GIUVAIERUL SCOȚIAN

„Intrigi și dragoste,
într-un roman la superlativ"
Romance Reviews Today

MAY McGOLDRICK

MAY MCGOLDRICK
GIUVAERUL SCOŢIAN
SERIA SCOŢIENI REGALI 2

***Highland Jewel by* May McGoldrick**

Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin's Publishing Group

Ilustraţia copertei: Chris Cocozza
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
McGoldrick, May
Giuvaierul scoţian / May McGoldrick
trad. din limba engleză: Larisa Din – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6944-5
I. Din, Larisa (trad.)
821.111
MAY MCGOLDRICK
Traducere din limba engleză Larisa Din
LITERA
Bucureşti
2021

Pentru Christa Soule Désir

Pentru înţelepciunea, înţelegerea şi compasiunea care ne fac scriitori mai buni.

Şi pentru Eileen Rothschild pentru că ne-a ajutat să ne întindem aripile.

Prolog

Palatul Brunswick, decembrie 1794

Caroline se uită lung la trăsura care tocmai era dusă de la grajduri. Vizitiul şi rândaşul stăteau de vorbă, zgribuliţi de frig în mantiile lor. Pe acoperişul trăsurii fuseseră legate două cufere care păreau a fi pregătite pentru cineva care era gata de plecare.

Încă nu venise momentul, dar cât de curând avea să ajungă şi trăsura ei. Urma să lase în urmă o închisoare pentru alta. Palatul Brunswick pentru palatul St. James.

Prinţesa Caroline Amelia Elizabeth de Brunswick-Wolfenbüttel îşi îndreptă privirea spre acoperişurile roşii ale oraşului, care se întindeau în depărtare dincolo de cele 326 de bare de fier zimţate care alcătuiau gardul de la capătul curţii palatului. Ploaia rece ca gheaţa nu părea să se oprească, iar râul Oker zăcea asemenea unui şarpe cenuşiu, dincolo de copacii fără frunze.

Rousseau obişnuia să spună că omul s-a născut liber, dar era peste tot în lanţuri. Palatul acela rece şi lipsit de iubire era casa ei. Dar şi închisoarea ei. Încă de la prima suflare, Caroline fusese legată în lanţuri aurii. Copilă fiind, crescuse sub privirile celor din jur. Fusese privită ca un miel de sacrificiu. Mustrată şi pedepsită aspru de fiecare dată când încercase să vorbească cu un om obişnuit sau, Doamne fereşte, cu un bărbat. Fusese învăţată să îi mulţumească pe cei din jur. Să se îmbrace pentru a-i mulţumi pe cei din jur. Persecutată pentru a-i mulţumi pe cei din jur.

— Taci! Fii supusă!

Şi, cu toate că încercase să reziste, cătuşele ei încă o chinuiau. Viaţa ei nu era a ei. Mintea ei nu era a ei. Viitorul ei nu era al ei. Ducea existenţa disperată a unui condamnat.

Cu toate acestea, nu şi-ar fi dorit să fie altundeva. Nu îşi dorea să plece nicăieri. Gândul acela o chinuia. Dar nu

avea încotro, trebuia să plece de îndată ce aveau să stabilească data. În Anglia. Avea să se căsătorească cu vărul ei primar, un bărbat care avea deja o soţie.

— Totul e aranjat. Femeia aia o să fie dată uitării până ce ajungi tu acolo, îi spusese mama ei pe un ton rece, cuvintele ei fiind ascuţite ca nişte cuie.

Dată uitării. Ce fel de bărbat putea să se descotorosească atât de uşor de o femeie care îi fusese alături ani la rând? Gândul acela o făcea să-l dispreţuiască şi mai mult pe prinţul englez. Un beţiv desfrânat. Un pierde-vară care voia să se căsătorească cu ea doar pentru că parlamentul îi promisese că avea să-i plătească datoriile. Iar odată ce el avea să obţină ce îşi dorea, şi ea avea să fie părăsită şi dată uitării.

Soarta lui Caroline nu avea să fie diferită de cea a surorii sale mai mari. Biata Augusta fusese obligată să se căsătorească cu prinţul de Wurtemberg, iar după ce îi dăruise doi copii, acesta o abandonase în St. Petersburg. După care fusese găsită moartă. Cel mai probabil, asasinată.

Familia ei nu pusese niciun fel de întrebare.

— Caroline, Augusta şi-a făcut datoria, la fel cum o să faci şi tu.

Cuvintele mamei sale răsunaseră cu ecou în ziua în care primise tragica veste.

Trebuia să-şi facă datoria. Era doar un pion în jocul părinţilor ei, hotărâţi să urce pe scara socială. Trecutul lui Caroline şi căsătoria ei secretă, moartea singurului bărbat pe care îl iubise vreodată, dar şi secretul acela bine ascuns, faptul că avea un fiu, aveau să rămână îngropate în coridoarele reci de marmură ale palatului Brunswick.

Căsătoria ei cu viitorul rege al Angliei era *minunata* partidă pe care o plănuise ducesa. Augusta Guelph, sora regelui George al III-lea al Angliei, voia să-şi înfigă din nou ghearele în tronul Angliei şi să-şi recâştige influenţa. Uniunea celor două case avea să ridice statutul familiei sale pe cele mai înalte culmi.

Caroline era un simplu sacrificiu pe altarul ambiţiei

acesteia.

Uşa se deschise şi se închise în spatele ei. Caroline îşi fixă privirea pe barele strălucitoare de fier. Ştia prea bine cine intrase şi nu se întoarse ca să-şi întâmpine mama. Nimeni altcineva nu îndrăznea să intre în camera ei fără să bată la uşă. Doar temnicerul ei.

— A venit momentul, spuse ducesa de Brunswick pe un ton sec. Mesagerii englezi sunt pe drum. Trebuie să fii gata de plecare de îndată ce ajung aici.

— Cum porunceşti.

Caroline se întoarse cu faţa spre ducesă şi o găsi nemişcată şi lipsită de orice expresie, asemenea unei statui. Toate luptele pe care le dusese cu ea, toate lacrimile ei, toate rugile fuseseră date uitării, în încăperea aceea, fusese mustrată, înfrântă şi redusă la tăcere de fiecare dată.

— Cum porunceşti, repetă Caroline, încercând să-şi controleze emoţiile, dar simţind cum îi tremură glasul. Vreau doar să îţi păstrezi promisiunea. Trebuie să ai grijă de fiul meu.

Chipul mamei sale rămase neschimbat. Nu făcu niciun gest care să arate ce gândea sau ce simţea. Asta dacă avea vreun fel de sentiment.

— O să procedez cum o să cred de cuviinţă.

— Ai promis că o să-l laşi să rămână la palatul Brunswick. Ai promis să-l creşti într-o manieră demnă de originile lui.

— Nu am spus niciodată aşa ceva. Tot ce am spus a fost că băiatul rămâne în viaţă.

— Că rămâne în viaţă? exclamă Caroline. Nu e un miel de sacrificiu. E fiul meu. Al meu! Şi, în ciuda tuturor minciunilor pe care le-ai spus tuturor despre trecutul meu *pătat,* ştii prea bine că pot să pun capăt acestei logodne de îndată ce ajung oaspeţii tăi. Pot să le spun mesagerilor din Anglia că am fost căsătorită şi că am un fiu. O să le spun că Cinaed e descendentul direct al lui…

— Nu o să faci una ca asta! răsună glasul ducesei, care o fixă cu ochii roşii ca doi cărbuni arzători pe chipul ei

pudrat. Eu decid ce o să se întâmple cu el, la fel cum tot eu decid ce o să se întâmple cu tine. Ştii cât de uşor mi-ar fi să curm viaţa unui băieţel de patru ani?

Nu ar fi îndrăznit să o facă. Cu toate acestea, Caroline înlemni şi abia se abţinu să nu îi scoată ochii.

— Ar putea să se împiedice şi să cadă pe scări. O picătură de otravă ar putea ajunge în mâncarea lui. Ar putea să alunece din barcă. Dacă mi te împotriveşti acum, Cinaed o să aibă o soartă mult mai nemiloasă decât cea pe care o am deja în plan pentru el. Ştii prea bine că nu ar fi primul.

Caroline era liberă să spună orice. Ar fi putut să lupte cu vorbele, cu rugile. Doar că acele cătuşe invizibile care o ţinuseră în loc toată viaţa o tăiau în carne. Îşi lăsă umerii să coboare. Ştia prea bine de ce era în stare mama ei.

— Fiul meu o să trăiască. Ai spus că o să trăiască, repetă ea înfrântă. *Trebuie* să-mi promiţi că o să fie în siguranţă!

Mama ei nu mai spuse nimic. Caroline se forţă să aştepte. Nu avea niciun rost să se certe cu ea fiindcă asta ar fi provocat-o şi mai mult pe mama ei. Nesupunerea ar fi însemnat şi mai multă suferinţă pentru bietul copil. În cele din urmă, ducesa rupse tăcerea.

— Ştiu că o să regret sentimentele acestea materne. Dar am venit să-ţi dau ocazia să-ţi iei rămas-bun.

— Rămas-bun? întrebă ea, urmărind privirea ducesei care se îndreptă spre camera alăturată.

În clipa aceea înţelese ce se petrecea cu adevărat şi fu cuprinsă de panică. Ştiuse dintotdeauna că ziua aceea avea să vină, mai devreme sau mai târziu. Ziua în care aveau să fie despărţiţi. Dar era prea curând.

Caroline rămase fără aer.

— Unde? Unde ai de gând să-l trimiţi?

— În Scoţia.

„Scoţia.” Tărâmul tatălui său. Parcă în transă, Caroline se îndreptă spre uşă cu o durere atât de aprinsă în suflet încât îi fu teamă că inima ei avea să nu mai bată.

În camera alăturată îl găsi pe iubitul ei fiu alături de

Anne Mackintosh. Erau amândoi îmbrăcaţi de plecare. Anne era o fată bătrână, o femeie devotată, care i se alăturase după ce Caroline rămăsese însărcinată şi fusese smulsă din braţele soţului ei şi adusă înapoi cu forţa la palatul Brunswick.

Anne ştia adevărul, ştia cine fusese tatăl lui Cinaed. Măcar se simţi mai liniştită ştiind că fiul ei avea să plece cu ea.

Mânuţele lui începură să o tragă de faldurile rochiei.

— Mă trimiţi departe de casă?

Caroline îngenunche şi îl luă în braţe pe Cinaed. Nu avea cuvinte să îi explice fiului ei blestemul vieţii sale.

— Amândoi trebuie să plecăm.

— O să vii cu mine? o întrebă el fără să-şi ia ochii mari şi albaştri de la chipul ei.

După ce se abţinuse atât de mult să nu plângă de faţă cu mama sa, de data aceasta Caroline nu se mai putu stăpâni. Simţi un nod în gât.

Îl sărută pe obraz, adresându-i-se doar lui.

— Nu, dar o să vin să te văd. O să vin după tine.

— Nu vreau să plec, spuse el, agăţându-se de gâtul ei şi îngropându-şi chipul la pieptul ei. Te rog, mamă! Lasă-mă să rămân cu tine! Te iubesc. Lasă-mă să rămân cu tine. Te rog!

Când lacrimile i se transformară în suspine, Caroline încercă să-şi găsească cuvintele.

— Dragul meu, nu avem de ales.

— Vreau să vin *cu tine,* zise el, iar când îmbrăţişarea lui deveni mai puternică, glăsciorul i se auzi tot mai tare. O să fiu cuminte!

Caroline îi făcu semn lui Anne, iar scoţianca veni să-l ia pe cel mic din braţele ei. Cinaed începu să ţipe şi se zbătu pentru a se întoarce în braţele mamei sale, dar Anne îl puse în braţele unei servitoare care aştepta la uşă, iar aceasta plecă degrabă cu el.

— O să mă întorc după tine, repetă Caroline. Auzind ţipetele fiului ei de pe coridor, simţi că i se stinse ceva în suflet. Nu inima, căci aceea îi fusese smulsă de mult din

piept. Dar simţi altceva pierind în interiorul ei.

— Trebuie să plec. O să-şi revină pe drum, spuse Anne, după care o bătu pe umăr şi se îndreptă spre uşă.

— Stai!

Caroline scoase un lanţ de la piept şi îl smulse de la gât. Un lanţ de care atârna un inel pe care Caroline îl puse în mâinile lui Anne.

— Păstrează-l pentru el, te rog! spuse ea cu sufletul la gură. Ai grijă de el. Şi spune-i că o să mă întorc după el!

Capitolul 1

Castelul Dalmigavie, Scoţia, august 1820

Pe deasupra piscurilor ascuţite şi culmilor seculare, un şoim zbura în voie, plutind pe cerul azuriu. Sub el, un pârâu strălucitor şerpuia prin văile înguste, la adăpostul pinilor înalţi. Iar deasupra apelor curgătoare, pe o pantă stâncoasă, trona o fortăreaţă de piatră invincibilă.

Castelul Dalmigavie. Construit de un clan războinic, zidurile groase şi cenuşii şi turnurile înalte reuşiseră să sădească frica în inimile celor mai înverşunaţi duşmani timp de o jumătate de mileniu. Castelul era împrejmuit la sud şi la est de munţii maiestuoşi ai Scoţiei, care se înălţau asemenea unei oaste nesfârşite de războinici antici, veşnic la pândă. Dincolo de pădurile din vest, erau dealuri şi văi nesfârşite, râuri de nestrăbătut şi lacul care despărţea Scoţia în două, ţinându-i departe pe inamici. Iar spre nord, o potecă singuratică ducea spre mare – un drum de o jumătate de zi. Din clipa în care primii oameni puseseră piciorul pe pământul acela pietros, niciun inamic nu îndrăznise să pornească pe acea potecă, pentru că nicio armată nu avea suficient sânge pentru a-l vărsa pe dealurile acelea vitrege ale Scoţiei.

Castelul Dalmigavie era locul ideal pentru a păstra visul Scoţiei în viaţă. O fortăreaţă menită să îl protejeze pe

Cinaed Mackintosh, bărbatul supranumit Fiul Scoţiei.

Maisie Murray se aplecă peste marginea balustradei de piatră din turnul antic, aruncă o privire spre sud, spre înşiruirea de munţi din depărtare, şi rămase cu gândul la viaţa ei din prezent şi la bărbatul pe care îl lăsase în urmă, în Edinburgh. Locotenentul Niall Campbell.

Tristeţea îi strânse inima ca un pumn. Trecuseră mai bine de patru luni de când îl văzuse ultima oară. Maisie nu avea să uite niciodată ultima lor zi împreună, în camera ei de la Milne's Court. Îl iubea şi simţea că el îi împărtăşea sentimentul, indiferent ce spusese după aceea. Dar cuvintele lui de rămas-bun reuşiseră să îi curme toate visurile.

— Nu mă mai întorc. Te eliberez de toate promisiunile pe care ni le-am făcut unul celuilalt. Trebuie să mă uiţi.

Niciodată. Să-l dea uitării ar fi însemnat să renunţe la speranţă, să nu mai creadă în ziua de mâine, să accepte că avea să trăiască fără dragoste tot restul vieţii. El fusese primul bărbat căruia îi oferise inima şi tot el avea să fie cel din urmă.

Maisie se întrebă unde era el acum. Refuză să se gândească la faptul că nu ar fi putut să supravieţuiască lucrurilor pe care fusese obligat să le facă. Faptul că nu ştia care era misiunea lui sau unde fusese obligat să plece îi sfâşia inima. Cu lacrimi în ochi, trase adânc aer în piept, umplându-şi plămânii cu mirosul de pin şi iarbă proaspătă. Nu avea de gând să se dea bătută. Nu avea de gând să-l jelească, îşi spuse Maisie. Doar nu se mai ştia nimic de el, atâta tot. Avea să fie găsit. Era sigură de asta. Sau voia să creadă.

În clipa aceea, un şoim ce plutea pe cerul albastru de deasupra ei îi atrase atenţia.

Râsetele copiilor care se jucau în curte şi zgomotul făcut de ciocanul fierarului o aduseră din nou în prezent, la viaţa din jurul ei. La noua ei viaţă. Tot ce mai putea acum să facă era să viseze la Niall şi la vechea ei viaţă. Pe străzile din Edinburgh, reuşise să-şi găsească vocea. Acolo organizase marşuri, proteste şi declaraţii împotriva

nedreptăţilor la care erau supuşi scoţienii. Împotriva detestabilei legi a porumbului şi împotriva răspunsului tiranic din partea parlamentului la criza produsă de foamete şi lipsa locurilor de muncă. Trebuia să lupte împotriva condiţiilor economice austere şi pentru dreptul la vot în Scoţia. Oamenii începuseră să se răzvrătească, iar ea fusese chiar acolo, pe baricade, vorbind la adunări şi răspândind veştile cu propriul condei.

Aici, în Scoţia, încă încerca să-şi găsească drumul, fiind la fel de hotărâtă să se folosească de puterea ascuţită şi concisă a cuvântul scris pentru a lupta pentru cauza în care credea. Continua să scrie articole şi scrisori care urmau să fie publicate în Edinburgh şi în Inverness. Era hotărâtă ca, în această nouă lume, să nu-şi lase în urmă convingerile, oricât de departe părea a fi de vechea ei viaţă.

Maisie auzi paşi grăbiţi pe treptele de piatră din spatele ei şi ieşi în întâmpinarea lor. Era Morrigan. Venise la Dalmigavie odată cu ea. Erau ca două surori, poate nu prin sânge, ci prin dorinţă şi prin legături de familie.

— Sunt aici, zise Morrigan, cu părul ei lung şi negru strălucind în lumina soarelui.

— Cine?

Cu răsuflarea întretăiată, Morrigan trecu pe lângă Maisie şi se apropie de balustradă.

— Bărbaţii de la graniţă. Cei pe care i-am tot aşteptat.

Maisie se apropie de Morrigan şi se apleca peste balustradă, aruncând o privire în curte. În ultimele zile, plutea ceva în aer, un amestec de pericol şi nerăbdare. Forţele britanice voiau să pună mâna pe Fiul Scoţiei. Ameninţarea unui atac la castel sau posibilitatea unui atentat la viaţa lui Cinaed îi ţinuseră pe toţi cu nervii întinşi. Şi iată că acum sosiseră mesageri de la graniţă. Maisie nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna sosirea acelor oameni şi nici ce veşti urmau să aducă.

Dar cei din clanul Mackintosh vorbeau despre mesagerii aceştia ca şi cum ar fi fost Mesia.

— Uite! spuse Morrigan, arătând cu degetul spre ei.

Maisie se aplecă peste margine şi zări grupul apropiindu-se de intrarea în sala mare.

Îl văzu pe Cinaed ieşind în curte, iar pe Blair Mackintosh venind spre el ca să i se alăture, ca de obicei, gata să-l protejeze. Searc Mackintosh, unul dintre verii lordului, îi conducea pe cei trei oaspeţi, iar şeful clanului stătea de vorbă cu unul dintre ei, un bărbat solid, îmbrăcat ca un gentleman.

Lui Maisie îi fugi imediat privirea la unul dintre ceilalţi nou-veniţi. Borul pălăriei îi ascundea chipul, dar era ceva în paşii lui încrezători, în felul în care îşi mişca mâinile în timp ce vorbea. Recunoscu umerii aceia largi. Înălţimea impresionantă. O clipă mai târziu, Maisie simţi cum i se opreşte inima în loc.

Era imposibil. Se duse spre capătul turnului, urmărind paşii bărbaţilor din curte. Vocea lui Morrigan fu amuţită de bătăile puternice ale inimii. Nu-şi luă o clipă ochii de la el, fiindu-i teamă să clipească. De teamă că avea să dispară. Era imposibil.

Bărbaţii se opriră înainte de a intra în castel. Vizitatorul îşi dădu jos pălăria, iar Maisie uită să mai respire.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Morrigan, apucând-o de braţ. Parcă ai fi văzut o fantomă.

Maisie deschise gura să vorbească, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt.

Era Niall.

De îndată ce îl recunoscu, fu invadată de un val de emoţii. Nu era o fantomă. Venise după ea. Izbucni în râs, după care o luă în braţe pe Morrigan şi o învârti în cerc.

— Ce faci?

Nu era momentul să-i dea explicaţii. Trebuia să ajungă la el. Maisie îi întoarse spatele şi o luă la fugă pe treptele turnului, lăsând-o pe Morrigan să strige după ea. Într-o clipită, îşi continuă fuga pe scara întunecată de piatră, care părea chiar mai întunecată din pricina luminii soarelui strălucitor pe care o lăsase în urmă.

Niall era acolo, ceea ce însemna că sora lui, Fiona, fusese eliberată. Venise după ea. Promisiunile pe care şi le

făcuseră unul celuilalt încă erau vii. O iubea.

Odată ajunsă la capătul treptelor, Maisie dădu buzna pe coridoarele ce duceau în sala mare, în căutarea lor. Toate îndoielile şi temerile ei fură date uitării. Era din nou aceeaşi femeie care alerga pe străzile din Edinburgh în ziua aceea de iarnă, cu atâta vreme în urmă, fără ghetuţe sau haină, cu inima în gât, oferindu-i-se trup şi suflet.

Nu îi găsi în sala mare.

— Vizitatorii? Unde sunt? îl întrebă ea pe unul dintre războinicii Mackintosh pe care îl văzuse alături de grupul acela.

— În biroul lordului, domnişoară.

Maisie porni în grabă spre uşa închisă şi auzi mai multe voci. Vocea groasă a lui Niall îi era la fel de familiară ca şuieratul vântului printre frunze sau ca tunetul asurzitor al unei ploi de vară. În clipa aceea, nu mai avu nicio îndoială. O bucurie nemărginită puse stăpânire peste ea. Ridică mâna, gata să bată la uşă.

— Maisie! Ce s-a întâmplat?

Tresări la auzul vocii surorii sale. O văzu pe Isabella la câţiva paşi – o siluetă în lumina soarelui care se prelingea din curte. Maisie clipi, dându-şi seama că fusese învăluită într-o mantie de ceaţă. Dar aerul începu să se subţieze. Ceaţa se ridică şi simţi un fior pe şira spinării. Iar realitatea întunecată ameninţă să o sufoce. Sora ei, medicul. Femeia care sacrificase atât de multe pentru toţi. Pentru familia ei. Maisie o privi cu lacrimi în ochi şi cu un nod în gât. Isabella, cea care în cele din urmă, pentru prima dată în viaţa ei, trăia viaţa pe care şi-o dorea în loc să se lase mânată de îndatoriri. Isabella, cea care tocmai se căsătorise cu un bărbat pe care îl iubea din toată inima şi care era vrednic de ea.

— Maisie? repetă ea, apropiindu-se.

— Avem oaspeţi.

— Da, şi eu am auzit vestea cea mare. Au ajuns, în cele din urmă. Putem să răsuflăm uşuraţi. Sunt oameni în care putem avea încredere.

„Oameni în care putem avea încredere.”

Sora ei, Isabella. Fiona, sora lui Niall. Maisie ar fi fost în stare să facă orice pentru Isabella, la fel cum Niall ar fi fost în stare de orice pentru Fiona. Realitatea trecutului se prăbuşi ca o avalanşă la picioarele ei. Isabella era liberă, în timp ce Fiona era prizonieră.

O privi cu lacrimi în ochi. Îi veniră în minte cuvintele lui din acea ultimă seară în care fuseseră împreună şi, în cele din urmă, le înţelese. Niall nu venise după ea.

„Trebuie să duc la bun sfârşit o sarcină în schimbul vieţii surorii mele.”

Viaţa lui nu mai era a lui. Maisie clătină din cap, neîncrezătoare.

— Nu!

Cu inima strânsă, deschise uşa şi păşi în birou.

Bărbaţii amuţiră, în timp ce toate privirile se îndreptară spre ea. Dar Maisie îşi fixă privirea asupra unei singure persoane. Niall. Pălind, el se ridică în picioare.

Abia reuşi să-i vadă chipul frumos printre lacrimi. Îl iubea, dar ştia că trebuia să renunţe la el. Sperase, dar acum trebuia să sufere.

— Nu poţi să faci una ca asta. Nu o să te las. Cătuşele invizibile parcă îi opriră paşii, iar inima stătea să-i sară din piept. Era prea dureros să o facă, dar ştia prea bine că trebuia. Maisie se forţă să traverseze camera şi să se apropie de Niall. Ştiu de ce eşti aici. Cuvintele îi rămaseră blocate în gât, dar Maisie se forţă să le rostească. Nu avea de gând să tacă. Nu putea să facă una ca asta. Cinaed Mackintosh este soţul surorii mele, Isabella. Nu pot să te las să faci asta. Nu pot să te las să-l omori.

Ridicaţi-vă, aprigi lei din somn treziţi,
Făr’ de număr, oastea mea,
Lanţul îl veţi sfărâma,
Voi sunteţi mulţi, ei sunt câţiva!

Percy Bysshe Shelley, *Mascarada anarhiei,*
poem scris după ce a avut loc Masacrul
de la Manchester

Capitolul 2

Grassmarket – Edinburgh, Scoţia
Ianuarie 1820, cu opt luni în urmă

Fără să bage în seamă zidurile neprietenoase ale castelului Edinburgh care se întindeau la picioarele lor, mulţimea dădu năvală în Grassmarket. În ultimele zile, vremea fusese neobişnuit de caldă, iar potecile de piatră de la Bow Fott la White Hart Inn se umplură repede de oameni. Maisie Murray se trezi înconjurată de mai multe voci care cântau la unison, încurajând-o să-şi îmbrăţişeze destinul.

— Respect pentru drepturile oamenilor!

Maisie îşi strânse discursul în mână, iar pe cealaltă o încleştă în jurul unui steag alb pe care scria *Libertate.* Mişcându-se umăr la umăr cu ceilalţi oameni, îşi făcu loc spre tribunal, unde îi văzu pe oratori îndemnându-i pe protestatari să strige slogane.

— Toată lumea are dreptul la vot! Toată lumea are o voce! Libertate, egalitate, fraternitate!

Maisie se apropie de ei şi li se alătură, scandând. Fiona Johnston, prietena ei care era deja pe platformă, o zări în mulţime şi le făcu semn gărzilor să o ajute să urce. Ceilalţi bărbaţi îi făcură loc printre ei.

Priveliştea de sus îi strânse inima. Ea şi Fiona înfiinţaseră Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh în urmă cu trei luni, iar în tot acest timp luaseră parte la nenumărate proteste. Cu toate acestea, nu mai fusese niciodată la o adunare atât de mare. Scoţienii erau gata de atac, iar spiritul reformei era tot mai puternic.

Adunările acelea de luni deja începuseră să fie organizate cu regularitate şi, ca de obicei, mulţimea era îmbrăcată elegant în cinstea ocaziei, fiind alcătuită din mai multe femei şi mai mulţi copii decât de obicei. Zări mai mulţi membri ai societăţii. Mulţi dintre ei purtau o emblemă

sau o fundă verde la bonetă sau pe pălărie, în semn de solidaritate pentru cei care muriseră sau fuseseră răniţi în timpul Masacrului din Manchester din luna august.

— Mă bucur că ai ajuns la timp, îi spuse Fiona cu voce răguşită, îl ai pregătit?

Maisie abia reuşi să-şi ia ochii de la steaguri, pancarte şi de la mulţime. Mai multe fanfare răsunau pe străzi, evenimentul având deopotrivă un aer de sărbătoare, cât şi de protest.

— Ai pregătit discursul? o întrebă din nou prietena ei.

Maisie îi întinse coala de hârtie.

— L-am modificat puţin, dar în mare transmite acelaşi mesaj pe care l-au împărtăşit surorile noastre din Manchester.

— Foarte bine, spuse tânăra, după care aruncă o privire pe discurs înainte să i-l dea înapoi. Îmi simt gâtul uscat în dimineaţa asta, nu cred că o să mă pot face auzită. Trebuie să-l citeşti tu.

— Eu? întrebă Maisie, panica umbrindu-i încrederea în sine. Ea era cea care scria discursurile, cea care pregătea programul, cea care alerga de la tipografie la grupurile lor din ce în ce mai mari de protestatari. În cele câteva dăţi în care se întâmplase să vorbească în sprijinul cauzei lor, publicul ei fusese format, în general, din grupuri mici de femei. Discursurile în faţa unei adunări atât de mari erau treaba Fionei.

Unul dintre organizatori ridică mâna ca să liniştească mulţimea.

— Astăzi, alături de noi se află doamnele Societăţii pentru Reformă Feministă din Edinburgh, gata să se adreseze fraţilor şi surorilor!

— Acum! le spuse unul dintre bărbaţii de pe scenă. Însă doar câteva cuvinte.

Maisie îi întinse Fionei săculeţul şi fu împinsă în faţa scenei. Aruncă o privire spre mulţimea care aştepta să o audă vorbind şi simţi picături de transpiraţie pe şira spinării. Inima îi bătea cu putere. Dar, odată ce începu a vorbi, cuvintele îi alunecară pur şi simplu de pe buze. Nici

măcar nu avu nevoie să se uite pe hârtie. Le ştia pe de rost. Credea cu adevărat în ele.

— Fraţi şi surori, începu ea, timid la început. Apoi se opri şi îşi adună puterile. Dragii mei fraţi şi surori, vreau să mă adresez vouă cu un spirit de pace şi respect. Cauzele care ne unesc pe noi toţi sunt cele care ne obligă să ne adunăm de dragul copiilor noştri suferinzi, al părinţilor noştri bolnavi şi al tovarăşilor noştri de suferinţă. Trebuie să ne facem auziţi!

Auzi imediat huiduielile şi remarcile ostile împrăştiindu-se ca nişte buruieni. Nu era de mirare, îşi spuse Maisie. Aşa mergeau lucrurile. Femeile trebuiau să fie doar mame şi fiice. Soţii şi îngrijitoare. Cu toate că se luptau cu aceleaşi nedreptăţi precum bărbaţii din adunare, mulţi dintre cei veniţi acolo nu erau de acord cu o prezenţă feminină pe o scenă publică.

Maisie îşi îndreptă atenţia asupra unei femei de vârsta ei, aflată la câteva rânduri depărtare de scenă, şi a bătrânului din dreptul ei. Li se adresă de parcă doar ei ar fi făcut parte din mulţime.

— Atâţia dintre noi sunt lipsiţi de puţinul sprijin de care au nevoie pentru a trăi! Liniştea ne-a fost refuzată. Noaptea, minţile noastre sunt umbrite de groază şi deznădejde, de teama că, în fiecare nouă dimineaţă, lumina cerului o să ne arate cadavrul unui copil sau al unui vecin flămând, pe care mâna milostivă a morţii l-a eliberat de nevoia disperată de apă curată şi mâncare decentă. Doar împreună ne putem opune legilor opresive promulgate luna trecută de parlament. Un parlament în care noi, scoţienii, suntem prea puţin reprezentaţi sau chiar deloc. Doar împreună ne putem opune acestor legi care ne răpesc capacitatea de a ne hrăni şi de a ne face auzită vocea în astfel de adunări deschise, cum e, spre exemplu, opoziţia faţă de un guvern căruia nu-i pasă dacă trăim sau nu. Trebuie să…

— Aplaudăm eroismul doamnelor oraşului nostru! zise unul dintre organizatori, punându-se în faţa ei ca s-o întrerupă.

Maisie rămase şocată şi supărată de gestul lui brusc, dar se enervă şi mai tare când se simţi trasă de pe scenă. Cu toate acestea, înainte să apuce să-şi verbalizeze nemulţumirea, văzu motivul pentru care fusese întreruptă. Mai mulţi ofiţeri de poliţie în uniforme albastre apăruseră călare în Grassmarket, formând un şir la capătul îndepărtat al mulţimii.

Maisie nu fusese la adunarea din Manchester, dar ea şi toţi cei din electorat ştiau prea bine ce se întâmplase în St. Peter's Field. Aproape 60 000 de oameni se adunaseră să solicite reforma reprezentării parlamentare, care avea să le ofere tuturor bărbaţilor dreptul de a-şi vota reprezentanţii în Camera Comunelor. La început, demonstraţia fusese paşnică. Dar, de îndată ce oratorii îşi începură discursurile, când poliţia, alcătuită mai mult din lorzi beţi, dăduse buzna călare, încercând să-şi facă loc prin mulţime cu forţa ca să ajungă la scenă, întărâtându-şi caii, pregătiţi să doboare pe oricine avea să le iasă în cale. Oamenii se împotriviseră, iar husarii englezi aşteptaseră. Se aventuraseră în mulţime cu săbiile scoase. În masacrul care urmase, zeci de oameni fuseseră omorâţi, iar alte câteva sute, răniţi. Bărbaţi, femei şi copii. Ziarul local continuă să-l numească Masacrul de la Peterloo, o comparaţie ironică cu Bătălia de la Waterloo, care avusese loc cu doar patru ani înainte.

— Nu suntem aici să contestăm vreo lege, fie ea dreaptă sau nu! strigă oratorul, cuvintele lui fiind îndreptate, fără îndoială, atât către ofiţeri, cât şi către mulţime. Nu vrem conflicte cu oamenii înarmaţi. Fraţi şi surori, întoarceţi-vă la casele voastre într-o manieră paşnică.

Oamenii începură să se agite şi să se îmbulzească de îndată ce observară călăreţii strecurându-se printre ei. Ororile de vara trecută erau un imbold incontestabil. Şoaptele şi înghiontelile fură repede înlocuite de strigăte şi de fuga panicată din calea ofiţerilor.

Maisie o simţi pe Fiona trăgând-o de braţ. Îi făcu semn spre mai mulţi ofiţeri de cavalerie care încercau să-şi facă

loc spre scenă prin marea de oameni.

— Au venit să-i aresteze pe oratori. Trebuie să plecăm!

Aruncară o privire în jur, sperând să găsească o cale să coboare de pe podium, dar erau încercuite pe o mulţime de protestatari frenetici. Oamenii se împingeau pe scenă, iar ţipetele lor erau din ce în ce mai asurzitoare şi mai disperate. Adunarea aceea paşnică devenise dintr-odată o gloată nebună. Nu aveau unde să evadeze, iar Maisie observă că ofiţerii erau tot mai aproape de scenă.

— Nu pot să-i las să mă aresteze. Catriona şi Briana! spuse Fiona cu voce răguşită mânată de panică.

Fiona era văduvă şi avea două fiice de doar cinci ani şi şapte ani. Risca prea mult.

Maisie o apucă de braţ şi o trase în spatele scenei. Oamenii se adunară în jurul lor, încercând disperaţi să iasă din Grassmarket.

— Rămâi aici, pe margine!

Fiona se întinse şi o apucă pe Maisie de mână.

— Trebuie să plecăm amândouă!

Un spaţiu îngust lângă o bătrână şi doi protestatari le oferi o şansă. Maisie o împinse de la spate pe Fiona şi o văzu pe prietena ei reuşind să aterizeze pe picioarele ei, după care fu imediat înghiţită de valul acela de oameni în mişcare.

Ţipetele şi protestele Fionei se pierdură în marea de glasuri, dar fu purtată departe de ceata ameninţătoare. Fericită că Fiona reuşise să fugă, Maisie încercă să găsească o cale de scăpare pentru ea însăşi. Doar că mulţimea nu o lăsă să plece.

Auzi ţipete în spatele ei şi se întoarse. Soldaţii călare aproape că reuşiseră să ajungă la podium. Înaintau hotărâţi, cu săbiile fluturând în aer. Pe scena atât de plină cu doar câteva clipe înainte mai erau trei oameni.

Maisie se lăsă cuprinsă de panică. Realitatea situaţiei o amuţi. După luni întregi de proteste, după tot ce făcuse în sprijinul crezurilor sale, clipa aceea de care se temuse cel mai mult venise. Şi, mai rău, ţinuse totul secret. Familia ei

nu avea să afle că fusese arestată. Isabella, sora ei, avea să îşi facă griji şi să încerce disperată s-o găsească, doar că nu avea să ştie unde să caute. Nu şi-ar fi putut imagina niciodată că Maisie era implicată în astfel de proteste şi cu atât mai puţin că ea le organizase.

Cei doi bărbaţi care rămăseseră pe podium se aruncară în mulţime, unul după celălalt. Soldatul care conducea ceata îşi mână calul spre ea, fără să o scape din ochi, căci ea rămăsese singurul premiu de adjudecat. Maisie se apropie de marginea scenei. La picioarele ei trecu un bărbat fără pălărie. Avea o rană la cap, iar sângele îi curgea şiroaie pe chip şi pe gât, pătându-i cămaşa şi haina.

Timpul nu mai era în favoarea ei. Dragonul în haină albastră era la un pas de ea. Armăsarul lui necheză zgomotos şi începu să dea cu picioarele în podium. Maisie ridică steagul de la picioare şi i-l înfipse în piept ca pe o suliţă. Soldatul o prinse şi o aruncă furios. Brusc, Maisie zări o deschizătură în mulţime, la picioarele ei. Lăsă steagul şi se aruncă în mulţime.

Simţi un val de şoc şi groază când se opri brusc în aer. Rămase prinsă de scenă, atârnând deasupra pământului. Rochia îi rămăsese prinsă într-un cui.

Deznădăjduită, îl văzu pe soldat ridicând sabia deasupra capului, pregătindu-se de un atac mortal. Doar că, înainte să apuce să îşi înfigă lama în ea, cineva se năpusti asupra lui şi îl aruncă de pe cal.

Grassmarket răsună de ţipete şi strigăte, în timp ce Maisie încercă să se elibereze. O clipă mai târziu, cineva o prinse de talie, o ridică şi o trase fără prea multă delicateţe de pe scenă.

Era iadul pe pământ. Cu toate că nu pusese încă picioarele pe sol, se mişcă odată cu valul de oameni. Încercă să-şi dea seama cine o purta pe braţe. Un bărbat cu un cap mai înalt decât restul mulţimii încerca să-şi facă loc printre ei.

— Ţine-te bine! îi porunci el. Să nu-mi dai drumul!

Maisie păşea şi plutea în acelaşi timp, dar se prinse de mâna care o ţinea de talie. Bărbatul acela era un colac

de salvare în marea aceea de oameni care păreau gata să-i înghită. Atâtea ţipete răsunau în aer! Zări mai mulţi soldaţi călare în mulţime cu săbiile pregătite. Ştiau deja că pierduseră controlul, în timp ce lumea încerca să fugă din calea lor.

Presiunea celorlalte trupuri îi tăie respiraţia. Chipurile şi vocile lor erau tot mai înceţoşate. Simţi cum i se înmoaie genunchii şi nu mai putu să vadă nimic. Nu mai reuşi să se ţină de salvatorul ei.

— Nu pot… nu pot să respir.

Bărbatul îşi încleştă strânsoarea în jurul ei.

— Rămâi cu mine!

Dintr-odată, cotiră pe o alee întunecată. Înconjuraţi de ziduri şi de arcade din piatră, coborâră câteva trepte până ce ajunseră într-un loc ferit.

Bărbatul o puse jos, dar Maisie încă îşi simţea genunchii moi. Se sprijini de perete şi alunecă. Încercând să tragă aer în piept, îşi trase genunchii la piept.

Ascunşi în spaţiul acela îngust, încă auzeau ţipetele şi agitaţia mulţimii. Maisie începu să tremure din tot corpul şi nu reuşi să se controleze.

— Încă ne atacă soldaţii? O să fie ca Masacrul de la Peterloo?

Ce întrebare stupidă, îşi zise ea. Bărbatul nu zise nimic. Fusese martoră la invazia soldaţilor în mulţime. Oare câţi oameni fuseseră răniţi sau omorâţi?

Bărbatul rămase sub arcadă, acoperind-o aproape cu statura lui impresionantă şi cu umerii laţi. Era cu spatele la ea. Nu era sigură dacă încerca să o păzească sau dacă se pregătea să dea buzna în Grassmarket ca să mai salveze pe cineva, dar felul în care sărise în apărarea ei, curajul şi cavalerismul lui în faţa acelor soldaţi înarmaţi fuseseră măreţe.

— Mulţumesc că m-ai salvat.

Bărbatul nu zise nimic şi nu îşi luă ochii de la mulţime.

Maisie încercă să se ridice în picioare. Inima îi bătea cu putere, dar ştia că nu putea rămâne acolo. I se rupsese rochia în talie, acolo unde se prinsese cuiul în material.

Rămăsese fără bonetă, iar pelerina ei albă era pătată cel mai probabil de sânge.

Trebuia să găsească o cale prin care să se întoarcă acasă, pe Infirmary Street. Se putea ca o parte dintre răniţi să fie aduşi acasă la Isabella şi la soţul ei, Archibald Drummond, ca să fie operaţi. Amândoi erau doctori, şi, cu toate că ea nu avea studii medicale, Maisie se temea că, într-o zi precum cea de astăzi, avea să fie nevoie de ea acolo.

Ieşirea era în continuare blocată. Salvatorul ei nu se mutase din loc. Statura lui impunătoare aluneca precum o umbră în lumina aceea slabă. Nu avea pălărie. Era şaten, cu părul lung până sub guler. Haina lui gri părea nouă, cu o croială potrivită şi cădea bine pe el. Îşi spuse că probabil fusese şi el în mulţime, printre protestatari. Poate că, la fel ca ea, visa la schimbare.

— Trebuie să ies, îi spuse ea.

— De ce? o întrebă el pe un ton tăios, după care se întoarse cu faţa spre ea şi o împunse cu privirea.

Fără să vrea, Maisie făcu un pas în spate.

— Ca să te aresteze?

Chipul lui era la adăpostul umbrelor.

— Trebuie să mă întorc la familia mea. O să-şi facă griji pentru mine.

— O să-şi facă griji pentru tine? Abia *acum* alegi să te gândeşti la ei? zise el pufnind. Te-ai gândit la ei înainte să te urci pe scenă şi să te expui unui astfel de pericol?

Luată prin surprindere de atacul lui verbal atât de direct, Maisie nu îndrăzni să mai spună nimic. Relaţia dintre ea şi familia ei nu era problema lui. Cei din familia Drummond aveau viaţa lor, iar Maisie avea viaţa ei. Singura ei rudă adevărată era Isabella, iar ea devenise parte din neamul Drummond prin căsătorie. Maisie nu avea de gând să-şi deschidă inima în faţa unui străin. Nici măcar a unuia care o salvase din ghearele morţii.

— Soldatul acela ar fi putut să te facă bucăţi cu sabia. Ai fi putut să mori călcată în picioare. Ştii ce pedeapsă te aşteaptă dacă o să fii arestată? Ştii oare ce păţesc femeile

ca tine, care…

— Încetează! îl întrerupse ea, făcându-i semn să tacă. Aş putea accepta să fiu certată de un tată, un soţ sau un frate, dar dumneata nu eşti nimic pentru mine.

Maisie îi înfruntă privirea. Ochii lui se transformară în două linii subţiri, care aruncau flăcări.

— Ştiu că m-ai salvat. Îţi sunt profund recunoscătoare, zise ea, după care se opri, amintindu-şi că îi lăsase Fionei săculeţul ei. Nu avea bani la ea, dar Maisie îşi spuse că nu ar fi făcut decât să-l enerveze oferindu-i bani drept mulţumire. Dar pericolul a trecut şi trebuie să plec.

— Mai întâi trebuie să-mi promiţi că n-o să te mai pui niciodată într-o situaţie ca asta.

Maisie făcu ochii mari. Nu ştia nimic despre bărbatul acesta. Nu-l văzuse în viaţa ei. Ce îi cerea el era imposibil şi, pe lângă asta, o dovadă de neobrăzare. Doar că nu avea rost să se certe cu el.

— Plec, spuse ea făcând un pas spre el.

Preţ de o clipă, se întrebă dacă avea să o lase să plece, dar, în cele din urmă, bărbatul încuviinţă uşor din cap şi îi făcu loc să treacă.

Era puţin probabil să se reîntâlnească. Nu se prezentase, iar Maisie nu avea de gând să-i spună numele ei. Cu toate acestea, îi datora multe. Îi datora libertatea. Şi probabil viaţa.

Se întoarse, vrând să-i mulţumească, dar nu reuşi să rostească vorbele acelea. Bărbatul era, fără doar şi poate, înalt şi solid, iar prezenţa lui îi aducea aminte de un zeu războinic. Părul lung şi pieptănat pe spate dezvălui un chip care cu siguranţă fusese martor la multe lupte. Pe obraz avea o cicatrice subţire, iar nasul îi era uşor strâmb, de parcă ar fi fost spart la un moment dat. Totuşi, rănile acelea nu-i răpeau din frumuseţe, ba chiar intensificau efectul ochilor albaştri şi al buzelor senzuale.

— Mulţumesc, reuşi ea să spună din nou.

Apoi îi întoarse spatele şi reuşi să se întoarcă de unde venise. Aruncă o privire pe stradă. Zona Grassmarket era aproape pustie. Oricare ar fi fost răniţii, oricare ar fi fost cei

arestaţi, victimele fuseseră luate de acolo. Singurii rămaşi erau câţiva ofiţeri de cavalerie.

O încolţi o stare de nelinişte şi de frică. Rămasă singură acolo, îşi dădu seama că nu avea nicio protecţie, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să atragă atenţia unuia dintre soldaţi. Se întoarse grăbită, trecu pe lângă un magazin închis şi intră pe o alee îngustă şi întunecată.

Curând, aleea aceea şerpuită dădu în agitaţia mai multor clădiri înalte, pline de chiriaşi. Deasupra ei fluturau rufe puse la uscat, ca nişte steaguri pe stâlpi de lemn, iar printr-o fereastră deschisă zări privirea speriată a unei femei. Mai mulţi copii în haine ponosite se dădură din calea ei. Era frig şi umezeală pe acele alei, unde lumina soarelui nu ajungea niciodată. Ei erau oamenii pentru care lupta, îşi spuse.

Niciun protest din Edinburgh nu mai fusese întrerupt în felul acesta. Era limpede că guvernul începuse să piardă controlul. Martoră la activităţile Isabellei, ale soţului şi prietenilor ei, devenise clar pentru Maisie că autorităţile îşi făcuseră un obicei din a-i aresta şi a-i interoga pe liderii reformei. Iar când aceştia erau eliberaţi şi aduşi la cabinetul de pe Infirmary Street, se putea vedea cât de brutal putea fi interogatoriul poliţiei. Doar că în acea zi soldaţii îşi îndreptaseră violenţa asupra unor simplii cetăţeni, care nu făcuseră altceva decât să organizeze o adunare paşnică pentru a-şi face vocea auzită.

Se cutremură când îşi dădu seama că fusese la un pas de a fi arestată, rănită sau chiar moartă. Şi încă nu era în afara primejdiei. Totuşi, un străin îşi pusese propria viaţă în pericol ca să o salveze.

Aleea aceea murdară şi şirul de trepte din piatră alunecoasă o purtară, în cele din urmă, pe Bow Head, la intersecţia cu High Street, strada care cobora dinspre castel. Acela era locul ei de întâlnire cu Fiona dacă dădeau de necaz sau dacă se întâmpla să fie despărţite în cadrul unei adunări.

Strada era ticsită cu cărăuşi, vânzători şi o mulţime de pietoni. Protestatarii se perindau prin zonă, ţinându-se la

distanţă de dragonii care veneau călare, în grupuri mici, în drum spre castel. Răsuflă uşurată când o zări pe Fiona la fântâna de piatră din intersecţie, lângă o birjă. Prietena ei îi făcu cu mâna, după care urcă în trăsură. Maisie aşteptă să treacă câţiva soldaţi în uniformă albastră, după care o luă la fugă spre trăsură.

— Mulţumesc că m-ai aşteptat, îi spuse Fionei când urcă în trăsură. A fost îngrozitor. Nu pot să cred că am fost atacaţi de soldaţii aceia!

— Dragonii încă nu au părăsit zona, încearcă să dea de urma organizatorilor.

— Ar trebui să plecăm, zise ea, după care întinse mâna să închidă uşa. Cum ai reuşit să chemi o trăsură?

Dar, înainte ca Maisie să apuce să o închidă, o mână apăru în dreptul uşii.

Răsuflă uşurată când îşi dădu seama că era bărbatul care o salvase. O urmărise până acolo, fără îndoială, ca să se asigure că era în siguranţă.

Fu invadată de un val de recunoştinţă, dar, înainte să apuce să spună sau să facă ceva, bărbatul urcă în trăsură şi trase uşa după el. Maisie făcu ochii mari, fiind de-a dreptul şocată. În schimb, prietena ei nu se arătă deloc surprinsă.

— Mă bucur atât de mult că aţi reuşit să daţi unul de celălalt!

— Aşa e, am reuşit să dăm unul de celălalt, spuse el pe un ton tăios. Doar că nu am avut ocazia să facem cunoştinţă.

Fiona îşi mută privirea de la unul la celălalt.

— În cazul acesta, domnişoară Maisie Murray, dă-mi voie să ţi-l prezint pe fratele meu, locotenentul Niall Campbell, care tocmai s-a retras din Regimentul scoţian regal 42 şi s-a întors în Edinburgh.

Capitolul 3

Niall Campbell îi porunci vizitiului să pornească la

drum pe un ton mai dur şi mai ridicat decât şi-ar fi dorit. Ambele femei tresăriră.

Trăsura porni, dar fură nevoiţi să înainteze încet, oprindu-se adesea în drum spre Catedrala St. Giles şi Canongate. Pe geam, Maisie se uită la ceata de femei şi bărbaţi care mergeau pe jos, preferând să se adăpostească pe High Street, departe de acţiunile nechibzuite şi nedisciplinate ale soldaţilor din Grassmarket.

— Mulţumesc, îi zise Fiona fratelui ei, luându-l de mână. Mulţumesc că ai salvat-o pe prietena mea!

Maisie Murray se aşezase pe banchetă, lângă sora lui. Rumenă în obraji, îi evitase privirea din clipa în care Niall urcase în trăsură. Ştia prea bine că nu fusese rănită, dar hainele ei rupte şi pătate de sânge o făceau să pară că fusese răpusă de gloată. Părul ei era în ton cu veşmintele, mai multe bucle aurii atârnându-i pe umeri. El o privi lung. Era tânără, mult mai tânără decât sora lui, îşi spuse Niall. Avea un chip perfect simetric, iar ochii albaştri, nasul drept şi buzele cărnoase sugerau că nu ducea lipsă de pretendenţi, indiferent de poziţia ei socială.

Niall ajunsese la adunare chiar înainte ca dragonii să decidă să intervină, aşa că apucase să o vadă şi să o audă vorbind pe scenă. Se întâmpla rar ca o femeie să vorbească în public, dar, în ciuda celor câţiva răuvoitori care încercaseră să-i distragă atenţia, fata aceasta reuşise să se impună. Îmbrăcată complet în alb, fusese o apariţie uimitoare. Era frumoasă, desigur, dar avea un entuziasm şi o prezenţă puternice. În cele câteva clipe ale discursului ei, Niall rămăsese la marginea mulţimii, fascinat de apariţia tinerei.

Totuşi, încercă să-şi alunge din minte astfel de gânduri şi se încruntă la sora lui. Aflase deja despre interesul ei legat de mişcarea de reformă. Fiona era cu adevărat dedicată cauzei. Doar că azi ajunsese să fie o ţintă pentru autorităţi.

— E de-a dreptul iresponsabil ce faci. Nechibzuit. Nesăbuit. Fiona, eşti mamă! Ai o responsabilitate sacră. Te-ai întrebat ce o să se aleagă de copiii tăi dacă eşti arestată?

— Evenimentul de astăzi nu ar fi trebuit să reprezinte niciun pericol. E vorba despre un protest anunţat din timp şi pentru care am obţinut deja permisiune. Nu e vina noastră că nişte soldaţi neghiobi au decis să dea buzna la o adunare paşnică.

— Cine v-a dat permisiunea? o întrebă Niall, din ce în ce mai nervos. Dă-mi numele escrocului ăstuia! Toată lumea ştie că parlamentul a interzis astfel de proteste.

— Nu-i ştiu numele, răspunse Fiona, aruncând o privire spre prietena ei. Totul a fost aranjat de Comitetul de Siguranţă al Ţesătorilor.

— Nu am fost noi organizatorii, spuse Maisie Murray, abia atunci ridicându-şi capul ca să-l privească în ochi. Noi doar am fost invitate să ţinem un discurs. Am presupus că…

— Aţi presupus? o întrebă Niall, apropiindu-se ameninţător de ea şi împungând-o cu degetul. Să nu care cumva să o mai pui vreodată în pericol pe sora mea pe baza unei presupuneri!

— Nu e vina ei, răbufni Fiona. Las-o în pace!

Indiferent cine era de vină, era limpede că Niall nu avea de gând să se oprească din a face reproşuri. Cu siguranţă avea să-şi continue mai târziu discuţia cu Fiona. Doar că pe Maisie nu o cunoştea deloc. Nu ştia nimic despre familia ei. Aruncă o privire spre ea şi îşi spuse că probabil ai ei nu aveau nici cea mai vagă idee în ce era implicată.

— Domnişoară Murray, eşti pregătită să devii martir?

— Nu încerc să fac pe martirul, dar cred în cauza noastră.

— Ştii ce se alege de cei care ajung să fie arestaţi pentru astfel de activităţi? o întrebă el, dar nu aşteptă să răspundă. Pentru început, sunt bătuţi fără milă şi torturaţi de cei care îi interoghează şi care nu se dau în lături de la nimic ca să demonstreze că se pune la cale o conspiraţie împotriva Coroanei Regale. Faptul că eşti femeie n-o să-ţi garanteze protecţia. Mai mult decât atât, tocmai faptul că eşti femeie îţi garantează că pedeapsa ta o să fie chiar mai

severă în mâinile acelor gărzi brutale. Te aşteaptă o pedeapsă mult mai îngrozitoare.

— Sunt conştientă de acest lucru, spuse ea, încleştându-şi pumnii în poală, dar refuzând să se lase afectată de cuvintele lui.

— Ai văzut vreodată interiorul unei închisori?

— Nu.

— Sunt locuri îngrozitoare. În cele mai bune dintre ele, şobolanii sunt la ei acasă şi mişună prin celulele reci şi întunecate. Aerul este imposibil de respirat. Apa murdară. Prizonierii organizează concursuri ca să-şi numere viermii din mâncare. Iar femeile care au nenorocul de a fi închise, zise el, făcând o pauză dramatică şi venind mai aproape de ea. Femeilor le este refuzat orice drept la intimitate. La orice fărâmă de decenţă umană.

Înainte să apuce să mai spună ceva, Fiona îl luă de mână şi îl obligă să-şi îndrepte privirea spre ea. Niall înţelese. În felul ei tăcut, încerca să-l apostrofeze pentru cuvintele acelea dure.

— Încerc să port o discuţie cu domnişoara Murray.

— De fapt, încerci să-i faci morală, *locotenent* Campbell, zise Fiona. Şi ai reuşit. Îmi e frică pentru amândouă.

— Măcar de-ar fi adevărat…

Niall îşi iubea sora, iar Fiona o ştia prea bine. Îşi făcea griji pentru ea – ştia şi asta. Ar fi vrut ca Fiona să renunţe la obiceiurile ei radicale. Doar că sora lui îi spusese de nenumărate ori că, atât timp cât valoarea unei femei în societate avea să fie calculată în cât de multe putea să îndure, nu avea de gând să renunţe la luptă.

— Ca să fiu sinceră, am fost plăcut surprinsă să constat că ai luat parte la protest, îi spuse Fiona pe un ton vesel. Îţi dai seama, Maisie? Un ofiţer din Regimentul scoţian regal 42, un erou de război decorat, gata să li se alăture protestatarilor şi…

— Nu mai sunt ofiţer, i-o tăie el. Şi, înainte să îţi faci speranţe, află că nu am venit din proprie voinţă, ci am fost trimis de soacra ta.

Fiona se albi la faţă.

— Au păţit ceva Catriona şi Briana?

Niall se gândi o clipă să întârzie răspunsul, dar nu o făcu. Nu îl lăsa inima să o tortureze astfel. Ştia prea bine că acele copile erau cele mai importante fiinţe din viaţa ei.

— Fiicele tale sunt bine. Doamna Johnston are o prietenă bârfitoare care e rudă cu cineva din poliţie. Femeia a auzit că autorităţile puneau la cale o misiune pentru azi. Am trecut să le fac o vizită nepoatelor mele şi, de îndată ce am intrat pe uşă, m-a implorat să plec în căutarea ta.

Niall nu avusese nevoie de prea multe argumente. Ştia că plutea ceva în aer. Cu o seară în urmă, luase cina cu un fost comandant în sala de mese a ofiţerilor, când auzise un căpitan de poliţie la masa vecină plângându-se că fuseseră prea îngăduitori cu „radicalii aceia blestemaţi şi trădători” şi că avea de gând să pună punct situaţiei. Cu toate acestea, nici prin cap nu-i trecuse că Fiona avea să fie prinsă în povestea asta.

Pornise degrabă spre Grassmarket şi văzu pe drum şirul de călăreţi venind dinspre castel. Citise pe chipul şi în privirile noilor recruţi, gata de luptă. Aşa că alesese să închirieze o trăsură şi să îi poruncească vizitiului să îl aştepte. În cele din urmă, din fericire, Fiona nu avusese nevoie să fie salvată. Aceasta reuşise deja să coboare de pe podium şi dăduse nas în nas cu ea în timp ce încerca să fugă din Grassmarket. Doar că îl implorase să se întoarcă după prietena ei.

În clipa aceea, Niall îşi îndreptă privirea spre Maisie, care privea în continuare pe geam, prefăcându-se că nu lua parte la discuţia aceea.

— Domnişoară Murray, crezi că e posibil să încerce cineva din familia dumitale în clipa asta să te găsească?

Ochii ei albaştri fugiră o clipă spre Fiona, după care se întoarseră spre el.

— Domnule locotenent, familia nu este implicată în activităţile mele.

— În activităţile dumitale? repetă el. O activitate ar fi când mergi să-ţi cumperi o panglică de pus la bonetă. Să

ieşi la o plimbare prin parc. Sau să frunzăreşti o carte într-o librărie. Chiar ţi se pare că a ţine un discurs la un protest ca acesta este o simplă activitate?

Fata se înroşi la faţă şi îşi îndreptă din nou privirea spre geam.

— Ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă l-ai ruga pe vizitiu să oprească. Trebuie să cobor.

Niall aruncă o privire pe geam. Trăsura înainta uşor spre intersecţia de la South Bridge. The Tron Church strălucea în lumina soarelui, alături de vânzătorii veşnic prezenţi, care încercau să-i convingă pe trecători să le cumpere marfa.

— Ţi s-au părut prea dificile întrebările mele?

— Nu, doar că trebuie să cobor aici, spuse ea, pregătindu-se să-i spună vizitiului să oprească, dar Niall făcu asta pentru ea.

Niall fusese soldat pe durata întregii sale vieţi de adult. Conta prea puţin dacă rănea sentimentele delicate ale unei tinere domnişoare. Erau alte lucruri mult mai importante pentru el. Văzuse prea mulţi bărbaţi transformându-se în bestii nemiloase în faţa unui adversar slab, mai ales când adversarul era o femeie. Fusese martor la abuzuri nemiloase din partea celor care erau la putere şi la violenţa fără margini a celor care îi serveau. Acesta era motivul pentru care alesese să renunţe la poziţia lui la o vârstă atât de tânără, cu toate că superiorii săi încercaseră în fel şi chip să-l convingă să rămână.

De îndată ce vizitiul opri, Niall se dădu jos din trăsură ca să o ajute să coboare. Niall aruncă o privire în jur, la strada aglomerată. Cele două femei schimbară în grabă câteva vorbe, după care Maisie îi întinse mâna lui Niall şi coborî din trăsură.

Aruncă o privire în stânga şi în dreapta, după care îi dădu drumul. Era incredibil de frumoasă, cu toate că avea hainele murdare. Era o femeie frumoasă şi, pentru prima oară de când sărise în ajutorul ei, Niall îşi dădu seama că nu-şi putea lua ochii de la ea. Chipul ei era fără cusur. Se forţă să o privească drept în ochii de culoarea Mediteranei

într-o dimineaţă senină. În ochii aceia ca o pereche de nestemate preţioase, încadrate de gene lungi.

— Domnişoară Murray, după felul în care îţi arată hainele, sunt sigur că rudele dumitale o să-şi dea seama că ai fost implicată într-o altercaţie în plină stradă. Unde locuieşti? Dă-mi voie să te conduc până acasă.

Maisie clătină din cap că nu, cu un zâmbet timid.

— Locotenent Campbell, ai făcut deja prea multe pentru mine astăzi. Îţi sunt profund recunoscătoare. Dar nu am mult de mers.

Şi, înainte ca Niall să apuce să mai spună ori să facă ceva, fata îi întoarse spatele şi se strecură prin mulţimea de pe South Bridge.

Niall rămase locului, cu ochii după ea, până ce îşi dădu seama că sora lui îl striga. Atunci îi porunci vizitiului să pornească şi urcă din nou în trăsură.

— Nu e slabă sau fragilă, îi spuse Fiona, după ce Niall se aşeză pe banchetă în faţa ei. Nu te lăsa păcălit de statura ei şi de chipul gingaş. Maisie Murray are o minte ageră şi pricepută şi e cea mai puternică tânără pe care o cunosc. E cât se poate de independentă.

Fără doar şi poate, îşi spuse el. Nu ştia nici o altă femeie, în afară de sora lui, care să aibă curajul să urce pe podiumul acela.

— Înţeleg că, prin natura ta vitejească, simţi nevoia să o salvezi din misiunea noastră, dar îţi spun că n-o să faci altceva decât să-ţi pierzi timpul.

Niall oftă frustrat şi o împunse cu privirea pe sora lui.

— Unde ai găsit-o?

— Ne-am găsit una pe cealaltă.

— Cât de implicată e în povestea asta?

— Noi suntem fondatoarele Societăţii pentru Reformă Feministă în Edinburgh.

La naiba! Datorită faptului că locuia împreună cu soacra ei şi că aceasta se îngrijea de nepoate şi le iubea pe toate trei de parcă ar fi fost sânge din sângele ei, sora lui Niall era liberă să facă ce voia. Din păcate pentru el, îşi dădu seama că se înşelase crezând că activităţile

protestatare are surorii sale se limitau la a împărţi broşuri şi la a organiza strângeri de fonduri în rândul femeilor pentru cauza lor. Iar participarea surorii lui la protestul din acea zi îi deschise ochii şi îl făcu să înţeleagă că se afla într-un real pericol. Acelaşi lucru era valabil pentru domnişoara Maisie Murray.

— Şi cu ce se ocupă mai exact Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh?

— Scopul nostru este de a propaga idealuri democratice în rândul femeilor din oraş. Multe astfel de grupuri continuă să se formeze în Scoţia şi în Anglia, spuse ea cu o privire înflăcărată. În Manchester, în prima săptămână de la fondarea societăţii, s-au înscris o mie de membri. În Edinburgh avem deja peste două mii şi ne mărim de la o zi la alta.

Frustrat, Niall îşi trecu mâna prin păr. Entuziasmul Fionei nu făcea decât să îl îngrijoreze şi mai mult. Înţelegea prea bine cauza lor. Şi el credea în nevoia de schimbare, doar că ar fi preferat ca sora altcuiva să fie cea care conduce mişcarea, nu sora lui. Era prea familiar cu pumnii duri ai celor de la putere şi ştia că guvernul nu ierta pe nimeni care îndrăznea să îi conteste autoritatea. O văzuse cu ochii lui în Irlanda.

— Prefer să te întreb direct. Gruparea asta a ta e războinică?

— Războinică? întrebă ea cu ochii mari şi uitându-se la el de parcă ar fi fost un balaur cu două capete. Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Suntem femei!

Răspunsul ei reuşi să-l liniştească doar pe jumătate. Nu voia să-i povestească despre femeile pe care le văzuse luptând pe dealurile şi satele din Franţa şi din Scoţia. Genul de femei care nu ezitau să înfigă un cuţit în spatele unui soldat sau un glonţ în capul altuia ca să-i protejeze pe cei dragi. Operând din barăcile din Cork City, regimentul lui primise ordin să îi omoare pe toţi rebelii irlandezi, indiferent de gen sau de vârstă. Acela fusese momentul în care hotărâse să pună punct situaţiei. Chiar şi acum, noaptea în pat, încerca să-şi alunge din minte amintirea brutalităţii pe

care alesese să o lase în urmă.

Acum partea tragică era că şi protestatarii pacifişti ajunseseră să fie expuşi la aceleaşi acte de violenţă. Cu cât se intensifica mai mult mişcarea de reformă, cu atât mai nemilos devenea guvernul.

— Ne întâlnim ca să dezbatem diferite probleme, adăugă Fiona. Eu şi Maisie suntem hotărâte să conducem o campanie paşnică. Împărţim broşuri informative. De regulă, ne întâlnim în casele oamenilor sau vorbim în cadrul unor adunări mici.

Niall se uită lung la ea.

— Şi totuşi, azi eraţi amândouă pe scenă.

— Am fost invitate să vorbim. Nu ne-am aşteptat la acte de violenţă.

Niall încetă să-i mai facă morală. Nu era prima oară când încerca să vorbească cu ea despre asta. Ea măcar avea o vulnerabilitate. În sinea ei, îşi făcea griji pentru fiicele sale.

Fiona îşi strânse săculeţul în mână şi oftă când îşi dădu seama că avea două. Aruncă o privire în direcţia în care plecase prietena ei, iar Niall îşi dădu seama că al doilea săculeţ era al lui Maisie.

— Spune-mi adevărul: ce părere are familia prietenei tale despre *activităţile* ei?

— Nu ştiu nimic. Presupun că nici nu bănuiesc.

În atenţia Maiestăţii Sale, Prinţul Regent, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Nu pot începe acest raport al activităţilor noastre de la Ministerul de Interne fără a vă oferi, mai întâi de toate, mulţumirile mele pentru faptul că m-aţi menţionat pe mine, un umil şi loial slujitor, în remarcile dumneavoastră recente. După cum bine ştiţi, a fost o onoare pentru mine să vă servesc pe dumneavoastră şi pe familia dumneavoastră (şi acest tărâm extraordinar) de-a lungul întregii mele cariere,

în calitate de prim-ministru, păstrător al sigiliului privat, conducător al consiliului şi secretar de sat. Continui să vă slujesc cu credinţă.

În ce priveşte treburile statului, pe baza deciziei dumneavoastră de a lua măsuri pentru a suprima orice fel de acţiuni de nesubordonare în stat, am hotărât să îl trimit pe Sir Rupert Burney de la Ministerul de Interne în zona de nord a ţării.

După cum v-am informat în trecut, diverse persoane fără scrupule au început să formeze grupări care au scopul de a stârni populaţia împotriva guvernului. La fel cum a făcut deja în oraşele din Anglia, Sir Rupert o să creeze şi în Scoţia, începând cu Edinburgh, Glasgow şi Inverness, o organizaţie menită să adune informaţii şi să-şi expună duşmanii.

Nu o să ne dăm în lături de la nimic pentru a asigura siguranţa regatului şi suntem hotărâţi să îi facem pe aceşti radicali şi aşa-numiţi reformatori să plătească pentru acţiunile lor conform legii. Noi nu o să avem aceeaşi soartă precum monarhia din Franţa. Gloata asta nespălată şi needucată nu o să-şi forţeze liderii să renunţe la dreptul lor de conducători ai acestui tărâm.

În zilele ce urmează, o să vă ţin la curent cu privire la activităţile lui Sir Rupert şi la progresul nostru.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 4

Maisie intră pe uşa care dădea într-o alee, aşa că nimeni din familiei ei nu o văzu intrând în casă. Trecu pe lângă una dintre servitoarele de la bucătărie, dar îi făcu semn să tacă, după care porni degrabă spre treptele din spatele casei.

Auzi mai multe voci venind dinspre camerele folosite pentru consultaţii şi ca sală de operaţie, cele situate în

partea din faţă a casei de pe Infirmary Street. Maisie rămase locului câteva clipe, încercând să audă ce spuneau şi să-şi dea seama dacă protestatarii fuseseră sau nu aduşi acolo. Înainte să investigheze, trebuia să se schimbe. Doar că pe scări dădu nas în nas cu Morrigan Drummond, care o opri imediat din drum.

Fata se uită lung la hainele ei şi o întrebă:

— Cine ţi-a făcut asta?

— Nimeni.

Morrigan obişnuia adesea să vină la clinică la ora asta. Îi plăcea să lucreze alături de tatăl ei, să îl asiste. Cel mai probabil, avea să devină tot medic.

Toată lumea, inclusiv Isabella şi Archibald, servitorii şi chiar şi studenţii de la medicină care obişnuiau să vină adesea la ei acasă, credea că Maisie şi Morrigan erau apropiate ca două surori. Doar că se înşelau amarnic.

În urmă cu şase ani, fără voia lor, fuseseră aduse împreună când Isabella, sora vitregă a lui Maisie, se căsătorise cu tatăl lui Morrigan. La scurt timp după aceea, Archibald îşi mutase noua familie în Scoţia.

Maisie era doar cu un an mai mică decât Morrigan. Nu aveau mai nimic în comun şi nu semănau deloc. Maisie avea părul blond şi ochii albaştri. Morrigan era şatenă cu ochi căprui. Dacă lui Maisie îi plăcea să scrie şi să citească, Morrigan era mai degrabă activă, îi plăcea să iasă la plimbare călare şi, desigur, era pasionată de medicină.

Maisie ştia cum să se facă invizibilă în casă, în timp ce Morrigan avea o personalitate volatilă, care isca conflicte zi de zi. Era multe alte lucruri care le diferenţiau. Cu toate acestea, într-o casă cu doi doctori şi cu o clinică mereu plină, celor două femei nu le era deloc greu să îşi vadă fiecare de viaţa ei în ceea ce părea a fi o armonie între surori, deseori neobservată de cei care le aveau în grijă.

În ceea ce o privea pe Maisie, acea armonie între surori funcţiona cel mai bine când nu îşi băgau nasul în treaba celeilalte.

— Ai fost atacată? o întrebă Morrigan, uitându-se insistent la jacheta pe care o ţinea ascunsă sub braţ.

Cu toate că încercase să o împăturească bine, se vedea că era pătată de sânge.

— Nu am păţit nimic, sunt bine. Nu am fost atacată. A fost un accident.

— Minţi.

— Iar tu pui prea multe întrebări.

Morrigan refuză să se dea din loc.

— Nu ar trebui să-i permiţi să se poarte aşa cu tine.

— Cui? întrebă Maisie, luată prin surprindere. Crezi că un bărbat mi-a făcut asta?

Morrigan îşi muşcă buza şi aruncă o privire în josul scării, după care răspunse:

— Ei bine, da. Cred că ai început să te vezi cu un bărbat în secret. Şi mi-e teamă că el ţi-a făcut asta. Am dreptate?

Maisie aproape că se îneacă, încercând să scoată cât mai repede cuvintele pe gură.

— Ascultă-mă cu atenţie! Nu e niciun bărbat la mijloc. Nu am niciun iubit secret.

Morrigan ridică din umeri şi zise:

— Ştiu că minţi, te-am tot văzut ieşind pe furiş din casă. Să nu crezi că sunt atât de proastă încât să cred toate scuzele ridicole spuse de servitoare în faţa Isabellei când tu ieşi din casă. Sunt sigură că te vezi cu un bărbat. Ce alt motiv ai avea să ieşi din casă?

Maisie închise ochii şi încercă să-şi adune gândurile, frustrată. Nici nu se aşteptase la alte presupuneri din partea lui Morrigan. Nimeni din casa asta nu o lua în serios. Dacă le spunea ce făcea cu adevărat, i-ar fi râs în nas. Nu aveau să o creadă niciodată că se implicase în ceva atât de important.

Dar nici nu putea să-i învinovăţească. Intenţionat îi lăsase să creadă că era o fiinţă plictisitoare, insipidă şi neimportantă. Supusă şi docilă. Aşa obişnuia să o descrie soţul Isabellei. Şi nu avea de gând să facă vreun gest care să le schimbe părerea.

— Poţi să crezi ce vrei. Dar ţin să te liniştesc, spuse ea, după care trase aer în piept, încercând să se calmeze.

Nu o să permit niciodată vreunui bărbat să se poarte urât cu mine. Niciodată!

Rămaseră multă vreme acolo, privindu-se în ochi.

În cele din urmă, Morrigan îi făcu loc să treacă.

— Prea bine. Totuşi, din câte văd, nu ştii să ai grijă de tine. Te crezi puternică, dar eşti la fel ca păpuşile acelea frumoase şi fragile pe care le aveai în Wurzburg. Iar bărbaţii obişnuiesc să profite de fetele ca tine.

Maisie oftă. Îi întoarse apoi spatele, după care merse în camera ei şi închise uşa. Morrigan era liberă să creadă ce voia. Nu avea de gând să explice nimic în faţa nimănui.

În dimineaţa următoare, ea şi Morrigan încă erau la masă când unul dintre servitori veni să-i aducă un bilet.

— Domnişoară, un bărbat a venit să vă viziteze.

Maisie rămase blocată cu ceaşca de ceai la gură. Niciuna din ele nu obişnuia să primească vizite masculine. La cei 20 şi 21 de ani ai lor, ea şi Morrigan încă nu aveau vârsta potrivită ca să caute un soţ şi participau rar la evenimentele sociale din Edinburgh. Era adevărat că sora ei se căsătorise târziu, însă căsătoria ei fusese una de convenienţă, nu din iubire. Căsnicia cu Archibald îi permisese Isabellei să practice medicina în continuare.

Maisie nu avea nici cea mai vagă idee că bărbaţii o considerau atrăgătoare. Doar că, în ultimul an, o altă pasiune începuse să crească în ea, iar gândul de a renunţa la munca ei era de neconceput.

— Eşti sigur că pe mine a cerut să mă vadă? întrebă ea, neputând să-şi dea seama despre cine putea fi vorba.

— Da, domnişoară.

Maisie luă bileţelul de pe tăviţă.

El nu putea face asta, era imposibil, îşi spuse Maisie uitându-se lung la numele locotenentului Campbell. Gestul lui încălca regulile şi invada intimitatea. Preţ de o clipă, se gândi serios să refuze să-l vadă, dar ceva îi spunea că nu era vorba despre o vizită socială. Cu o zi înainte, nu se ferise să o certe, dar ea reuşise să îl oprească odată ajunşi la South Bridge. Dacă ar fi încercat să îl alunge, ceva îi spunea că nu avea să ezite pentru a sta de vorbă cu

Isabella sau cu Archibald.

— Te rog să-l pofteşti în salon.

Servitorul ieşi din cameră, iar Maisie se ridică. De partea cealaltă a mesei, Morrigan o privi rânjind.

— El e?

— Nu e nimeni important.

Morrigan îşi lăsă şervetul pe masă şi se ridică în picioare.

— Prea bine. Înseamnă că n-o să te deranjeze dacă vin cu tine.

— Morrigan, nu face asta! Nu-ţi băga nasul în treburile mele!

— Ah, carevasăzică ai treabă cu el, spuse Morrigan, împingându-se cu mâinile în masă şi venind mai aproape de ea. Maisie, nu fii proastă! Am văzut cu ochii mei cum te-ai întors ieri acasă. Nu mi-a plăcut deloc. Un domn respectabil nu ar face niciodată…

— Nu eram cu el în momentul respectiv. Nu are nicio vină pentru… ce ai văzut.

— Bine, fie. Atunci nu era rost să fii misterioasă, zise ea, hotărâtă să nu se dea bătută. Spune-mi cine e! De unde îl cunoşti?

— Nu am de ce să-ţi dau explicaţii. Lasă-mă în pace! îi ceru ea, după care vru să se îndrepte spre uşă, dar dădu peste un scaun şi îl trânti, apoi se grăbi să-l ridice.

— Eşti nervoasă. Rar te vedem aşa. Îmi place. Acum du-te şi îndreaptă-ţi furia asta spre el.

Frustrată, Maisie ieşi pe hol. Această Morrigan băgăcioasă şi protectoare era nouă şi nedorită.

Sigur că Maisie avea de gând să le mărturisească adevărul celor din familie. Voia să vorbească cu Isabella, cu Archibald şi cu Morrigan, dar avea să o facă la momentul potrivit. La momentul potrivit pentru ea. Nu-i păsa dacă aveau să se împotrivească. Făcea asta pentru ea însăşi şi pentru societatea în care trăia, nu de dragul lor.

În plus de asta, casa aceea nu era străină de politică şi de activism. Soţul surorii sale ducea două vieţi. Lumea îl ştia drept un doctor respectabil, profesor la şcoala de

medicină. Doar că Maisie ştia că ducea o viaţă secretă, ştiută de puţină lume. Archibald făcea parte dintr-o ligă, alături de alţi revoluţionari radicali din Edinburgh. O parte dintre subiectele despre care Maisie obişnuia să scrie în broşurile ei sau să vorbească la micile sale adunări veneau din lucruri pe care le auzise în timpul unor întâlniri petrecute chiar la ei acasă. Archibald era informat şi înflăcărat. Iar Morrigan semăna cu tatăl ei.

Cea care avea să se supere cel mai tare era Isabella. Ea obişnuia să i se plângă adesea că Archibald şi cruciadele lui îi obligau să-şi trăiască viaţa în secret, punându-i pe toţi în pericol. Medic fiind, Isabella era gata să ajute pe oricine. Când venea vorba de acte de bunătate, îşi punea talentul şi cunoştinţele la dispoziţia celor care nu aveau bani să o plătească. Dar nu era dispusă să meargă mai departe de atât. Isabella era de părere că ar fi fost o prostie să-şi facă un inamic din autorităţi. În ciuda acţiunilor oamenilor din parlament şi ale ofiţerilor de poliţie din Anglia, Isabella refuza să creadă că autorităţile ajunseseră să fie un inamic.

Camera care dădea în salon era deja întredeschisă. Bătu uşor la uşă, după care intră şi rămase surprinsă să o găsească pe sora ei vorbind cu musafirul.

— Maisie, spuse Isabella pe un ton îngrijorat, nu mi-ai spus nimic despre cele petrecute ieri.

Maisie aruncă o privire furioasă spre bărbatul înalt şi impunător de lângă sora ei. Nu-i venea să creadă că, pentru o fracţiune de secundă, îl privise ca pe un erou. Mai mult decât atât, încercă să se convingă că nu i se mai părea atât de chipeş.

Locotenentul Campbell o salută politicos, cu o plecăciune, dar ea nu reuşi să citească ceva pe chipul lui.

— Ieri? repetă ea, neavând de unde să ştie ce anume îi dezvăluise Campbell surorii sale.

— Da, ieri, repetă Isabella.

— Îmi cer scuze, domnişoară Murray, interveni el. Nu am ştiut că nu i-ai povestit doctorului Drummond despre cele petrecute ieri.

Încerca să o provoace – desluşi asta în ochii lui. Maisie

se întrebă dacă nu cumva se distra pe seama ei. La urma urmei, sosise de prea puţin timp ca să aibă ocazia să-i spună ceva despre cele întâmplate. Poate că, într-o bună zi, avea să-i povestească Isabellei despre activităţile ei politice, dar acum nu era momentul potrivit. Şi nu avea de gând să o facă de faţă cu locotenentul Campbell. I se părea ei sau chiar părea mândru de el? Ridică o sprânceană, îşi plecă uşor capul şi se uită lung la ea de parcă ar fi putut în orice clipă să-i dezvăluie toate secretele.

Maisie se prefăcu nedumerită şi îi spuse surorii sale:

— Abia ieri am făcut cunoştinţă cu locotenentul Campbell, prin intermediul surorii lui. Te referi la altceva? îl întrebă pe Campbell, întorcându-i privirea cu aceeaşi intensitate.

— Vrei să spui că nu-ţi mai aduci aminte?

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ai vrea să te ajut să-ţi aminteşti?

— Chiar te rog, spuse Maisie, hotărâtă să nu se lase. Sunt nerăbdătoare să aud ce ai de spus.

— Şi eu la fel, interveni Isabella, vizibil intrigată. Am înţeles că ai fost în pericol.

— În pericol? repetă Maisie.

— Da, în pericol, repetă Campbell, încuviinţând cu o mişcare scurtă din cap.

Se uită lung la ea, ridicând din sprâncene şi plecându-şi capul, apoi rânji. Părea să fie expresia lui favorită.

„Hai, spune! Dacă îndrăzneşti."

Maisie ţâţâi uşor, după care îi zâmbi şi spuse:

— Domnule locotenent, ştii prea bine că eu şi sora dumitale nu am fost nicio clipă în pericol. Apoi, Maisie se întoarse spre Isabella şi îi vorbi în şoaptă, parcă pe un ton complice, cu toate că nu avea nicio îndoială că locotenentul putea să audă tot: Prietena mea, Fiona, m-a avertizat că fratele ei nu a mai fost de mult în Edinburgh. Nu mai e obişnuit cu agitaţia şi nebunia din oraş. Vede pericole la fiecare colţ de stradă, pândind pe toate aleile. E mânat de cavalerism când trebuie protejate femeile.

Isabella se uită lung la ea, fiind evident că nu credea

o iotă. Îşi mută privirea de la locotenent la Maisie şi spuse:

— Ceva îmi spune că ieri s-au petrecut mai multe decât vreţi să-mi ziceţi.

Când vedea vorba de medicină, sora ei făcea o treabă extraordinară. Dar încercarea de a o disciplina pe Maisie era o cauză pierdută. Nu exista pic de răutate în ea. Totuşi, ceva îi spunea lui Maisie că mai târziu avea să fie luată la întrebări.

— Ei bine, dat fiind că nu mă aştept să primesc alte răspunsuri, ar fi mai bine să mă întorc la pacienţii mei. Fii bună şi serveşte-l pe domnul locotenent cu o gustare. Măcar atât putem să facem, dat fiind că a venit până aici să-ţi înapoieze săculeţul pe care l-ai uitat în trăsura surorii lui, zise ea. Apoi se întoarse spre Campbell şi zise: Mi-a părut bine, domnule locotenent.

La naiba, îşi spuse Maisie, când observă săculeţul de pe masa de lângă el. Uitase că o rugase pe Fiona să-i ţină săculeţul pe scenă. Odată ce izbucnise iadul acela, numai la asta nu-i stătuse gândul. Apoi interogatoriul la care fusese supusă în trăsură o făcuse să uite complet de existenţa săculeţului. Iar el îl folosise drept scuză ca să vină acolo şi să o tortureze.

Isabella se îndreptă spre uşă şi spuse:

— O s-o rog pe Morrigan să vă ţină companie.

— Mulţumesc pentru amabilitate, dar nu pot să rămân.

Maisie răsuflă uşurată când o văzu pe Isabella ieşind pe uşă. Într-un final, locotenentul spusese ceva cu care până şi ea era de acord. Ar fi fost imposibil să stea de vorbă cu el în prezenţa lui Morrigan.

Îi făcu semn spre uşă şi spuse:

— Dă-mi voie să te conduc.

Maisie îi simţi privirea în ceafă în timp ce ieşiră amândoi pe coridor. Politicos ar fi fost să îi mulţumească pentru că venise să îi aducă săculeţul. Doar că locotenentul reuşise să transforme un act de politeţe într-o problemă pentru ea şi să trezească suspiciuni în mintea Isabellei. Fără îndoială, ăsta fusese planul lui de la bun început.

În timp ce se îndreptau spre uşa de la intrare, dădură peste Archibald, care ieşise din sala de consultaţie alături de câţiva dintre studenţii săi la medicină. Din fericire, nu era momentul potrivit pentru prezentări, aşa că locotenentul Campbell îl salută cu o mişcare scurtă din cap, iar cumnatul ei procedă la fel. Odată ajunşi în holul de la intrare, aşteptară ca unul dintre servitori să îi aducă pălăria, haina şi bastonul.

— Mulţumesc, domnule locotenent. Te rog să îi mulţumeşti surorii dumitale pentru că te-a trimis să-mi aduci săculeţul.

— Nu m-a trimis ea. Am venit din proprie iniţiativă.

Maisie ştia prea bine că vizita lui era un avertisment. Ridică privirea spre chipul lui, regretând că era atât de chipeş.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut ieri pentru mine. Acum sunt pusă în gardă. O să ştiu cum să reacţionez în astfel de situaţii.

— Cum să reacţionezi? Sau cum să le eviţi?

— Domnule locotenent, adevărul e că nu ne cunoaştem. Nu ar trebui să purtăm astfel de discuţii, zise ea, după care făcu semn spre servitorul care veni să-i aducă haina. Îţi mulţumesc din nou pentru tot.

Campbell deschise uşa şi fu întâmpinat de un aer rece. Cu toate că fusese cald cu o zi în urmă, iarna scoţiană părea să-şi intre în drepturi.

Locotenentul ieşi pe uşă, dar Maisie strigă după el:

— Ce i-ai spus mai exact surorii mele? De ce i-ai spus că am fost în pericol?

Locotenentul făcu o scurtă plecăciune şi, cu un zâmbet scurt, îşi puse pălăria pe cap.

— Domnişoară Murray, adevărul e că nu ne cunoaştem. Poate că ar fi mai bine să porţi această discuţie cu doctorul Drummond.

Capitolul 5

Milne’s Court de pe High Street, colţ cu Bow Head, avusese, cu siguranţă, zile mai bune, dar apartamentul pe care îl închiriase Niall la primul etaj al clădirii era exact spaţiul de care avea nevoie. Nu departe de castel, era un loc curat şi deja mobilat, iar bătrâna lui gazdă de la parter se bucura să-l aibă drept chiriaş.

Încă din prima zi în care ajunsese în Edinburgh, hotărâse să locuiască acolo. Fiona se aşteptase ca el să se mute cu ea şi cu fiicele ei, căci casa de pe Leith Street în care locuiau era a lui. După ce părinţii lor muriseră în urmă cu doi ani, în urma unei epidemii de gripă, Niall o primise moştenire şi nu ezitase să i-o ofere surorii sale văduve. Dar nici acum, când se retrăsese din armată, nu avea de gând să locuiască acolo.

Niall se bucura să o ştie acolo, fiindcă fetele surorii sale aveau nevoie de o casă a lor. Doar că sora lui şi fiicele acesteia erau singurele rude pe care le mai avea în viaţă şi ştia prea bine că, dacă ar fi locuit cu toţii în aceeaşi casă, ar fi ajuns să-şi facă griji pentru ele în fiecare zi. El şi Fiona semănau mult, mai ales ca temperament. Nu, ar fi fost prea dificil pentru toată lumea să locuiască împreună, iar el nu voia să o deranjeze în niciun fel pe sora lui. Soacra Fionei era acolo, să le ajute, nu aveau nevoie de el.

Făcându-şi loc printre tarabele vânzătorilor din Hunter Square, Niall rămase cu gândul la Maisie Murray. Vizita lui de pe Infirmary Street fusese, cu siguranţă, interesantă. Primise instrucţiuni clare de la sora lui, trebuia să-i înmâneze săculeţul unuia dintre servitori, alături de un bilet de la ea. Doar că Niall nu putuse să se abţină. Diavolul îl împinsese de la spate să ceară să o vadă pe Maisie. Şi nu o făcuse doar pentru că o credea frumoasă sau pentru că voia să o vadă din nou. Ci pentru că era implicată în activismul acela politic, iar gândul că nimeni din familia ei nu ştia despre asta îl neliniştea.

Cu toate acestea, Niall plecase liniştit, ştiind că îşi dusese planul la bun sfârşit. Reuşise să o facă pe Maisie să înţeleagă că era gata să-i dezvăluie secretul în faţa familiei

sale. Lucru pe care nu-l făcuse, bineînţeles. Era conştient de faptul că prezenţa lui o deranja, dar ar fi fost mai bine pentru ea să fie sinceră cu ai ei. Membrii unei familii nu aveau cum să se ajute şi să se protejeze dacă nu ştiau despre interesele şi activităţile celorlalţi. Mai ales când venea vorba despre activităţi atât de periculoase precum cele în care era implicată Maisie.

Poate că trăia cu impresia că putea să ducă o viaţă independentă şi că era liberă să-şi aleagă propriul destin, dar adevărul era că trăiau vremuri tulburi. Oamenii erau furioşi, visau la schimbare, iar asta nu era pe placul claselor puternice, mânate de interese financiare. Niall văzuse cu ochii lui măsurile dure pe care guvernul le luase împotriva irlandezilor. Iar aici avea să fie la fel de rău. Masacrul protestatarilor paşnici din Manchester şi violenţele de ziua trecută din Grassmarket erau doar începutul.

Peste oraş se lăsaseră nori plumburii, iar Niall îşi ridică gulerul, încercând să se protejeze de vântul umed şi rece. O luă în sus pe High Street, cu gândul la propriul viitor.

Din fericire, Fiona era asigurată din punct de vedere financiar şi, cu toate că fetele aveau pregătită o mică zestre, Niall ştia că, atunci când avea să vină momentul, putea să le ofere mai mult decât puţinul pe care reuşise tatăl lor să îl lase în urma lui. Măcar acum nu era nevoie să-şi bată capul cu asta.

Din clipa în care hotărâse să se retragă din armată, Niall nu ştiuse încotro s-o apuce. Îi plăcea foarte mult să scrie, dar era o activitate de amuzament, nici pe departe o meserie în adevăratul sens al cuvântului, una care să-i asigure viitorul. Avea bani cât să se ţină pe linia de plutire, dar trebuia să-şi clădească un nou început. De la o zi la alta, apăreau noi industrii şi se gândise serios la varianta de a investi într-una dintre ele. Oamenii făceau averi în Australia, iar în Noua Zeelandă apăruseră noi zone comerciale. Reluarea legăturilor dintre Anglia şi Franţa aducea noi oportunităţi de afaceri. Existau fel de fel de variante, doar că nu ştia încotro să se îndrepte.

Trecu pe lângă Catedrala St. Giles chiar când începură să răsune clopotele. Mări pasul, dar nu din dorinţa de a ajunge cât mai curând la întâlnirea pe care o avea stabilită, ci din politeţe.

În urmă cu câteva seri, când era la cină cu colonelul Tolley, un fost comandant care servise în Spania şi Franţa, Niall fusese informat că un oficial guvernamental venise de curând din Londra şi voia să stabilească o întâlnire cu el.

Erau mulţi cei care încercau să-l convingă să se întoarcă în armată, dar Niall era hotărât să nu o facă. La cină, colonelul îi povestise despre noile schimbări în serviciul guvernului, îi spuse chiar despre un nou post pentru care un bărbat cu talentul şi priceperea lui Niall ar fi fost ideal. Din respect pentru Tolley, acceptase să vină la întâlnire, cu toate că ar fi preferat să nu o facă.

După atâţia ani petrecuţi pe câmpul de luptă, Niall devenise maestru în arta războiului. Servise cu respect în Regimentul scoţian regal 42. Reuşise să câştige aprecierea superiorilor. Oamenii lui îi erau devotaţi şi merseseră cu el până la moarte. Totuşi, ceea ce-l deosebea de toţi ceilalţi şi lucrul la care excela era diplomaţia, atunci când hotăra să apeleze la ea.

Urcă dealul, zărind zidurile castelului în faţă. Mai multe regimente britanice îşi instalaseră cazărmile acolo, însă singurii scoţieni erau yeomanii din cadrul poliţiei, precum dragonii care opriseră protestul cu o zi înainte. O adunătură de indisciplinaţi, îşi spuse el.

După înfrângerea lui Napoleon, regimentul lui Niall primise ordin să-i omoare pe rebelii irlandezi. Alte regimente scoţiene fuseseră trimise în India, Canada şi Australia. Era evident ce încerca să facă guvernul. Coroana Regală nu voia ca regimente întregi de războinici scoţieni să se întoarcă în ţara natală. Ar fi fost prea riscant.

Dezgustat de misiunea în Irlanda şi, totodată, dezamăgit de tot ce se petrecea în jurul lui, Niall hotărâse să se retragă din armată, în ciuda presiunilor superiorilor şi camarazilor săi de a rămâne.

De îndată ce ajunse la intersecţia aglomerată dintre

Upper Bow şi High Street, îl zări pe colonelul Tolley mergând pe lângă zidurile castelului, alături de un bărbat îmbrăcat în haine de civil. Colonelul îl salută, îi făcu cunoştinţă cu Sir Rupert Burney, după care cei trei bărbaţi intrară în clădire şi urcară în apartamentul lui Niall.

Niall aprinse focul şi trase scaunele lângă şemineu, apoi le făcu semn să ia loc. El rămase lângă foc şi îl observă pe Burney aruncând o privire prin locuinţa atât de austeră.

— Aş fi putut să vin la cazarma castelului. Poate că aţi fi preferat să ne întâlnim acolo.

— E mai bine aici, zise colonelul Tolley, după care se dădu mai aproape de el şi îi vorbi în şoaptă: După cum bine ştii, în cazarmă vorba umblă mai repede decât boala. Vrem să discutăm ceva cât se poate de confidenţial. Nu cred că e cazul să-ţi spun că tot ce urmează să discutăm trebuie să rămână între noi. După cum am menţionat pe scurt la cină, Sir Rupert a venit de curând din Londra.

Niall rămase în picioare şi se uită lung la oaspetele său. Cu toate că bărbatul acela avea un titlu, arăta ca un individ care vindea ziare la o tarabă de pe Princes Street. Nu avea nimic care să-l facă să iasă în evidenţă în mulţime. Era un bărbat de înălţime medie, slăbuţ, cu păr roşcovan, palid la faţă. Părea cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât el, poate chiar mai mult. I se păru că semăna cu un vulpoi bătrân.

Şi, asemenea unui vulpoi, ceva îi spunea lui Niall să nu se grăbească să aibă încredere în Sir Rupert. Bastonul gros pe care îl purta cu el şi pe care nici măcar nu-l lăsă din mână ar fi putut foarte bine să ascundă o sabie sau un pumnal. Cunoscuse mulţi bărbaţi ca el. Genul de oameni care te minţeau în faţă, dar care erau gata să te fure pe la spate sau să îţi înfigă cuţitul în spate. Poate că era o impresie pripită, dar Niall învăţase să se încreadă în propriile instincte. De un lucru era sigur – Burney nu era ofiţer de armată.

— Sir Rupert, eşti de loc din Edinburgh?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse el simplu, pe un ton plat. N-am mai venit pe aici de zece ani, francezii ne-au

ţinut pe toţi ocupaţi.

— Cu ce te-ai ocupat în perioada războiului?

— Am lucrat în Londra.

— Nu s-au dus prea multe lupte acolo.

Bărbatul nu schiţă niciun gest, doar preţ de o clipă îşi încleştă maxilarul, singurul gest care îl trădă în vreun fel.

— Am lucrat în calitate de director al Serviciului de Informaţii în cadrul Ministerului de Interne.

Aşadar, era spion. Sau mai degrabă şeful spionilor. Cu toate că Niall rămase surprins de sinceritatea lui, ceva îi spunea să pună imediat capăt întâlnirii. În cazul în care oferta lor avea să implice aflarea unor informaţii, ştia deja că cei doi nu aveau să-i ofere nimic care să-l tenteze. Povestea aceea şi însuşi Sir Rupert îl lăsau rece.

— Am venit să deschid un nou birou în Edinburgh, zise Burney, uitându-se lung la el şi măsurându-l din priviri. Dar o să-i raportez direct lui Lord Sidmouth.

Henry Addington, vicontele de Sidmouth.

Lord Sidmouth declarase război propriei naţiuni cu mulţi ani în urmă. Fusese un prim-ministru execrabil, fiind la un pas de a pierde războiul cu Napoleon în primii ani. Dar acum, în calitate de ministru de interne, reuşise să pună la pământ orice încercare de reformare. Nu se ferise să spună sus şi tare că nu avea de gând să lase gloata să dicteze naţiunii. Că nu avea de gând să lase mulţimea să pună la pământ puterea monarhiei, aşa cum reuşiseră să facă revoluţionarii francezi. Lord Sidmouth era personal responsabil pentru promulgarea Legii celor Şase Acte în ultima lună, legi care, fără doar şi poate, erau menite să fure drepturile civile ale tuturor cetăţenilor britanici.

Niall îşi dădu seama că instinctele nu-l trădaseră. Burney nu era genul de birocrat care doar stătea la birou. Cei care lucrau pentru Lord Sidmouth erau calculaţi şi nemiloşi. Ceea ce însemna că Sir Rupert era un bărbat cât se poate de periculos.

Dar nu avea de gând să-şi spună părerea cu voce tare. Nu era cazul să-şi facă un duşman din Sir Rupert. Poate că în războiul cu Napoleon folosirea spionilor fusese

justificată, însă instituirea unui birou în Edinburgh însemna că statul era hotărât să folosească aceleaşi tactici împotriva propriei naţiuni. Şi nu avea de gând să fie complice la aşa ceva.

— Sir William Rae, şeriful din Edinburgh, a acceptat deja să mă ajute să recrutez membrii echipei, zise Burney, coborându-şi privirea spre capul de alamă al bastonului său – un cap de şarpe, atent sculptat –, rotindu-l uşor în palmă.

Perfect, îşi spuse Niall, când şeful spionilor îşi îndreptă din nou privirea spre el.

— Am vrea ca dumneata să fii liderul operaţiunilor de aici.

Niall ura cuvântul acela. De fiecare dată când strategii militari foloseau cuvântul operaţiuni, însemna că aveau să moară oameni. Totuşi, ceva îi spunea că Burney nu era genul de om căruia să-i pese dacă mureau oameni.

— Eu sunt cel care i-a recomandat lui Sir Rupert să faci parte din echipa lui, îi zise Tolley. Eşti persoana potrivită să conducă aceste sarcini.

— Ce fel de sarcini?

— Ministerul de Interne nu vrea să se repete tragedia aceea inutila de la Peterloo, spuse Burney, îndepărtându-şi un fir de praf de pe genunchi. Planul nostru este să înlăturăm radicaliştii care încearcă să agite populaţia. Nu o să se ajungă şi aici, în Anglia, la un episod precum Căderea Bastiliei. Avem, în sfârşit, legi bine puse la punct pentru a-i pedepsi pe trădători. O să punem punct tuturor revoltelor din Anglia şi Scoţia. Suntem gata să identificăm inamicii Coroanei şi să-i înlăturăm.

„Să-i înlăturăm."

Niall ştia prea bine ce însemna asta, cu toate că expresia lui Sir Rupert nu se schimbă o clipă. La fel tonul vocii sale. Ar fi putut la fel de bine să discute cu croitorul său despre lungimea mânecilor jachetei.

Niall nu avea nicio îndoială că toţi cei care se aflaseră cu o zi înainte pe scena din Graddmarket erau consideraţi inamici.

— Credeam că aţi reuşit deja să-i identificaţi pe liderii

cei mai vocali ai reformelor.

— Aşa este, locotenent Campbell. Dar avem de gând să mergem mai departe, să ne infiltrăm în cuibul de şerpi şi să-i convingem pe membrii-cheie din comitetele şi societăţile lor că e în interesul lor să coopereze cu noi. O să le prindem pe javrele acelea trădătoare pe picior greşit, încercând să acţioneze împotriva Coroanei. Pedeapsa o să fie una rapidă şi publică, pentru ca lumea să ştie că nu o să tolerăm revoltele şi rebeliunile.

Niall îşi îndreptă atenţia către fostul său superior.

— Şi dumneata, colonel Tolley? Care o să fie rolul dumitale în povestea asta?

— O să lucrez îndeaproape cu Sir Rupert, zise bătrânul cu un zâmbet încurajator. Şi am hotărât să apelez la tine pentru că vreau să lucrez alături de cei mai buni ofiţeri ai mei. Te vrem în echipa noastră, Campbell.

Nici gând, îşi spuse el. Îi veni în minte chipul surorii sale, Fiona. Adevărul era că nu înţelesese cu adevărat pericolele care le pândeau când vorbise cu ea şi cu Maisie Murray în trăsură, cu o zi înainte. Doar că de data asta avea dovada.

— Compensaţia financiară o să fie pe măsură, locotenent Campbell, zise Burney, aruncând o privire scurtă în jur. O să poţi să-ţi îmbunătăţeşti stilul de viaţă fără probleme. Apoi Tolley se întoarse spre Sir Rupert şi spuse: Când e chemat la datorie, locotenentul Campbell nu pune preţ pe confort.

— Deci pentru rege şi ţară. În orice caz, leafa e una generoasă şi, desigur, o să fii promovat la rang de căpitan, zise Burney, uitându-se la Niall cu ochii lui de vulpoi, venind mai aproape de el şi bătând uşor cu bastonul cu cap de şarpe în podea. Vrem să începi imediat. Nu avem timp de pierdut. Trădătorii trebuie identificaţi şi eliminaţi.

În timp ce oaspeţii săi continuară să-i enumere beneficiile postului, Niall se apropie de o masă pe care o folosea drept birou şi se sprijini de ea. Îşi împreună braţele la piept, continuând să-i asculte. I se menţionă o sumă. Era ridicol cât de mulţi bani erau dispuşi aceşti oameni să

cheltuiască pentru un potenţial şobolan care era gata să le întoarcă spatele tovarăşilor săi. Burney şi Tolley păreau siguri că avea să accepte postul.

„Pentru rege şi ţară.” Ce datorie avea cineva faţă de un rege şi un guvern care uitaseră de oamenii lor? Şi nu doar că îi dăduseră uitării, ci erau gata să conspire împotriva lor, să le fure drepturile sub pretextul că acţionau pentru binele tuturor. Niall ştia prea bine cine profita de pe urma acţiunilor arogante ale lui Lord Sidmouth şi ale unor lachei nemiloşi precum Sir Rupert Burney. Nu oamenii de rând, ci cei bogaţi. Prinţul regent şi anturajul lui.

Străzile din oraş erau pline de fermieri din Scoţia rămaşi fără pământ şi de negustori care fuseseră obligaţi să oprească negoţul. Atâţia copii şi femei mureau de foame în mizerie, pe alei întunecate. Vocile lor nu ajungeau la urechile regelui, ale parlamentului sau ale celor din clasa bogată. Poate că francezii procedaseră corect când aleseseră să ducă aristocraţia egoistă la ghilotină.

— Domnilor, nu sunt interesat, spuse Niall, simţind că voia să pună punct discuţiei. Vorbi pe un ton neînduplecat, menit să-i reducă la tăcere pe cei doi bărbaţi. Apoi se ridică şi spuse: Nu e pentru mine.

Tolley rămase câteva clipe cu gura căscată, încercând să înţeleagă ce tocmai se întâmplase.

— Campbell, gândeşte-te bine, spuse colonelul, renunţând la aerul acela jovial, arătându-se cu adevărat preocupat, poate chiar speriat. Dacă ai întrebări la care nu ţi-am răspuns…

— Nu e vorba despre asta. Am auzit tot ce aveam nevoie să ştiu.

Burney îl fixă o clipă cu privirea, după care îşi luă ochii de la el.

Se uită lung, în tăcere, la capătul bastonului său, iar Niall îl simţi ostil. Era momentul dinainte de atac, cel în care pistoalele rămâneau tăcute, când plutea în aer mirosul înţepător de praf de puşcă de la focul de tun. Momentul dinaintea atacului infanteriei inamice.

Sir Rupert se ridică brusc de pe scaun, dar ceva îi

spunea lui Niall că lucrurile nu aveau să se termine acolo.

— A fost greşeala mea, locotenent Campbell, zise el pe un ton sec.

— Sir Rupert, o clipă! Locotenentul Campbell nu e genul care să ia decizii pripite. E un bărbat fidel şi corect. Sunt sigur că e perfect pentru postul acesta. Mai lasă-i puţin timp de gândire.

— Mulţumesc, colonel Tolley, dar răspunsul meu o să fie acelaşi mâine, săptămâna viitoare sau luna viitoare. Nu sunt interesat, zise Niall, făcându-le semn spre uşă. Dar sunt sigur că aveţi şi alţi candidaţi în minte. Iar pe mine mă aşteaptă o zi plină.

Capitolul 6

Maisie le promisese celor de la tipografia de pe Bristo Street că avea să le ducă paginile până la prânz. Pamfletul de astăzi conţinea informaţii despre Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh şi despre o parte dintre cauzele pe care le susţineau prin strângerile de fonduri. Atât ea, cât şi Fiona căzuseră de acord că aveau nevoie de o broşură mai stufoasă. Un pamflet de o pagină nu mai era îndeajuns.

Era în drum spre uşă când Archibald îi ieşi în cale.

— Trebuie să avem o discuţie. Vino în biroul meu! zise el, făcându-i semn spre uşă, de parcă nu ar fi ştiut deja care era biroul lui.

Maisie nu avea timp pentru aşa ceva. Doar că nu avea cum să se sustragă.

— Vrei să o chem pe Isabella?

Archibald clătină din cap şi o aşteptă în pragul uşii, cu o privire serioasă.

— Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

Archibald Drummond era cumnatul ei şi îşi petrecuse ultimii şase ani locuind în casa lui. Cu toate acestea, Maisie nu reuşea să-şi aducă aminte să fi vorbit vreodată cu el

fără să fie şi Isabella prezentă. Morrigan era fiica lui şi o iubea ca pe ochii din cap. Dar nu se implicase niciodată în educaţia lui Maisie, aceasta fiind responsabilitatea Isabellei.

Maisie intră în sala de consultaţie cu gândul la Morrigan şi se întrebă dacă nu cumva motivul pentru care Archibald voia să stea de vorbă avea ceva de-a face cu felul în care arătaseră hainele ei la întoarcerea acasă cu o zi înainte.

Archibald închise uşa, iar Maisie rămase în picioare în spatele unui scaun.

— Nu o să dureze mult.

Fără doar şi poate, era vorba despre episodul din ziua precedentă, îşi spuse ea, pregătindu-se să fie apostrofată.

— Acest locotenent Campbell... Ce fel de relaţie aveţi?

Luată prin surprindere, Maisie încercă să găsească răspunsul potrivit.

— Niciuna.

Cu toate că nu apucaseră să facă cunoştinţă, Maisie îşi dădu repede seama că Archibald îi aflase numele de la Isabella sau de la unul dintre servitori.

— Niciuna? Dar a venit să te viziteze.

— A venit doar ca să-mi aducă săculeţul. L-am uitat la sora lui.

— Carevasăzică, îl cunoşti.

— E mult spus că îl cunosc. O cunosc pe sora lui. Între mine şi el nu e nimic, zise Maisie, încleştându-şi pumnul pe spătarul scaunului, frustrată că nu înţelegea întrebarea lui şi tonul acela acuzator. Ştia că Archibald era un bărbat serios, dar de regulă nu părea sever. Sunt prietenă cu sora lui.

— Îţi interzic să mai vorbeşti cu ea.

— Poftim? întrebă ea iritată. Îmi interzici să fiu prietenă cu o văduvă cu doi copii mici?

— Îţi interzic să mai vorbeşti cu fratele ei.

Maisie nu avea de gând să-l mai vadă. Nu se întâmplase nimic între ea şi locotenentul Campbell, nimic care să le dea de înţeles că aveau să se mai întâlnească. Cu toate acestea, era prea enervată de porunca dictatorială a

lui Archibald ca să împărtăşească acest gând cu el. Aşa că nu mai zise nimic.

— Bărbatul acela ar face bine să nu mai calce niciodată pragul casei noastre.

În clipa aceea, Maisie înţelese despre ce era vorba. Archibald nu voia să poftească un locotenent de armată în casa lui, dar nu din cauza ei, ci din cauza prietenilor săi radicali, care îl vizitau adesea.

— Ai înţeles?

Pe Maisie o deranjă să-l audă repetându-se şi abia reuşi să păstreze un ton civilizat.

— Am 20 de ani. Nu sunt un copil. Ţi-am explicat deja legătura dintre mine şi bărbatul acela. Nu a venit aici la invitaţia mea. Dar, pe viitor, dacă vrei să interzici vizitele locotenentului Campbell sau a oricui altcuiva, cred că ar fi mai bine să le porunceşti servitorilor tăi să nu îi lase să intre în casă.

Maisie îşi strânse săculeţul la piept şi se îndreptă spre uşă.

— Stai! Vreau să-ţi spun ceva. Lucruri pe care e important să le auzi, zise Archibald ducându-şi mâinile la spate. De când ai ajuns în Edinburgh, ai fost lăsată să faci ce vrei. Nu ai niciun scop în viaţă. Duci o existenţă efemeră, ai fost lăsată în voia ta, înconjurată de volumele tale de poezie şi de proză, mereu în vizite la prietenii tăi care, cel mai probabil, duc un stil de viaţă asemănător. E evident că îţi lipsesc motivaţia şi capacitatea intelectuală a altor oameni. Nu e vina ta. Ai alt fel de daruri, spuse el, făcând semn spre chipul şi părul ei. Daruri care o să te ajute să-ţi găseşti un soţ. Făcu apoi semn spre fereastră, spre stradă şi zise: Sunt sigur că nu ştii ce se petrece în lumea largă, dar nimeni nu ştie mai bine decât mine că naţiunea a început să o ia razna. Desigur, îmi dau seama că tu te gândeşti doar la burlaci eligibili. E normal ca o femeie de vârsta ta să spere să-şi găsească un soţ. Nu o să ai niciun viitor dacă nu găseşti o partidă bună. Tatăl tău ţi-a lăsat o zestre infimă. Astfel, în calitate de tânără domnişoară fără avere, trebuie să te bazezi pe puţinul pe care îl ai de oferit,

zise Archibald, împungându-şi biroul cu degetul. Dar, din câte am reuşit să aflu, Campbell face sau a făcut parte din Regimentul scoţian regal. Bărbaţii aceia reprezintă pumnul de fier al regelui, nişte huligani folosiţi de guvern ca să bată şi să pună la pământ populaţia din regat. Bărbatul acela nu este o alegere potrivită pentru tine. Îţi interzic să mai ai de-a face cu el. Îţi interzic să-i mai vorbeşti sau să te mai vezi cu el. Îţi interzic să te laşi curtată de el. Insist să mă asculţi!

Maisie rămase cu mâna pe mânerul uşii. Clocotea în sinea ei, abia abţinându-se să nu-i reproşeze că avea o părere atât de proastă despre ea. Să-i spună că gândea. Că avea visurile ei. Aspiraţii. Că nu ducea o existenţă inutilă. Că nu era interesată să-şi găsească un soţ. Că era capabilă să judece raţional. Poate că nu era un medic şcolit, ca sora ei, dar era o femeie inteligentă.

Doar că nu avea niciun rost. Archibald se purta cu ea aşa cum o făcuse tatăl ei. Thomas Murray crescuse două fete, însă doar pe una o considerase cu adevărat valoroasă. Fiica cea mare era un înger binecuvântat cu toate darurile posibile. Iar cea mică era o păpuşă fără creier, care merita doar să se îmbrace frumos, să fie certată şi ignorată.

Abia se abţinu să nu-i spună lui Archibald despre activităţile ei, dar avea un pamflet de dus la tipografie.

Aşa că deschise uşa şi ieşi din birou fără niciun cuvânt.

Capitolul 7

Adunările de miercuri seară de la Brewers Guild Hall din Canongate începuseră să se extindă de la o săptămână la alta de când Fiona şi Maisie hotărâseră să le organizeze acolo. Era un spaţiu mare şi confortabil şi nu le costa nimic din moment ce mai multe femei care conduceau fabrici de bere în Edinburgh îşi asumaseră un rol activ în societatea lor. Şi, dat fiind că mulţi dintre cei care lucrau la cele peste zece fabrici de bere şi de malţ din zonă erau femei, cele

două organizatoare îşi dăduseră repede seama că aveau audienţă pentru discursurile lor.

Trecuse mai bine de o săptămână de când ofiţerii de poliţie opriseră protestul din Grassmarket, dar furia care clocotea în sufletele acelor femei nu părea să se domolească. Nici moartea regelui George şi instalarea prinţului regent nu făcuseră vreo diferenţă. Din contră, lui Maisie i se păru că şi mai multe femei veniseră în seara aceea ca să-şi arate devotamentul faţă de cauza lor. Rebeliunea plutea în aer.

— Îţi dai seama ce s-a întâmplat cu tine în ultima perioadă? o întrebă Fiona de îndată ce ieşiră din salon.

— Ce anume?

— Ai deveni un lider. Nu mai stai în spate, lăsându-mă pe mine să vorbesc. Deja nu te mai uiţi la mine când pune cineva o întrebare, ci răspunzi fără să stai pe gânduri. Şi e foarte bine că faci asta pentru că ştii ce să le spui. Nu îi laşi să domine discuţia mânaţi de sentimente. Le oferi soluţii. Îi motivezi pe cei din jurul tău să treacă la acţiune. Să fie mai implicaţi.

Maisie zâmbi când ieşiră la lumină, în stradă. Aprobarea Fionei însemna enorm pentru ea. De la o zi la alta, simţea cum continua să-şi întindă aripile şi să zboare tot mai sus. De la o zi la alta, căpăta tot mai multă încredere în ea însăşi. Era pe calea pe care îşi dorea să o urmeze.

Începuse să fulguiască, iar dalele de piatră din jurul felinarelor străluceau sub o pătură albă. Pe stradă încă circulau câteva trăsuri şi birje, iar într-o cârciumă din apropiere răsunau acorduri de vioară şi o melodie cântată fals. Pe aleile acelea întunecate zări mai multe grupuri de familii de scoţieni rămaşi fără adăpost, încercând să se încălzească. Şi-ar fi dorit să le poată oferi ceva, dar nu avea niciun ban în săculeţ, ci doar o batistă şi cheia de la casă.

Maisie îşi ridică privirea peste drum, spre Canongate Kirk, care se înălţa deasupra lor. Era singura biserică ştiută de ea din Edinburgh cu acoperişul sculptat în stil olandez. În cimitirul acela se odihneau unii dintre cei mai cunoscuţi

oameni din Edinburgh, mulţi dintre ei soldaţi. Zări un grup ieşind din cimitir, fiecare îndreptându-se în altă direcţie.

— Mi-aş dori atât de mult să le convingem pe femeile acestea să vină şi să audă ce avem de spus!

Fiona clătină uşor din cap.

— Din păcate, multe dintre cele care merg la biserică ar fi de-a dreptul scandalizate să audă discursurile noastre. Ideea de a protesta împotriva Coroanei li s-ar părea ca şi cum am protesta împotriva soţilor, taţilor şi fraţilor lor.

— O să se trezească la realitate cât de curând. Trebuie să o facă, zise Maisie, încheindu-şi nasturii de la pelerină. Cel puţin asta crede partea mea optimistă.

Prietena ei aruncă o privire de-a lungul străzii.

— Iar partea mea optimistă speră să reuşim să oprim măcar o trăsură.

Odată cu lăsarea întunericului, Fiona nu ar fi ezitat să plătească pentru a ajunge mai repede acasă, la fetele ei. Maisie nu se grăbea şi ar fi preferat să o ia pe jos. Avea nevoie de timp ca să se liniştească după întâlnirea aceea entuziastă. Înainte de a se întoarse acasă, trebuia să-şi pună din nou masca aceea plictisitoare cu care îi obişnuise pe cei din familia ei.

Făcu semn spre Canongate, spre catedrală.

— Poate că ar fi mai bine să mergi spre trăsurile din Carfrac. De regulă, mulţi birjari trec pe acolo.

— Ai dreptate, zise Fiona, după care îşi strânse pelerina în jurul ei, dar nu se grăbi să plece. I-ai povestit surorii tale despre munca noastră?

Trecuse mai bine de o săptămână de când locotenentul Campbell venise neanunţat la ea acasă. Iar în afară de faptul că fusese mustrată din cauza asta de Archibald, nimeni nu făcuse vreo referire la vizita aceea. Morrigan îşi văzuse de treaba ei, făcând abstracţie de Maisie, iar Isabella era prea ocupată cu pacienţii ei ca să-şi dea seama ce zi era sau ce discuţii avusese cu alţi oameni. Archibald o urmărea de la distanţă, cu acelaşi aer distant şi dezinteresat cu care Maisie era deja obişnuită.

Îşi strecură degetele la subsuoară, căci îi dăduse

mănuşile călduroase unei fetiţe care venise la întâlnire împreună cu mama ei.

— Presupun că nu, zise Fiona, răspunzându-şi singură la întrebare.

Maisie îi povestise deja despre vizita locotenentului. Nu o făcuse ca să se plângă, dar recunoscuse că discuţia cu Isabella o determinase să le povestească celor din familie despre activităţile sale politice mai devreme sau mai târziu.

— Să ştii că Niall e un om bun. Totuşi, te avertizez că n-o să se lase bătut. E ca un câine care a dat de un os.

Maisie nu-l mai văzuse pe fratele Fionei de când venise să-i aducă săculeţul, cu toate că asta nu o împiedicase să nu se gândească la el. Şi nu doar la chipul lui frumos, ci şi la aerul încrezător, aproape arogant. Bărbatul acela i se părea incredibil de atrăgător. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el. De la vizita aceea, de fiecare dată când zărea un bărbat înalt mergând pe stradă sau ieşind dintr-un magazin, se aştepta să fie Niall. Voia să-l vadă din nou, nu avea rost să nege acest lucru. Doar că el nu mai venise să o vadă.

Maisie hotărî să-şi alunge din minte astfel de gânduri prosteşti, în orice caz, nu era dorit pe Infirmary Street. De la vizita lui Niall, cumnatul ei rămăsese cu ochii pe ea.

— Ce vrei să spui?

Cele două femei rămaseră sub lumina felinarului, răsuflarea lor plutind între ele ca nişte norişori delicaţi, parcă făcuţi din dantelă.

— Aşa a fost dintotdeauna, încă de când era mic. E mai tânăr decât mine cu doi ani, dar e cât se poate de protector cu mine şi cu fiicele mele. Ştiu prea bine că, dacă l-aş ruga facă ceva pentru mine, nu s-ar da în lături de la nimic. E în stare de orice pentru noi. E un bărbat de încredere. Şi acum, din prisma faptului că suntem amândouă implicate în povestea asta, ceva îmi spune că o să se încăpăţâneze să-ţi poarte şi ţie de grijă.

— Crezi că o să încerce să mă facă să renunţ la munca mea?

Fiona rămase o clipă de gânduri, după care clătină din

cap că nu.

— Cred că vrea doar să se asigure că, la nevoie, familia ta o să fie alături de tine. Aşa e el. Ne certăm tot timpul pe chestiuni de politică şi încearcă mereu să mă facă să mă simt vinovată. Dar n-o să-mi poruncească niciodată să mă opresc. N-o să-mi interzică niciodată nimic.

— Ce anume nu o să-ţi interzic?

Ambele femei săriră ca arse, speriate, când un bărbat lat în umeri apăru în spatele lor.

— Niall! exclamă Fiona, împungându-l uşor pe fratele ei. Eşti un drac împeliţat!

Drept răspuns, Niall o luă pe sus pe sora lui şi o strânse în braţe.

— Recunoaşte că te bucuri să mă vezi.

— Dacă mă mai sperii vreodată, nu o să fiu responsabilă de rănile pe care o să le capeţi.

— Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să vă întâmpin cu un bună seară, doamnelor, pe un ton elegant. Aşa că daţi-mi voie să încerc din nou, zise el, cu o plecăciune. Bună seară, doamnelor!

Era mai mult decât impunător. Avea o forţă pe care Maisie nu o mai întâlnise vreodată. O văzuse cu ochii ei la protest, când sărise în ajutorul ei. Totodată, avea un aer relaxat, care i se părea adorabil.

Sosirea lui alungă frigul. Când o luă pe sus pe Fiona, o atinse pe Maisie cu umerii. Se întrebă, preţ de o clipă, cum ar fi fost să se arunce în braţele lui, să o privească de parcă nu ar fi existat nimic pe lume în afară de ea.

Oftă şi încercă să-şi alunge din minte astfel de gânduri stupide. Locotenentul Campbell era mult prea autoritar şi curios ca să nutrească astfel de speranţe. Aşa că preferă să facă un pas în spate şi să se amuze pe seama celor doi fraţi.

— Sincer, Niall, ai început să mă oboseşti. Eşti prea des pe urmele mele. Nu te cheamă nimeni la război?

— Draga mea soră, o să te bucuri să afli că am lăsat în urmă astfel de aventuri.

— Mă bucur să ai lăsat războiul în urmă, dar nu-mi

place să apari tot timpul din umbră... Maisie, ţie ţi se pare în regulă? o întrebă ea.

Când văzu ochii aceia albaştri îndreptându-se spre ea, Maisie rămase câteva clipe fără glas şi uită întrebarea. Intensitatea privirii lui îi tăie răsuflarea.

Dar Fiona sări în ajutorul ei.

— Nici ei nu i se pare în regulă, e limpede, spuse, împungându-l din nou pe fratele ei, acesta îndreptându-şi iar atenţia spre ea. Ce cauţi aici?

— Am fost să iau cina cu fiicele tale. Le e tare dor de tine. Le-am lăsat la fereastră, cu ochii în lacrimi, aşteptându-şi mama să ajungă acasă.

Fiona se uită lung la Maisie, de parcă ar fi zis „Ţi-am spus eu", după care se uită urât la fratele ei.

— Nu te crede nimeni. Luăm cina împreună seară de seară. Ne face bine să luăm pauză o seară pe săptămână.

— Catriona nu e de aceeaşi părere.

— Catriona are cinci ani. I se face dor de mine şi când mă duc în camera alăturată. Serios acum, ce cauţi aici?

— Eram în drum spre casă. Dar voi? Aveţi de gând să intraţi din nou în bucluc sau azi aţi terminat cu asta?

Maisie se întrebă dacă era momentul potrivit să se scuze şi să plece acasă. Era evident că cei doi fraţi aveau multe de vorbit.

— Azi am terminat, dar nu reuşesc să găsesc o trăsură care să mă ducă înapoi la odraslele mele abandonate şi neglijate.

Niall ridică mâna, iar o trăsură apăru imediat de după colţ.

— Un motiv în plus pentru care ar trebui să fii recunoscătoare că mă ai aproape, draga mea soră, zise el, după care îi dădu vizitiului adresa ei şi o ajută pe Fiona să urce în trăsură. Iar dumneata, domnişoară Murray?

Maisie făcu un pas în spate.

— Eu sunt bine. După cum bine ştii, locuiesc în apropiere. O iau pe jos spre casă.

— Îmi dai voie să te însoţesc? Să te conduc până acasă?

— Să ştii că, dacă o superi pe prietena mea, trebuie să-mi dai socoteală, zise Fiona, împungându-l cu privirea pe fratele ei. Noapte bună, Maisie!

Niall bătu uşor cu palma în trăsură, iar vizitiul apucă hăţurile şi porni la drum.

Maisie ridică privirea spre cer şi zări o sclipire în depărtare, urmată de sunetul unui tunet. O clipă mai târziu, ninsoarea se înteţi. Fulgii de zăpadă pluteau şi dansau în jurul lor, izolându-i de restul lumii. Preţ de o clipă, simţi de parcă ar fi fost singurii oameni rămaşi în Edinburgh.

Niall rupse tăcerea.

— Domnişoară Murray, ar trebui să te bucuri că ţi-am ieşit în cale. Chiar şi pe viscol, am instinctele unui câine de vânătoare. O să am grijă să te duc acasă vie şi nevătămată.

Maisie întinse mâna, prinzând un fulg de zăpadă în palmă.

— Locotenent Campbell, nici vorbă de viscol!

Niall ridică privirea spre cer.

— Nu avem de unde să ştim în ce o să se transforme zăpada asta. O să fii în siguranţă alături de mine şi sunt sigur că familia ta o să-mi rămână recunoscătoare.

Lui Maisie îi veni în minte avertismentul lui Archibald. Nu îi spusese nimic Fionei despre asta. Iar Niall nu ştia despre obiecţiile cumnatului ei.

— Nu am de gând să te poftesc în casă. Nu o să-ţi dau ocazia să mă pui într-o lumină proastă în faţa surorii mele, ca data trecută.

Niall îi oferi un zâmbet cuceritor.

— Nu o să intru, nici măcar dacă mă implori să o fac.

— Nu o să te implor. Nici măcar nu o să te rog, spuse ea, ştiind prea bine că era esenţial să inventeze o scuză şi să plece singură spre casă.

Doar că nu reuşi să găsească cuvintele potrivite.

— Rămâne cum am stabilit. O să te conduc doar până la uşă. Mergem? zise el, făcându-i semn în josul străzii.

Maisie rămase locului o clipă, uitându-se lung la el. Nu avea nici cea mai mică idee cum acel schimb de replici devenise dintr-odată ceva clar stabilit.

— Şi dacă tot ne-am împrietenit, să ştii că sora mea îmi spune Niall. Ar fi o onoare pentru mine dacă mi-ai spune pe nume.

Drumul spre casă era scurt, îşi spuse ea, iar Archibald nu avea să afle.

— Mulţumesc, locote... Niall, zise ea îmbujorată, după care porni la pas.

Era încă devreme, strada era plină de trăsuri şi continua să ningă. O luară împreună spre South Bridge. Cu toate că magazinele erau deja închise, cârciumile şi tavernele încă erau deschise şi populate, iar clienţii se perindau pe străzi sau pe trotuare mai mult sau mai puţin ameţiţi, abia reuşind să se ţină pe picioare pe piatra cubică alunecoasă.

Maisie încercă să mărească pasul, dar pentru Niall era o plimbare lejeră. El fu cel care rupse tăcerea când se apropiară de Tron Church.

— Dacă ajungem prea repede la tine acasă, o să fiu nevoit să-mi încalc promisiunea şi să o las pe sora ta să mă invite la cină.

— Nu ai face una ca asta, zise ea, aruncând o privire spre el ca să se asigure că nu vorbea serios.

— Ştii deja de ce sunt capabil.

Indiferent ce spunea acum, Maisie avea încredere că nu avea să dea din nou buzna în casa ei fără o invitaţie.

Brusc, Niall întinse mâna spre ea, o apucă de braţ şi o trase spre el înainte ca Maisie să calce într-o băltoacă plină cu noroi şi gheaţă. Se prinse de el, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Mulţumesc. Ar trebui să fiu mai atentă pe unde merg.

— Mă pricep la multe lucruri. Ştiu să găsesc o trăsură, dar şi să am grijă să nu dispari în băltoace la fel de adânci ca Loch Lomond.

Sau să o salveze din calea unor dragoni periculoşi, îşi spuse ea.

— Spune-mi sincer, chiar s-a nimerit să apari în seara asta în Canongate?

— Domnişoară Murray, m-ai crede dacă ţi-aş spune că am venit în speranţa că o să te văd?

Maisie se opri brusc, moment în care îi alunecă piciorul şi se împiedică de piatra cubică, aproape căzând pe nişte trepte de lemn. Dar el o prinse de talie şi o ridică. O puse apoi pe picioarele ei, iar Maisie avu nevoie de câteva clipe ca să se liniştească.

— Eşti bine? Ţi-ai scrântit glezna?

O trase din calea celorlalţi trecători care se uitară lung la ei şi o conduse spre uşa unui magazin, fără să-şi ia mâna de pe talia ei. Nu purta mănuşi, dar frigul nu părea să aibă niciun efect asupra lui. Din contră, bărbatul emana căldură. Maisie încercă să-şi alunge din minte astfel de idei şi să gândească limpede înainte să înceapă să viseze cu ochii deschişi.

— Sunt bine.

— Te-ai lovit. Eşti aşteptată acasă la o oră anume?

Nu era cazul. Se întâmpla rareori ca întreaga familie să ia cina împreună în timpul săptămânii. Serile erau pline cu urgenţe medicale, vizite din partea pacienţilor, dar şi cu întâlnirile lui Archibald cu ceilalţi activişti. Maisie lipsea adesea la cina simplă pe care o serveau acasă, iar absenţa ei trecea neobservată. Isabella era singura care o întreba uneori pe unde obişnuia să-şi petreacă timpul, dar de cele mai multe ori nimeni nu o întreba pe unde umbla şi cu cine.

— Nu-mi place să ajung acasă la o oră târzie, de aceea m-am grăbit, zise Maisie, după care porni din nou spre deal, de data aceasta mergând mai încet, iar Niall o urmă. Despre ce voiai să vorbim?

— Ştiu că eşti prietena surorii mele şi partenera ei în cauzele sale. Cu toate acestea, mi se pare că aveţi puţine lucruri în comun.

Brusc, Maisie înţelese de ce arătase atâta interes faţă de ea. Îşi făcea griji pentru Fiona. Răsuflă uşurată, înţelegând mai bine situaţia. Era din nou cu picioarele bine ancorate în pământ. Ideile acelea romantice, prosteşti şi eronate nu o mai făceau să tresară de fiecare dată când el se uita la ea.

— Chiar e nevoie să îţi spun că oameni cu preocupări şi situaţii materiale diferite pot găsi o cauză comună care să-i unească?

— Nici vorbă. Am fost toată viaţa soldat. Regimentele şi campaniile militare sunt clădite după aceeaşi convingere, îi spuse el.

Odată ajunşi la o intersecţie, o apucă de braţ şi o opri, ca să lase o trăsură să treacă în faţa lor.

— Ei bine, în cazul ăsta, ce te preocupă mai exact?

— Vreau să ştiu de ce faci asta.

— De ce sunt prietenă cu sora ta?

— Nu, asta pot să înţeleg. E o femeie extraordinară. E norocoasă că are o prietenă ca tine.

„O prietenă ca tine."

Maisie răsuflă uşurată, căci cuvintele lui sunau ca un compliment. Ajunseră la intersecţia dintre High Street şi South Bridge, iar Maisie se opri sub lumina slabă a unui felinar. Tron Church, cu turla joasă şi turtită, se înălţă în cerul fulguit al nopţii.

— Dată fiind lumea din care faci parte, nu pot să înţeleg convingerile tale politice.

Maisie ştia prea bine că familia ei ar fi reacţionat la fel dacă le-ar fi spus adevărul despre activităţile ei şi, fără doar şi poate, ar fi crezut că acţiunile ei erau motivate de dorinţa de a mulţumi pe altcineva. La urma urmei, aşa era ea – incapabilă să gândească sau să ia decizii pentru ea însăşi.

— Dă-mi voie să-ţi explic la ce mă refer, zise el, ceea ce însemna că probabil citise expresia de pe chipul ei.

— Chiar te rog.

— Ce ştii despre trecutul surorii mele?

— Multe.

Maisie nu avea de gând să-i împărtăşească discuţiile lungi şi sincere pe care le avusese cu ea. Fiona fusese măritată, dar rămăsese văduvă. Era mama a doi copii minunaţi. Răposatul ei soţ fusese un veteran decorat care luptase în războiul peninsular împotriva lui Napoleon. De asemenea, Fiona îi mărturisise că, dacă nu ar fi fost generozitatea fratelui său, cu siguranţă ar fi avut probleme

financiare serioase.

— Ştiu că a muncit din greu toată viaţa. Şi mai ştiu că refuză să accepte ideea că, prin simpla sa natură, un bărbat este superior unei femei.

— Cei care suferă o să se ridice, zise Niall, uitându-se lung la un negustor de scoici care îşi căra coşul gol prin High Street. Ţinea în gură o pipă de lut şi părea să se îndrepte spre New Town, fiind probabil în drum spre Leith. Apoi, Niall îşi îndreptă, din nou, atenţia spre ea. Eu şi Fiona am crescut cu convingerea că nedreptatea duce la acţiune. Dacă există ceva rău în lume, cineva trebuie să acţioneze. Probabil ştii deja că eu şi sora mea am fost crescuţi de doi părinţi care au muncit din greu. Nu ne-a fost uşor. Pot să înţeleg lupta pe care o duce Fiona pentru că ştiu ce a văzut şi ce a trăit. Doar că în cazul tău, din câte am reuşit să văd, simt că ai dus o viaţă diferită.

— Să înţeleg că ţi se pare că am avut parte de o viaţă privilegiată?

— Nu ştiu prea multe despre trecutul tău, dar cred că ai avut o viaţă mult mai uşoară decât Fiona, spuse Niall, dându-şi jos pălăria şi scuturând-o de stratul de zăpadă. Sora ta şi soţul ei sunt amândoi medici. Ştiu că el e respectat la universitate. Şi, din câte am auzit, înţeleg că şi tatăl tău a fost un medic respectabil.

Isabella continuase să profeseze în domeniul medical tocmai pentru că era muncitoare, inteligentă şi curajoasă. Nu fusese uşor pentru ea. Dar Maisie nu voia să se aventureze într-o discuţie despre profesia celor din familie sau despre privilegii. Viaţa unui profesor în Wurzburg sau oriunde altundeva nu ar fi putut niciodată să asigure unei familii condiţii de lux. Aşadar, după moartea tatălui ei, nu rămăseseră cu multe. Cu siguranţă, banii nu le-ar fi ajuns prea mult timp. Maisie ştia prea bine că acesta era motivul pentru care sora ei alesese să se căsătorească cu Archibald. Asta, dar şi posibilitatea de a profesa în infirmeria din Edinburgh.

— Chiar crezi că doar cineva care a suferit nedreptăţi şi a trăit în sărăcie le poate înţelege cu adevărat?

— Da, cred că e adevărat pentru majoritatea oamenilor.

— Şi cât de multă suferinţă ar trebui să îndure o persoană ca să aibă dreptul să protesteze?

De data aceasta, el fu cel care rămase în tăcere.

— Ideile preconcepute care subjugă o femeie nu diferenţiază o femeie săracă de una bogată. Avem la fel de multe obligaţii şi la fel de puţine alegeri. Toate suntem controlate de bărbaţii din vieţile noastre, zise ea, trăgând aer în piept, hotărâtă să vorbească pe un ton calm. Tăcerea lui îi oferi încurajarea de care avea nevoie. Bărbaţii din vieţile noastre, repetă ea, taţii, fraţii şi rudele de sex masculin. Mai târziu, soţii noşti. În întreaga Europă, singurul scop în viaţă al unei femei este de a servi bărbatul. Încă de la o vârstă fragedă suntem instruite să ne căutăm un bărbat. Societatea şi biserica ne poruncesc să producem un moştenitor. Sau să trudim pe câmp, în funcţie de statutul social cu care aveam norocul de a ne naşte. Apoi, tot ce rămâne de făcut e să ne petrecem tot restul vieţii slujindu-i în tăcere pe stăpânii noştri. Niall nu o contrazise nicio clipă, aşa că Maisie continuă: De fiecare dată când monarhia decide să impună taxe, femeile cu avere sunt obligate să le plătească, la fel ca bărbaţii. Cu toate acestea, noi nu avem dreptul să decidem pe ce se duc banii aceştia. Legile sunt făcute de bărbaţii din parlament şi ar trebui respectate de toată lumea. Cu toate acestea, femeile nu au dreptul la un loc în Westminster. Raţiunea şi dreptatea dictează ca toată lumea să ia parte la conceperea acestor legi.

Maisie băgă de seamă că începuseră să atragă atenţia trecătorilor, aşa că o luară pe trotuarul mai lat, dar mai aglomerat de pe South Bridge.

— Crezi că femeile şi bărbaţii sunt la fel?

Nu era nici urmă de aroganţă în tonul lui. Era o simplă întrebare. De asemenea, Maisie văzu că, fără să-şi dea seama, îl luase de braţ, gestul fiind cât se poate de natural.

Cugetă preţ de o clipă la întrebarea lui.

— Cred că bărbaţii şi femeile au tendinţe diferite. Totuşi, nu aş putea să spun dacă sunt naturale sau

dobândite. Dar ce văd în lume e că femeile sunt mai iubitoare şi mai ocrotitoare, cu standarde morale mai ridicate. Eşti de acord cu mine?

— Da.

— Foarte bine. Pentru că eu sunt de părere că femeile ar trebui să fie reprezentate în guvern tocmai datorită acestor diferenţe. Femeile aduc ceva serviciului statului, ceva cât se poate de diferit de ceea ce aduc bărbaţii, zise ea, aruncând o privire spre el ca să-l vadă ascultând cu atenţie. Mi se pare firesc ca, odată ce femeile o să primească drepturi egale, inclusiv drept de vot, dezbaterile publice să fie pentru toată lumea. Când un guvern e mai degrabă interesat să susţină decât să pedepsească, orice naţiune devine mai puternică.

Cuvintele acelea erau asemănătoare cu ideile din articolele ei şi cu discursurile din cadrul acelor mici adunări.

Era prima oară când le rostea în faţa unui bărbat. Aprecie că Niall nu o luă la fugă şi nu porni în căutarea unei trăsuri.

— Aşteptai de la mine un răspuns scurt, iar eu ţi-am făcut o adevărată predică.

Niall clătină uşor din cap şi zâmbi.

— Sunt impresionat.

— De spusele mele.

— Şi de tine.

În clipa aceea, îi atinse uşor mâna. Ea avea degetele îngheţate, dar mâna lui era atât de caldă! Îşi imagină cum ar fi fost să-şi cuibărească mâinile în palma lui, să-i absoarbă căldura.

Trotuarul şi strada fuseseră acoperite de un strat de zăpadă, iar în lumina felinarelor ofereau un peisaj magic. Era la o stradă depărtare de casă, dar ar fi dat orice ca Infirmary Street să fie la kilometri distanţă.

— Spune-mi, când ţi-ai dat seama că ai devenit activistă?

Maisie se opri. Casa ei era în apropiere şi nu voia să meargă mai departe alături de el. Nu voia să plece de lângă el.

— Când am început să aflu mai multe despre guvernul reprezentativ şi când mi-am dat seama că opinia mea nu contează.

Niall se uită lung la ea şi, pentru prima oară, Maisie simţi că o vedea cu adevărat, aşa cum era ea în realitate. Că nu vedea exteriorul unei femei tinere şi frumoase. Iar ea, la rândul ei, îl văzu cum era în realitate. Niall Campbell era genul de bărbat care nu se simţea intimidat de discuţii despre egalitate sau despre femei care luptau pentru locul lor în societate.

Maisie făcu semn spre casa ei şi zise:

— Mi-e teamă că de aici încolo trebuie să merg singură.

— Nu ai încredere în mine să mă laşi să te conduc până la uşă.

Maisie prefera ca Niall să nu afle despre decizia cumnatului ei.

Dacă ar fi avut loc o înfruntare între cei doi bărbaţi, Archibald ar fi avut de suferit, iar Maisie nu voia să-i facă una ca asta surorii sale.

Aşa că spuse primul lucru care îi veni în minte.

— Cred că ar fi mai bine să nu dăm niciun motiv de bârfe sau zvonuri.

— Pentru că nu aş fi considerat un pretendent potrivit pentru tine?

— Nu e vorba despre asta, spuse ea, căci ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i rănească sentimentele, iar privirea lui încruntată îi dădu lesne de înţeles că se simţea jignit. Pur şi simplu simt că nu are niciun rost. Nu eşti pretendentul meu. Eu nu primesc vizite din partea bărbaţilor cu acest scop. Adevărul e că nu mă vizitează niciun bărbat. Nu sunt genul acela de fată. Vreau doar să evit o bătaie de cap pentru amândoi şi să nu fim luaţi la întrebări pentru ceva ce nu suntem.

Îi atinse în treacăt mâna, iar el se grăbi să i-o strângă. Maisie înlemni. Nici un alt bărbat nu îi mai strânsese vreodată mâna în felul acesta.

— Ce explicaţie i-ai oferit surorii tale în ce mă

priveşte?

— I-am zis că eşti fratele unei prietene. Nu a fost nevoie să-i spun altceva.

— Ce explicaţie i-ai da dacă s-ar uita acum pe geam şi ne-ar vedea aici?

Maisie aruncă o privire spre casă. Era, cu siguranţă, o posibilitate.

— I-aş spune că suntem prieteni.

Niall îi mângâie palma cu degetul cel mare. O privi apoi în ochi, iar Maisie simţi fluturi în stomac.

— Îmi place să aud asta. Am fost promovat.

În atenţia Maiestăţii Sale, Regele, din partea prea onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Încep din nou prin a vă *oferi condoleanţele mele pentru moartea stimatului dumneavoastră tată. Cu toate că domnia lui o să rămână cunoscută pe vecie drept cea mai extraordinară de până acum, nu am nicio îndoială că realizările dumneavoastră în calitate de prinţ regent, printre care înfrângerea tiranului francez, protejarea ţărmului britanic, expansiunea noastră colonială pe alte continente, dar şi înălţarea culturii şi arhitecturii ţării, au pus deja temelia a ceea ce urmează a fi cea mai glorioasă epocă în ilustra noastră istorie.*

După cum ştiţi deja, negocierile divorţului cu fosta prinţesă de Wales înaintează greu din cauza faptului că aceasta refuză să accepte o serie de puncte-cheie. Cu toate acestea, surse apropiate ne-au confirmat că are în plan să se vadă cu fiul ei, ale cărui locaţie şi identitate a reuşit să le ţină secrete în tot acest timp.

Fiul acesta a reprezentat subiectul unor discuţii şi în trecut, iar o parte dintre problemele pe care le-am identificat deja încep să devină arzătoare. Dacă informaţiile pe care le avem sunt corecte, domnul acesta este rezultatul legăturii dintre prinţesă şi fiul ilegitim al celui care pretinde

a fi un Stuart, iar o astfel de întâlnire are drept scop întărirea poziţiei lui în rândul adunării de rebeli din Scoţia. Acest aşa-numit Fiu al Scoţiei a reuşit deja să răscolească trăiri iacobite în stare latentă prin acte clare de răzvrătire. În urmă cu câţiva ani, a reuşit să scufunde un vas regal menit să impună legile veniturilor şi, în plus, se ştie că a oferit arme mai multor lideri de clanuri insubordonate.

În momentul de faţă, cu acordul Maiestăţii Sale, scopul nostru este de a lua toate măsurile necesare pentru a împiedica această întâlnire.

Sir Rupert Burney a demarat deja operaţiunile în Scoţia şi o să ne ajute în scurt timp cu mai multe informaţii.

Pentru totdeauna al dumneavoastră loial slujitor

Capitolul 8

Vântul rece de pe Bristo Street îi şfichiui faţa. Trotuarul era deja acoperit cu un strat subţire de gheaţă după ninsoarea de mai devreme.

Cu toate că trecuseră câteva săptămâni, Niall nu reuşise încă să-şi găsească o nouă cale în viaţă, lucru care începuse să-l deranjeze. Viitorul lui era la fel de mohorât şi nesigur ca vremea afurisită. Locuia cu chirie, dar era o situaţie temporară. În prezent situaţia lui financiară era sigură, dar trebuia să facă totuşi ceva cu viaţa lui. Ideea de a pleca din Edinburgh i se părea din ce în ce mai dificilă, cu toate că trecuse mai bine de o lună de când renunţase la cariera militară. Acum însă nu ştia unde avea să fie peste un an şi ce anume avea să facă.

Trecu pe lângă azilul de săraci şi ospiciul alăturat de pe Lothian Street şi îşi spuse că o ducea mai bine decât alţii. Era sănătos, avea bani puşi deoparte, iar inteligenţa avea să-i asigure un viitor. Cu toate acestea, nu avea cum să ajungă la ce îşi dorea cu adevărat.

Îi veni în minte chipul lui Maisie Murray. În clipa de

faţă nu avea niciun drept să lege o relaţie cu ea. Era o femeie frumoasă, fără doar şi poate, dar avea ceva în plus, ceva ce o diferenţia de celelalte femei pe care le cunoscuse până atunci. Fusese înzestrată cu o inteligenţă aparte şi cu entuziasm. Fusese politicoasă cu el în seara în care acceptase să o conducă până acasă, pe ninsoare. Dar, când îi sugerase că şi-ar fi dorit să o curteze, răspunsul ei dăduse dovadă de cumpătare. Nu era într-o poziţie în care să-şi permită să o curteze. Nu avea cum să-i ofere un viitor stabil. Iar Maisie merita stabilitate.

Cu toate acestea, după ce o văzuse ultima oară, de multe ori abia se abţinuse să nu apară la una dintre întâlnirile lor. Îi cunoştea bine programul de la sora lui. Dar alesese să stea deoparte. Păstrând distanţa, reuşi să se comporte aşa cum trebuia. Doar că, de fiecare dată când o avea alături, toate intenţiile lui bune se duceau pe apa sâmbetei.

Dintr-odată, auzi ţipete furioase pe stradă. Un negustor încerca să-şi tragă căruciorul peste stradă, dar fu împiedicat de un păstor speriat şi de turma lui.

De partea cealaltă a străzii, rămase surprins să o zărească tocmai pe ea. Pe Maisie.

O văzu intrând în magazin şi se gândi să traverseze strada şi să meargă după ea. Dar se răzgândi imediat. Un bărbat înalt, cu favoriţi stufoşi şi cu nasul strâmb, semn că era bătăuş, o urmă până la uşă. Aruncă o privire în magazin, după care făcu un pas în spate şi îi făcu semn vizitiului său să îl aştepte. Deşi cei doi bărbaţi erau îmbrăcaţi în haine de civili, trăsura era una oficială, recent vopsită în negru.

Păreau să o aştepte să iasă din magazin.

În cei zece ani de când se formase oficiul de poliţie din Edinburgh, mulţi soldaţi reuşiseră să-şi găsească de lucru în oraş. Doar că aceşti doi bărbaţi nu erau îmbrăcaţi în uniforma obişnuită de poliţist, cu haină neagră şi pantaloni albi.

Îi veniră în minte cuvintele lui Sir Rupert Burney şi ale colonelului Tolley. Începuseră să pună bazele unei

organizaţii menite să infiltreze şi să prindă radicali şi reformatori. Pe lângă asta, planul lor era să-i aresteze şi să-i pedepsească pe organizatorii de proteste. Niall încercase deja să o avertizeze pe sora lui, dar aceasta nu se arătă câtuşi de puţin afectată, spunându-i că activitatea ei şi a lui Maisie era puţin importantă. Operaţiunile guvernului nu aveau să le vizeze pe ele.

Doar că Fiona se înşelase. Ticăloşii aceia făceau parte din grupare, ceea ce îl enervă la culme pe Niall. Dacă individul cu nasul strâmb avea să încerce să-i facă ceva lui Maisie, dacă îndrăznea să pună mâna pe ea, era gata să-l bată zdravăn. Niall traversă în grabă strada, deja imaginându-şi cum avea să-l rupă în bătaie.

Înainte să ajungă pe partea cealaltă a străzii, o văzu pe Maisie ieşind din magazin cu un sac pe umăr. Bărbatul îi ieşi imediat în cale. Îi spuse ceva, după care arătă cu degetul spre geanta ei. Maisie clătină din cap şi făcu un pas în spate.

— Trebuie să vii cu mine, îi porunci individul cu nas strâmb. Şi vreau să văd ce ai luat de la tipografie.

— Nu am de gând să merg nicăieri cu dumneata. Nu am făcut nimic greşit.

Bărbatul dădu să o apuce de braţ, dar Niall se băgă între ei, obligându-l să facă un pas în spate, după care îl împinse.

Individul se împiedică şi se dădu câţiva paşi în spate, după care îşi recăpătă repede echilibrul şi îi aruncă o privire fioroasă. Era de aceeaşi statură şi conformaţie.

— Dispari din calea mea! îi zise individul, după care scoase o măciucă din haină. Suntem de la guvern. Dispari sau am eu ac de cojocul tău! Poţi să fii sigur de asta.

Niall o împinse pe Maisie în spatele lui, fără să-şi ia o clipă ochii de la adversarul său.

— Nu am de gând să te las pe tine sau pe oricine altcineva să pună mâna pe soţia mea.

— Soţia ta? pufni individul cu nas strâmb, aruncând o privire în spatele lui.

Totuşi, citi o urmă de îndoială pe chipul lui.

— Da, soţia mea, răspunse Niall, apropiindu-se de el şi vorbindu-i pe un ton dur, autoritar, pe care obişnuia să-l folosească atunci când îşi certa soldaţii. Niciunul dintre noi nu e îmbrăcat în uniformă, dar te recunosc de la o poştă. Ştii cu cine ai de-a face?

— De unde aş putea să ştiu…

Niall îşi spuse numele întreg, poziţia şi regimentul din care făcea parte.

Orice soldat, ofiţer de poliţie şi dragon din Scoţia ştia despre Regimentul scoţian regal 42. Cu toţii auziseră cât sânge francez vărsase regimentul lui Niall şi despre onorurile pe care le primiseră oamenii lui. Iar individul acela nu făcu excepţie. Cu fiecare cuvânt, ochii i se făcură tot mai mari. Niall se apropie tot mai mult de el.

— Iar de îndată ce terminăm aici, o să culeg de pe jos ce o să rămână din tine şi o să merg direct la biroul guvernatorului de la castel, ca să fac personal plângere în faţa generalului Gordon, un bun prieten al meu.

Individul păli şi făcu un pas în spate.

— Ce mai ai de spus acum? se răsti Niall.

— Scuzele… mele, locotenent Campbell.

— Ce ai de spus în faţa soţiei mele? întrebă el pe acelaşi ton înfipt.

Bărbatul îşi dădu jos pălăria şi făcu o plecăciune politicoasă.

— Scuzele mele, doamnă Campbell. Să mă iertaţi, vă rog. Am făcut o greşeală… am primit informaţii eronate.

După care, cu o nouă plecăciune, făcu un pas în spate şi o luă la fugă pe stradă şi sări în trăsură. Niall îl privi furios şi îl văzu îndepărtându-se cu trăsura.

Se întoarse apoi cu faţa spre Maisie şi văzu că pălise.

— Înţelegi ce era pe punctul de a se întâmpla? o întrebă el şi, cu toate că ar fi vrut s-o certe, fu cuprins de o dorinţă puternică de a o strânge în braţe. Cu toate acestea, reuşi să-şi stăpânească ambele impulsuri. Au spioni peste tot.

— Ştiu.

— Când sunt bani la mijloc, pot întoarce pe oricine

împotriva celorlalţi. Sunt gata să aresteze pe oricine îndrăzneşte să li se opună.

Maisie încuviinţă, dar Niall se întrebă dacă vorbele lui chiar ajunseseră la ea. Cu ochi mari, continuă să se uite în urma trăsurii.

— Nu e bine să rămânem aici, zise el, nefiind sigur că nu urmau să se întoarcă.

Maisie nu se împotrivi când Niall o luă de braţ şi o conduse spre Nicolson Square.

— Te-a întrebat cumva cum te cheamă?

— Nu.

— Erau pe urmele tale. Mă întreb de cât timp te urmăresc, zise Niall, gândind cu voce tare.

Maisie aruncă o privire peste umăr şi se cutremură.

— Am lipit un afiş pe o clădire în drum spre tipografie. Probabil că m-a văzut făcând asta.

Niall făcu semn spre sacul ei şi o întrebă:

— Mai ai şi alte afişe acolo?

— O sută.

— Scapă de ele! îi porunci.

— Nu pot. M-au costat mult şi avem nevoie de ele la întâlnirea de diseară.

Niall se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre ea. Nu părea să priceapă. La fel de bine cum nici Fiona nu părea să înţeleagă cât de periculos era jocul acesta pe care îl jucau ele.

— Stai să-ţi arăt ce am scris, spuse ea, băgând mâna în sac. Nu e nimic ilegal. Mă rog, mie nu mi se pare că ar fi. Pur şi simplu explic Legea celor Şase Acte. Nu e cu nimic diferit faţă de ce s-a publicat în Edinburgh Review.

Niall nu o lăsă să scoată afişul. Cunoştea bine legislaţia. Aceste noi legi întocmite cu o înaltă conştiinţă cetăţenească, opera lui Lord Sidmouth şi a aliaţilor săi, aveau ca scop să înlăture opoziţia faţă de monarhie şi parlament. Una dintre legile acelea, Actul împotriva întâlnirilor de insubordonare, făcea din orice întâlnire ţinută cu scopul de reformă radicală un act de trădare. Activităţile organizate de Fiona şi de Maisie erau departe de cele

permise de lege.

— Dacă zici că ştirea a fost deja publicată în ziare, de ce a mai fost nevoie să faci afişe?

— Ca să le împart oamenilor mei. Trebuie să ştie ce să nu facă pentru a evita probleme. Trebuie să înţelegem legea ca să putem lupta împotriva ei.

— Dar chiar nu înţelegi că simplul act de a organiza această întâlnire a devenit ceva ilegal? o întrebă el. Scapă odată de ele!

Maisie puse o mână pe braţul lui.

— Nu am de gând să risipesc banii.

Niall ar fi vrut să-i povestească în detaliu ce riscase să i se întâmple în trăsura aceea, în drum spre castel sau spre închisoarea Bridewell sau oriunde îi duceau pe cei arestaţi. Dar deja îi spusese din prima zi în care se cunoscuseră. Şi nimic nu se schimbase.

Rămaseră pe o stradă îngustă, înghiontiţi de oamenii care încercau să-şi vadă de drum. Când simţi pe cineva ciocnindu-se de el pentru a doua oară, Niall, care era deja din cale afară de iritat, aproape că îl apucă pe sărmanul nefericit de guler.

Maisie îi făcu semn spre o ceainărie din apropiere.

— Hai să ne adăpostim de frig câteva minute, ca să-ţi explic totul!

Niall se întrebă dacă avea să-şi păstreze calmul ca s-o asculte, dar îşi spuse că era o idee bună să plece de pe stradă.

Era un local mic, dar părea curat şi decent, iar focul din şemineu îi dădea un aer intim. Doar jumătate dintre mese erau ocupate, iar Niall o conduse pe Maisie într-un colţ mai îndepărtat, unde îi spuse să se aşeze cu spatele la uşă. Voia să rămâne în gardă. Un chelner slăbuţ şi chel, cu ochi ieşiţi din orbite şi picioare crăcănate veni să le ia comanda şi se grăbi să plece. Abia atunci îşi făcu Maisie curaj să vorbească.

— E deja a doua oară când mă salvezi. Mulţumesc.

Niall nu avea de gând să se lase vrăjit de ochii ei mari şi albaştri, de chipul cel mai frumos din Edinburgh. Făcu

semn spre sacul din poala ei şi zise:

— Ţi se pare că acţiunile tale nu înseamnă nimic. Trăieşti cu impresia că autorităţile sunt rezonabile şi cinstite. Doar că nu e aşa. Pe indivizii aceia nu-i interesează pe cine rănesc cu acţiunile lor.

Maisie îşi odihni coatele pe masă, uitându-se lung la gura lui. Niall se forţă să se concentreze şi să nu-şi piardă şirul gândurilor.

— Legile acestea pe care speri să le explici le conferă puteri nelimitate. Iar nişte ticăloşi fără creier precum cei care aproape că te-au atacat nu o să dea doi bani pe părerea ta. Odată ce ajungi pe mâna acestor ticăloşi, nu ai cum să negociezi cu ei. Nu au altceva de făcut decât să culeagă victime pe care să le aducă în faţa stăpânilor lor. Pentru ei nu contează dacă sunt vinovaţi sau nu. Sunt nişte animale, fără doar şi poate. Iar când se întâmplă să pună mâna pe o femeie… zise el, fără să-şi mai termine fraza.

Maisie îşi lăsă mâna să alunece pe faţa de masă, atingându-l uşor. Degetele ei erau reci ca gheaţa. Niall îi luă mâinile între palme ca să le încălzească, după care trase adânc aer în piept, gata să-şi continue pledoaria.

— Mulţumesc, şopti ea din nou.

Niall îşi lăsă privirea să alunece pe buzele ei. Erau atât de cărnoase şi de rozalii! Îşi imagină cum ar fi fost să o sărute, apoi clătină din cap ca să rupă vraja.

— Nu încerca să-mi distragi atenţia!

— Ştii, eşti foarte impresionant.

Cu siguranţă ştia cum să-l calmeze. Era imposibil să o aibă în faţa ochilor şi să fie supărat pe ea. Dar asta nu însemna că pericolul nu era real.

— Ştii cu cine ai de-a face? spuse ea cu voce groasă, încercând să-l imite.

Niall încercă să nu se arate amuzat, dar nu se putu abţine. Nu îi plăcu doar felul în care vorbea, ci şi felul în care i se schimbă expresia. Îl privi încruntată, cu bărbia ridicată şi îşi miji ochii până ce se transformară în două linii albastre. Cu toate că rămăsese în spatele lui în tot acel timp, felul în care îşi imaginase chipul lui în timpul

confruntării aproape că îl făcu să izbucnească în râs.

— Ce ai să-i spui soţiei mele? mormăi ea.

— Ajunge, zise el, făcând un semn în spatele ei. O să-l bagi în sperieţi pe bietul băiat.

Maisie îşi luă coatele de pe masă, iar chelnerul îi servi cu prăjitură şi ceai pe care îl turnă dintr-un ceainic uzat şi ciobit. Aşteptă să plece băiatul, după care continuă:

— Trebuie să recunosc că nu am fost niciodată mai impresionată de un bărbat. M-ai impresionat chiar mai mult decât ai reuşit să o faci în ziua aceea, în Grassmarket, spuse ea, uitându-se cu duioşie în ochii lui, iar Niall simţi cum i se topeşte inima. Sunt impresionată de tine, locotenent Campbell… Niall.

Poate că încerca să îl joace pe degete, să îl facă să uite că era supărat pe ea. Ei bine, dacă asta încerca să facă, adevărul e că îi reuşea.

— Te-ai înroşit, zise ea cu zâmbetul pe faţă.

— Nu e adevărat, mormăi el. Nu se înroşise. Dacă m-ai cunoaşte cu adevărat, ai ştii că nu sunt genul care să se îmbujoreze. Ce vezi tu e dovada faptului că m-ai enervat.

— Adevărul e că te cunosc de o veşnicie. Sora ta mi-a povestit că eşti un om bun şi generos cu ea şi cu nepoatele tale. Ba chiar mi-a citit fragmente din scrisorile pe care obişnuiai să i le trimiţi când erai soldat.

Niall nu era genul de bărbat care să reacţioneze bine la complimente. Era responsabilitatea lui să-şi îngrijească sora.

— Fiona mi-a mai spus că, de regulă, ai aceste atacuri de furie doar în faţa străinilor, spuse ea, turnându-şi lapte în ceai.

— Asta pentru că nu m-a văzut niciodată interacţionând cu soldaţii pe care îi am în subordine.

— Mi-a spus că eşti bun cu oamenii la care ţii cu adevărat.

— Cred că e cazul să stau puţin de vorbă cu sora mea. E limpede că are de gând să-mi distrugă reputaţia.

Maisie îşi lăsă linguriţa pe farfurie, iar Niall profită de ocazie ca să o ia din nou de mână.

— Şi ce te face să crezi că ţin la tine?

Maisie se uită lung la el, rumenă în obraji. Îşi retrase apoi mâna şi duse ceaşca de ceai la gură.

Niall se lăsă pe spate şi îi şopti:

— De data asta tu eşti cea cu bujori în obraji.

— Nu e adevărat. Nu sunt genul care să se îmbujoreze. Ce vezi tu, zise ea, lăsând ceaşca pe masă, e dovada faptului că e fierbinte ceaiul.

Adevărul era că ţinea la ea. Foarte mult. Maisie era singura femeie care îl făcuse vreodată să se gândească la o familie. Când venea vorba de genul acela de stabilitate, Niall se gândea întotdeauna la Fiona şi la fiicele ei, la viitorul lor. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca Maisie. Idealismul ei încăpăţânat şi nevoia de independenţă îl atrăgeau şi îl frustrau deopotrivă. Simţea nevoia să o salveze de problemele pe care risca să şi le creeze singură. Iar ceva îi spunea că el era persoana potrivită care să o ajute.

Rămaseră câteva clipe în tăcere, cât o privi sorbindu-şi ceaiul. Apoi îi spuse în şoaptă:

— Dragostea mea e asemenea unui trandafir roşu, abia înmugurit în iunie. Dragostea mea e asemenea unei melodii frumos fredonate.

Niall o văzu îmbujorându-se şi mai tare. Ea îi zâmbi cu ochi sclipitori.

— De data asta nu mai poţi să spui că nu e adevărat. Te-ai înroşit.

— Ce femeie nu s-ar înroşi în prezenţa unui bărbat care recită din Robert Burns? Trase adânc aer în piept şi se lăsă pe spate, cu privirea aţintită spre ceaşca de ceai. E poetul tău preferat?

— Nici vorbă! Ţi se pare că sunt genul de bărbat care să citească poezii? Toată lumea ştie poezia asta.

— Minţi, zise ea râzând, iar în clipa aceea Niall simţi cum se prăbuşesc toate zidurile din jurul lui. Ştiu deja că îţi place să citeşti poezii şi, în plus, scrii poezii. Pe lângă alte poveşti.

Niall se prefăcu supărat. Erau puţini cei care ştiau

despre pasiunea lui pentru scris.

— Lasă-mă să ghicesc. Ai aflat tot de la sora mea cu gura mare.

Maisie se aplecă spre el, de parcă ar fi fost pe punctul de a-i împărtăşi un mare secret.

— Înainte să ne întoarcem în Edinburgh, Fiona m-a lăsat să citesc câteva dintre poeziile şi poveştile pe care le-ai scris pentru nepoatele tale.

— Viaţa unui soldat e plină de perioade lungi şi goale. Poveştile sunt cât se poate de simple. Cât despre poeziile mele… Ei bine, nu sunt decât versuri fără rimă.

— Poeziile tale sunt minunate, iar poveştile mi s-au părut cu adevărat curajoase. În fiecare dintre ele, fie că vorbeşti despre un copil sau despre un animal în pericol, ai reuşit să dai viaţă unei femei războinice, unei eroine gata să-i salveze.

Niall nu avea de gând să-i facă astfel de destăinuiri, dar obişnuia să aleagă numele eroinelor sale după numele celor două fetiţe, mamei sau bunicii lor.

Maisie lăsă linguriţa lângă farfurie.

— Cred că le-au văzut ca pe o lecţie importantă venită din partea unui bărbat pe care îl adoră şi despre care ştiu că e un războinic în viaţa adevărată.

— Nepoatele mele sunt crescute de două femei. De două femei curajoase.

— Da, însă doar un bărbat cu adevărat deosebit are puterea de a le recunoaşte meritele. E cea mai bună modalitate prin care să le arăţi nepoatelor tale adevărata valoare a unor femei atât de iubitoare.

În timp ce o privi plimbându-şi degetele pe marginea farfuriei, Niall încercă să înţeleagă valul acela de emoţii care puse stăpânire pe el. Femeia aceasta îl făcea să se simtă… Cum? Îl făcea să simtă ca şi cum făcuse ceva onest. Nici jertfa pe câmpul de luptă, nici aprecierile superiorilor săi, onoarea pe care o simţea ştiind că îşi servise ţara şi regele, nimic din toate acestea nu însemna mai mult pentru el decât cuvintele ei de laudă la adresa gesturilor simple faţă de cele două fetiţe.

— Ai mai scris ceva în ultima vreme? îl întrebă ea, ridicând privirea spre el. De când te-ai întors?

— Da, recunoscu el.

— Ştiu că cer mult, dar ai fi de acord să-mi arăţi ce ai mai scris?

— Poate. Cândva, zise el, surprins să constate că răspunse fără să stea pe gânduri.

Niall îşi spusese dintotdeauna că scrierile sale erau pentru el însuşi şi nu pentru public, cu excepţia poveştilor pe care le scrisese pentru nepoate.

Întinse mâna peste masă. Maisie ezită preţ de o clipă, după care îl luă de mână, iar Niall simţi cum începea să deschidă uşi în interiorul lui, uşi despre care nici măcar nu ştia că existau. Iar când îi simţi pulsul, îşi dădu seama că şi ea simţea la fel.

— Ajunge, nu vreau să mai vorbim despre mine. Spune-mi mai multe despre tine!

— Cred că ştii deja totul.

— Nu cred, zise el, plimbându-şi vârful degetului pe mâna ei delicată. Duci o viaţă dublă. Când eşti cu familia, te prefaci că eşti altcineva. Din câte am reuşit să-mi dau seama, îţi dai voie să fii aşa cum eşti în realitate doar când nu eşti cu ei. De ce?

Maisie se ruşină din nou. Încercă să-şi retragă mâna din strânsoarea lui, dar el nu o lăsă.

— Ţi-am împărtăşit deja secretul meu cel mai de preţ, îi şopti el. Nu crezi că a venit momentul să fii şi tu sinceră cu mine?

Maisie ridică din sprâncene şi îi aruncă un zâmbet jucăuş, uitându-se lung la el, pe sub genele lungi.

— Ăsta e secretul tău cel mai întunecat? Chiar aşa?

— Ce soldat scoţian care se respectă e în stare să recunoască faptul că scrie poezii şi scrisori pentru nepoatele lui? Cineva ca mine trebuie să fie dur ca piatra. Chiar crezi că ticălosul ăla ne-ar fi lăsat în pace dacă şi-ar fi imaginat o clipă că sunt îngăduitor?

— Ai dreptate, spuse ea zâmbind.

— Dar ştiu că şi ţie îţi place să scrii şi că eşti o fată

educată şi cultă. Idealistă, protestatară şi… El coborî vocea. Şi o femeie cu convingeri puternice, care susţine votul universal. Ştiu că locuieşti într-o casă care susţine aceleaşi cauze. Aşadar, de ce atâtea secrete?

În clipa aceea îi dispăru zâmbetul de pe faţă şi îşi retrase mâna din strânsoarea lui. Se lăsă pe spate şi zise:

— Ce ştii despre convingerile politice ale familiei mele?

Niall înţelese întrebarea ei, dar, ţinând cont de vremurile în care trăiau, se bucură să vadă că ea nu putea să aibă încredere în oricine.

— Ştii prea bine că nu sunt un informator. Pur şi simplu am făcut o observaţie.

— Dar ai fost o singură dată la mine acasă.

— Aşa e, dar am văzut pamfletele şi afişele voastre la Fiona acasă. E limpede că o parte din informaţii au venit din partea Comitetului Ţesătorilor din Edinburgh. Ştiu deja că ai fost cea care a scris pamfletele acelea. Iar cum tu nu eşti ţesător, asta înseamnă că primeşti informaţii din partea altcuiva. Şi că e vorba de cineva din anturajul tău. Din familie.

Maisie îl privi încruntată.

Ştia mult mai multe, dar nu era dispus să-i mărturisească. Ar fi agitat-o prea tare. La ultimele sale cine alături de vechi prieteni din armată, auzise vehiculându-se numele unor posibil radicali din oraş. Niall era mereu cu urechile ciulite, de teamă să nu audă numele Fionei. Cu toate acestea, în ultima săptămână auzise direct de la un locotenent gură-spartă care făcea parte din Regimentul 10 de husari ceva despre doctorul Archibald Drummond, cum că avea legături cu „ţesătorii ăia hotărâţi să ne dea bătăi de cap”. Ştiind că doctorul era rudă cu Maisie, Niall ciulise bine urechile. Doar că locotenentul nu mai spusese altceva.

— Familia mea nu ştie nimic despre activităţile mele. Şi nu vreau să afle.

— De ce nu?

Trase adânc aer în piept înainte să răspundă.

— Pentru că au alte aşteptări de la mine. Aşteptări pe

care eu le îndeplinesc.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai mei mă văd aşa cum vor să mă vadă. În ochii familiei mele, sunt o tânără docilă, fără minte, care rătăceşte prin viaţă în aşteptarea unui bărbat care să o ia de pe capul lor.

— Abia aştept să o cunosc pe tânăra aceasta.

Niall îşi dădu imediat seama că nu ar fi trebuit să spună una ca asta când o văzu încleştându-şi pumnul pe masă.

— Glumeam.

— Nu mi se pare amuzant.

— Şi atunci de ce îi laşi să creadă asta? Familia ta ar trebui să te cunoască mai bine decât oricine. De ce să te prefaci că eşti altcineva?

Maisie rămase o clipă pe gânduri, iar Niall îşi dădu seama că nu-i venea uşor să vorbească despre asta.

— Ca să nu fiu nevoită să concurez cu altcineva, răspunse ea în cele din urmă. Nu mai vreau să fiu comparată cu ele. Mai întâi cu sora mea. Apoi cu Morrigan. Am ales să-i las să mă vadă în felul acesta ca să nu fiu nevoită să trăiesc zi de zi dezamăgită să ştiu că, orice aş face, nu o să fie niciodată îndeajuns. Că nu o să fie niciodată suficient de important.

Niall nu reuşea să înţeleagă. El crescuse doar cu o soră mai mare, iar între ei nu existase niciodată un spirit de concurenţă. Ceea ce îi descria Maisie nu exista în lumea lui. Probabil că Maisie îşi dădu imediat seama de confuzia lui.

— Sora mea, Isabella, e cu paisprezece ani mai mare decât mine. Mama mea a fost cea de-a doua soţie a tatălui nostru. Din câte mi s-a spus, a fost o femeie tânără şi frumoasă din Wurzburg, fără familie. Nu ştiu exact cum s-au cunoscut, dar mama a murit la naştere. Au adus o doică să aibă grijă de mine, iar după ce am crescut, o guvernantă. Ele două m-au crescut.

— E limpede că au făcut o treabă extraordinară.

— Mulţumesc. Totuşi, în anii aceia, tot ce făceam nu părea să fie îndeajuns. Tatăl meu şi-a îndreptat toată

atenţia spre fiica lui mai mare, preferata lui. Pe bună dreptate, bineînţeles. Isabella e absolut minunată. Medicina s-a dovedit a fi pasiunea care îi unea. Sora mea urma să devină deschizătoare de drumuri într-un domeniu în care femeile nu-şi aveau locul. Luă linguriţa de pe masă şi se uită lung la ea. Mi-am dat repede seama că nu contează cât de frumos vorbesc, cât de bine recit un fragment dintr-o proză sau o poezie, cât de talentată sunt la muzică sau la artă, pentru că exprimarea propriilor gânduri nu îmi oferea ocazia de a impresiona pe cineva din familia mea. Aşa că am încetat să mai încerc. Nu am mai încercat să împărtăşesc cu nimeni reuşitele. Am păstrat propriile opinii şi interese pentru mine însămi. Iar după ce ne-am mutat în Edinburgh, după moartea tatălui meu şi după nunta surorii mele, am continuat pe acelaşi drum.

Niall cugetă îndelung la cuvintele ei. Fiona îi explicase deja că Maisie ducea o viaţă detaşată de cea a soţului surorii sale şi a fiicei acestuia. Doar că existenţa aceasta descrisă de ea era lipsită de afecţiune.

— Dar cum te înţelegi cu sora ta, Isabella? o întrebă el. Am avut ocazia să o cunosc şi mi s-a părut că ţine foarte mult la tine.

— E adevărat, ţine la mine. Mă iubeşte mult. M-a iubit dintotdeauna. Iar eu o iubesc la rândul meu. Totodată, Isabella este produsul încăpăţânării tatălui nostru. Viaţa Isabellei a fost aranjată astfel încât să înveţe, să studieze, să exerseze. Nu s-a bucurat niciodată de o copilărie normală. După ce am mai crescut, mi-am dat că Isabella nu avea loc în viaţa ei pentru fanteziile acelea juvenile de care se bucurau celelalte tinere, spuse ea, după care lăsă linguriţa pe masă lângă farfurie şi ridică privirea. Avea 28 de ani când s-a căsătorit cu Archibald. El era văduv şi avea 44 de ani pe atunci. A făcut-o mai mult pentru mine, ca să-mi asigure un viitor. Nu aş putea să mă plâng nicio clipă de sora mea. Nu o învinovăţesc pentru mine. Viaţa ei a fost dintotdeauna haotică. Zilele ei nu au fost niciodată ale ei. O iubesc şi ştiu că şi ea mă iubeşte. Aşa că încerc să nu-i fac viaţa imposibilă. Nu vreau să-şi facă griji din cauza mea.

— Şi nu crezi că tot ce faci acum i-ar putea da motive serioase de îngrijorare?

— Da, însă doar dacă află. De aceea nu trebuie să ştie nimic. În acelaşi timp, sunt datoare faţă de mine însămi să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau. Poate asta simte rebela din mine, zise ea, odihnindu-şi coatele pe masă şi bărbia în palme. Ceea ce ne aduce în clipa de faţă şi la tine, locotenent Campbell.

Niall nu mai spuse nimic în timp ce Maisie îi studie chipul în tăcere. Nu avea de unde să ştie dacă încerca să-şi întipărească în memorie trăsăturile lui sau dacă încerca să-şi dea seama dacă îi plăcea sau nu ce avea în faţa ochilor.

Întinse apoi mâna spre el şi îl strânse de mână.

— Cumnatul meu m-a avertizat să stau departe de tine. Să nu vorbesc cu tine. Să nu încurajez niciun fel de legătură între noi doi. Ce părere ai despre asta?

Niall îi luă mâna şi i-o sărută, după care zise:

— Maisie Murray, tot ce pot să spun e că sunt vrăjit de rebela aceasta din tine.

Capitolul 9

Castelul Duns, graniţa Scoţiei, februarie 1820

Caroline Amelia Elizabeth de Brunswick-Wolfenbüttel, fostă prinţesă de Wales, acum regina Marii Britanii şi a Irlandei, aruncă o privire pe fereastra îngheţată. De partea cealaltă a grădinii acoperite de zăpadă, unul dintre turnuri stătea să se prăbuşească. La fel ca viaţa ei.

Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, ştiuse că făcea o greşeală căsătorindu-se cu prinţul de Wales. Timpul îi dovedise că avusese dreptate. Ranchiuna pe care i-o purta Prinny era fără margini. Fusese trădată, minţită şi exilată. Iar lucrul cel mai trist era că nu i se dăduse niciodată voie să rămână prea mult într-un loc, ceea ce însemna că nu reuşise niciodată să se reunească cu fiul ei.

Cu toate acestea, reuşise să primească veşti despre Cinaed. Aflase despre moartea lui Anne Mackintosh. Aflase când fusese trimis în Canada de şeful clanului în încercarea de a-l ţine la adăpost. Şi, de asemenea, auzise despre reuşitele fiului său, acum un bărbat matur. Ultimul lucru pe care îl auzise despre el era că devenise căpitanul propriei corăbii, Highland Crown, şi că naviga între Halifax şi Scoţia, aducând pe ascuns arme pentru scoţieni, ajutând familii şi rebeli să ajungă la adăpost, ajungând astfel să fie o adevărată bătaie de cap pentru forţele militare britanice. Ba chiar reuşise să scufunde un vas regal în apele din Highland. Avea toate motivele să fie mândră de fiul ei.

Caroline bănuia că soţul ei şi miniştrii lui ştiau despre Cinaed, dar Prinny nu îndrăznise niciodată să facă publică informaţia. O astfel de declaraţie din partea prinţului regent ar fi însemnat să stârnească din nou focurile revoluţionare ale Scoţiei. În zona aceea, oamenii deja vorbeau despre Cinaed ca despre Fiul Scoţiei.

Cât de curând, continua ea să-şi spună. Avea să-l vadă cât de curând.

Cineva bătu uşor la uşa camerei sale, după care o deschise. Caroline îşi îndreptă privirea spre bărbatul înalt şi subţire. El închise uşa în urma lui şi făcu o plecăciune.

Henry Brougham se dovedise a fi un bărbat de încredere. Caroline îi zâmbi. El fusese cel care făcuse toate aranjamentele pentru călătoria ei şi, din câte ştia ea, spionii soţului ei încă nu reuşiseră să afle că ajunsese în ţară. Henry era înzestrat, un supravieţuitor în vâltoarea de trădători a scenei politice londoneze. Era îndeajuns de dibaci cât să joace pe mai multe fronturi, la nevoie, dar să-şi păstreze propriile convingeri.

— Domnule Brougham, vino mai aproape de foc să te încălzeşti!

Avocatul scoţian traversă camera şi se apropie de şemineu.

— Mi s-a spus că acest castel este bântuit.

— Maiestate, cred că toate castelele din Scoţia sunt bântuite.

Caroline zâmbi şi zise:

— Ei bine, după ce o să mă omoare regele, mi-ar plăcea să bântui şi eu palatul St. James. Crezi că poţi să te ocupi de asta? Mi-ar face mare plăcere să-l întrerup pe Prinny în toiul plăcerilor sale nocturne murdare.

— Cum puteţi spune că regele încearcă să vă omoare? o întrebă Brougham, iar expresia serioasă de pe chipul lui fu înlocuită de una sumbră. Doamnă, cu siguranţă exageraţi spunând asta.

— Chiar aşa?

— Maiestate, suntem în 1820. E adevărat că aţi fost nevoită să plecaţi din Anglia la adăpostul nopţii, dar Casa de Hanovra nu e cea de Borgia. Londra zilelor noastre nu e Florenţa secolului al XV-lea.

— Domnule Brougham, nu-i cunoşti pe oamenii aceştia la fel de bine cum îi cunosc eu. Uiţi că mama mea a fost sora răposatului rege. Ştiu prea bine de ce sunt capabili. Acea aşa-zisă nebunie care l-a doborât pe socrul meu şi care l-a ridicat la putere pe soţul meu, spuse ea iritată, sunt sigură că e doar o intrigă. Setea de putere scoate ce e mai rău din oameni.

— Dar, Maiestate, poporul vă iubeşte!

Caroline veni mai aproape de foc, ca să-şi încălzească mâinile.

— Le sunt recunoscătoare pentru afecţiunea lor. Oamenii tind să vadă printre intrigile celor care îi conduc.

Se duse apoi spre masă şi umplu două pahare de vin.

Brougham i se alătură imediat.

— Mulţumesc, doamnă. Dar eu ar trebui să fiu cel care să vă servească.

— Deja o faci, zise ea, întinzându-i paharul de vin. Am încredere în dumneata, domnule Brougham. Iar adevărul e că nu pot să spun asta despre prea mulţi bărbaţi din viaţa mea.

— Onoarea e de partea mea, doamnă, spuse el cu o plecăciune.

Caroline se uită lung la paharul din mâna ei.

— Mi se pare interesant că ai menţionat familia

Borgia. Prinny e un ticălos arogant şi vanitos, dar ai dreptate, nu o să îndrăznească să mă omoare în văzul lumii. Dar tot la asta o să se ajungă.

— Doamnă, chiar vă e teamă pentru viaţa dumneavoastră?

— Chiar dumneata ai spus că poporul mă iubeşte. Şi, cel puţin pentru moment, mă bucur de sprijinul lui. În plus, am sprijin din partea armatei, dar şi din partea a numeroşi lideri din afara ţării. Regele mă urăşte şi îi e teamă de influenţa mea.

— După cum bine ştiţi, miniştrii lor au încercat deja să ia legătura cu noi, ca să negociem termenii divorţului. Sunt sigur că asta îşi doreşte să se întâmple.

Caroline clătină uşor din cap.

— Am hotărât să nu divorţez. În calitatea mea de regină a Angliei, vreau să-mi folosesc influenţa ca să ajut oamenii. El, Lord Sidmouth şi toate celelalte slugi ale sale sunt hotărâţi să calce în picioare spiritul libertăţii al naţiunii. Nu pot să permit una ca asta. Ştiu prea bine ce înseamnă să fii abuzat şi redus la tăcere. Nu am de gând să permit aşa ceva. O să lupt până la ultima suflare!

— Luna viitoare o să se ţină alegeri şi sperăm ca reformatorii să reuşească să-şi câştige locul în parlament, zise Brougham, gesticulând vag spre uşă. Mai ales aici, în Scoţia, revoluţionarii au început să câştige din ce în ce mai mult teren. Oamenii încă organizează proteste în ciuda Legii celor Şase Acte, menite să le suprime.

— Întocmai. Acum e momentul să acţionăm, înainte ca Westminster să deschidă poarta spre violenţă, zise ea, lăsând paharul de vin pe masă. E mai important ca niciodată să stabileşti o întâlnire cu fiul meu. Trebuie să-l văd, să stau de vorbă cu el.

— Desigur, Maiestate.

— Domnule Brougham, cei dinaintea ta nu au reuşit să o facă. În toţi aceşti douăzeci şi şase de ani, oamenii în care mi-am pus toată încrederea nu au avut şanse de izbândă. În toţi aceşti douăzeci şi şase de ani!

— Doamna mea, v-am făgăduit că o să reuşesc, zise

avocatul, lăsând paharul pe masă. Nu o să vă dezamăgesc. Oamenii mei au aflat că vasul lui e în drum spre Scoţia. Deja am adunat un grup de bărbaţi cu care să plec spre nord.

— Nu e îndeajuns. Vreau să stau de vorbă cu ei înainte de plecare. Vreau să fie pregătiţi, să înţeleagă care e miza.

— O să stabilesc o întâlnire, desigur. Chiar astăzi o să trimit un mesager spre Edinburgh.

Caroline se întoarse la fereastră.

— Domnule Brougham, ştiu că mă aşteaptă o moarte dureroasă, dar sunt hotărâtă să mor fără regrete. Fiul meu e totul pentru mine. Am renunţat la el ca să-l protejez. Dar sunt gata de orice ca să-l văd înainte să mor.

În atenţia Maiestăţii Sale, Regele, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Din cauza schimbărilor din ultima vreme, mă văd nevoit să abordez un subiect neplăcut. Cu toate că aceste schimbări nu au ajuns încă la urechile oamenilor, adevărul e că, la adăpostul nopţii, prinţesa de Wales a reuşit să fugă de acasă şi să plece pe ascuns. În ciuda faptului că a fost clar avertizată să nu părăsească ţara până ce nu ajungem la bun sfârşit cu negocierile de divorţ, prinţesa a reuşit să fugă în Scoţia.

Sursele noastre ne-au informat că domnul Henry Brougham, membru al parlamentului, care îi este în prezent sfătuitor, a fost cel care a pus la cale această sosire clandestină. În clipa de faţă, nu ştim exact unde se află. Mai mult, domnul Brougham încearcă de ceva timp să aranjeze întâlnirea mult dorită dintre Maiestatea Sa şi domnul cunoscut sub numele de Fiul Scoţiei.

Conform instrucţiunilor dumneavoastră, încă nu am făcut nimic ca să-l oprim pe domnul Brougham, dar adevărul e că faptul că ocupă un loc în parlament şi că este

cel care reprezintă interesele legale ale prinţesei de Wales nu se opreşte să-l arestăm, dat fiind că a încălcat articolele Legii celor Şase Acte.

Sir Rupert Burney încearcă să obţină informaţii din toate sursele posibile, iar eu urmează să vă ţin la curent cu desfăşurarea evenimentelor.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 10

Cele două femei simţiră trăsura zguduindu-se pe drumul de piatră cubică, în drum spre Leith Street. Maisie aruncă o privire spre străzile late din New Town. Se bucura de fiecare dată când Fiona o invita la cină după una dintre întâlnirile lor. Cele două fiice ale prietenei sale erau simpatice şi amuzante, iar soacra Fionei o făcea să se simtă parte din familia lor la fiecare vizită.

Dar în seara aceea Maisie mai avea un motiv de fericire. Fusese şi Niall invitat la masă. De la întâlnirea aceea între patru ochi din ceainărie, în dimineaţa în care aproape că fusese arestată, se mai întâmplase de două ori să dea nas în nas cu el pe stradă. Prima oară, Niall o aşteptase la ieşirea de la Guild Hall după întâlnirea lor de miercuri şi o condusese până acasă. Vineri dăduse din nou peste el în drum spre tipografia de pe Bristo Street. Cu toate că stătuse cu ochii în patru, încercând să se asigure că nu era urmărită, când ieşise din tipografie, dăduse nas în nas cu el. Aşa că porniseră spre Nicolson Square şi intraseră în aceeaşi ceainărie, se aşezaseră la aceeaşi masă şi se întinseseră la vorbă.

Lui Niall îi plăcea să-i pună întrebări despre ea. Voia să ştie ce îi plăcea să facă în serile ei libere, care era mâncarea ei preferată, cartea preferată, dacă avea o prietenă bună în Wurzburg, dacă îi plăcea să danseze. Voia să afle cât mai multe despre ea, despre acea Maisie de care

ceilalţi nu păreau prea interesaţi. În plus, Niall adusese cu el un caiet cu poeziile lui şi o lăsase să le citească.

În clipa aceea i se păruse atât de vulnerabil, cu toate că el încercase să se ascundă în spatele unei tăceri detaşate. Maisie îşi dăduse seama că gestul lui era menit să îi arate o parte a personalităţii pe care nimeni nu o mai văzuse până atunci şi despre care puţin ştiau că exista cu adevărat. Niall era talentat, expresiv, iar cuvintele de pe paginile lui veneau din suflet. Iar Maisie i-o spusese.

După felul în care se uita la ea, Maisie îşi dăduse seama că începuse să se îndrăgostească până peste cap de el. De fiecare dată când o lua de mână sau când îi atingea în treacăt genunchiul cu piciorul lui, era pur şi simplu minunat.

Acolo, la masă, simţind căldura focului în spate, faţă-n faţă cu chipul acela frumos, Maisie îşi dăduse seama că se petrecea ceva special între ei, în ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare care se întâmplau în lume. În noaptea dintre ani, scoţienii cântaseră împreună un cântec despre vremurile de demult. Maisie se întrebase dacă în viitor ea şi Niall aveau să se gândească împreună la perioada aceea ca la vremurile de odinioară.

Câteva ore mai târziu, când încercase să adoarmă, mintea îi fugi tot la el.

La cei 20 de ani ai ei, era îndrăgostită pentru prima oară de un bărbat cu care familia ei nu era de acord.

În zilele în care era departe de el, Maisie simţea iarna umedă şi rece din Edinburgh, care părea hotărâtă să nu plece. După noile legi promulgate în Westminster, începuseră să aibă loc din ce în ce mai multe arestări în Anglia şi în Scoţia. Oamenii de rând erau tot mai speriaţi. Maisie era în stare de alertă. Trăgând cu urechea la discuţiile dintre cumnatului ei şi tovarăşii lui din biroul său, devenise evident că plutea în aer o teamă cât se poate de adevărată de spioni şi de informatori în rândul protestatarilor radicali. În oraşele mai mari, mai ales, cetăţenii erau pur şi simplu luaţi de pe străzi şi băgaţi la interogatoriu. Asta o făcu să înţeleagă că temerile lui

Archibald erau fondate. Bineînţeles, temerile faţă de Niall erau nefondate, însă cumnatul ei avea tot dreptul să fie cu băgare de seamă când venea vorba de necunoscuţi şi de străini.

În fiecare zi se vorbea despre actele de brutalitate ale autorităţilor. Dar Maisie nu avea nevoie să audă poveşti din gurile altora, în ultimele săptămâni, o dată chiar în toiul nopţii, văzuse cu ochii ei mai mulţi activişti abuzaţi şi aduşi la clinică. Era limpede că toţi fuseseră torturaţi.

Aşa că îşi dădu repede seama că ar fi fost inutil să le explice celor din familia sa că trecutul militar a lui Niall nu făcea din el un colaborator al acestui nou regim de teroare din partea guvernului. Cel puţin pentru moment, relaţia lor trebuia să rămână la fel. Poate că viitorul avea să le ofere o şansă.

Odată ce ajunseră în faţa casei Fionei, cele două femei coborâră din trăsură, dar nici nu ajunseră bine la uşa de la intrare, că deja auziră ţipete venind din casă.

— Probabil că Niall a ajuns deja, mormăi Fiona.

Cuvintele ei o scoaseră pe Maisie din transa aceea de gânduri negre. Păşi în casă, în spatele prietenei sale. Ţipetele de fericire ale fetelor veneau dintre salon.

— Sigur se joacă din nou de-a Waterloo, zise Fiona, în timp ce îşi dădură jos pelerinele şi bonetele. Fratele meu habar n-are cum să liniştească copiii înainte de culcare.

Cu toate acestea, strigătele şi râsetele celor două fete se dovediră molipsitoare, iar cele două femeie se opriră în pragul uşii, cu zâmbetul pe buze.

Niall era întins pe jos, cu ochii închişi. Probabil mort, îşi spuse Maisie. Catriona şi Briana erau cocoţate pe el, cu două beţe de lemn în mâini ridicate sus, asemenea unei armate victorioase. Doamna Johnston stătea comod în scaun, cu un goblen în poală, urmărind bătălia cu mare entuziasm.

— L-am terminat, generale!

— Împunge-l cu băţul! Trebuie să fim sigure.

— Împunge-l tu!

— Ba tu!

În cele din urmă, ambele fete se aplecară şi îl apucară de braţe. Niall răcni şi se trezi la viaţă, culegând ţipete şi râsete din partea nepoatelor sale, care se năpustiră peste el. Maisie îşi dădu seama că râdea şi ea cu aceeaşi poftă precum cele două fetiţe.

Cu toate acestea, bătălia era departe de a fi câştigată. Fetele îl îmbrăţişară şi îl ţintuiră la pământ, instalându-se pe pieptul lui. Se citea o fericire sinceră pe chipurile lor, inclusiv pe chipul lui Niall. Maisie se simţi copleşită de emoţii. Niall era unchiul şi eroul lor, prietenul şi tovarăşul lor de joacă. În clipa aceea simţi nevoia să-şi plângă de milă. Nu putea să-şi amintească nici măcar un moment ca acela din toată viaţa ei.

Încercă să-şi alunge din minte astfel de gânduri. Cei trei războinici le observară de îndată ce intrară în cameră, iar fetele îşi strigară fericite mama, sărind în braţele ei. Maisie o salută pe soacra Fionei. Când se întoarse cu faţa spre Niall, îl găsi în picioare, cu privirea aţintită asupra ei.

Cu părul ciufulit, semăna cu un arici mare şi foarte chipeş. Se dezbrăcase de haină. Lavaliera de la gât era strâmbă, iar mânecile suflecate îi dezvăluiau braţele puternice. În ciuda faptului că avea hainele şifonate, Maisie îşi spuse că nu văzuse niciodată un bărbat mai frumos decât el.

— Uite, bătrânul Napoleon trăieşte! strigă Catriona.

Briana îşi ridică băţul de jos.

— Trebuie să punem mâna pe el, zise ea, după care se năpustiră amândouă peste victima lor.

— Încetaţi, eroinele mele! Lupta s-a încheiat. Nu încercaţi să-l mai omorâţi pe unchiul vostru. E cazul să mergeţi la culcare, zise Fiona, după care le luă pe fete de mână şi se încruntă la Niall. Ai uitat că te-am rugat să vă jucaţi frumos, în linişte şi pace? Nu puteai să le citeşti o poveste? De ce te încăpăţânezi să alegi mereu jocuri de război?

— Nu sunt jocuri, draga mea soră, zise el, îmbrăcându-şi haina, încerc să le învăţ tehnici de supravieţuire.

— De supravieţuire, mamă! protestă fiica în vârstă de cinci ani, Catriona, întinzând mâna după arma ei.

— Au mâncat deja, zise doamna Johnston. Ce-ai zice să le duc eu la culcare cât timp voi luaţi cina?

— Vin să te ajut, zise Fiona, îndemnând-o pe fata cea mare spre soacra ei, în timp ce ea o conduse pe cea mică spre uşă. Se întoarse apoi spre Maisie şi îi spuse: Mă întorc imediat. În regulă?

— Da, sigur.

Odată rămaşi singuri, Maisie îşi fixă privirea spre uşă, spre pereţi, spre cele două lumânări, spre urna Wedgwood frumos ornamentată de pe cămin. Simţi un gol în stomac când Niall se apropie de ea.

— Promit să nu te arunc la pământ dacă te întorci.

Cuvintele lui abia şoptite erau ca o mângâiere, iar Maisie se întoarse cu faţa spre el, rumenă în obraji. Îşi dădu imediat seama că îşi aranjase puţin părul, iar acum încerca să-şi îndrepte lavaliera.

— Din câte ştiu eu, Napoleon era un bărbat scund, zise ea.

— Sunt deghizat.

— Bine gândit.

Începură apoi să aranjeze câmpul de luptă. Ridicară un scaun de pe jos şi strânseră jucăriile aruncate pe podea. În cele din urmă, rămase o singură sabie, iar amândoi întinseră mâna după ea în acelaşi timp. În clipa aceea, dădură cap în cap şi îşi atinseră degetele. În graba de a se ridica, Maisie se împiedică. Cum, necum, se trezi în braţele lui Niall. Îşi lipi mâna de pieptul lui, iar el o prinse de talie. Maisie se uită în ochii lui şi simţi focul care ardea în privirea lui albastră.

— Scuze. Nu am vrut să…

În clipa aceea, Niall o sărută. Dar nu fu un sărut adevărat. Nu aşa cum şi-l imagină ea. Buzele lor abia se atinseră.

Cu toate acestea, timpul se opri în loc, iar Maisie simţi cum începe să-i bată inima mai tare. Simţi furnicături pe buze, iar trupul ei se înfierbântă, mânat de exaltare şi de

nerăbdare.

Dar, când auziră paşi pe scări, Niall îi dădu imediat drumul şi făcu un pas în spate.

Maisie îşi aranjă rochia, dar inima continuă să-i bată cu putere. Era învăluită în aceeaşi senzaţie care te încearcă atunci când ieşi din casă într-o dimineaţă de iarnă şi adulmeci primele semne ale primăverii. Sau când savurezi parfumul celui dintâi trandafir. Sau când simţi pe chip primele picături ale unei ploi de vară.

Niall se depărtă de ea, prefăcându-se că aranjează prin cameră. După privirile lui iscoditoare şi după bujorii din obraji, Maisie îşi dădu seama că şi pe el îl tulburase episodul acela.

Fiona apăru în pragul uşii.

— Haideţi la masă! Am lăsat-o pe bunică să le pregătească de culcare pe micuţele noastre luptătoare.

Maisie o urmă pe prietena ei, cu Niall în dreapta. Îi făcu semn să o ia înaintea lui, aşa că ieşi pe uşă şi îşi simţi faldurile rochiei atingând în treacăt piciorul lui. Drumul spre sala de mese fu presărat de tentaţii. Îi simţi starea fără ca măcar să se privească ori să-şi vorbească. Merseră în spatele Fionei, însă nu ezitară să se ia de mână şi să se mângâie.

Se aşezară la masă unul în faţa celuilalt. Menajera Fionei, care avea şi rol de bucătăreasă, le aduse imediat cina, iar Maisie încercă să se concentreze pe mâncarea din farfurie şi să nu se holbeze la desertul aflat de partea cealaltă a mesei. Era încă roşie în obraji, dar încercă să nu atragă atenţia prietenei sale.

Fiona îi întinse un platou cu scoici.

— Am citit ceva cât se poate de interesant azi în ziar.

— Mai ai timp să citeşti? Am crezut că eşti ocupată încercând să salvezi omenirea. Când Fiona îl ameninţă cu o furculiţă, Niall se arătă înspăimântat, după care zâmbi şi zise: Ce anume ai citit în ziar, draga mea soră?

Fiona înfipse furculiţa într-un cartof din castronul de pe masă şi îl pune în farfurie.

— Am citit că Walter Scott a plecat spre Londra

pentru că regele George urmează a-l numi cavaler.

— Aşa este. Vor să-l omagieze pentru că a găsit bijuteriile Coroanei scoţiene pe pereţii unei odăi vechi din castelul Edinburgh, zise Niall uitându-se lung la Maisie. Exact de asta avea nevoie Casa de Hanovra, de mai multe bijuterii.

Maisie îşi aminti cu câtă bucurie sărbătoriseră oamenii din oraş descoperirea bijuteriilor Coroanei scoţiene. Coroana, sceptrul şi sabia fuseseră ferecate şi date uitării timp de mai bine de un secol, după unirea dintre Anglia şi Scoţia în 1707. Iar când prinţul regent îi poruncise lui Scott să conducă o misiune menită să pornească în căutarea bijuteriilor Coroanei, poetul se arătase bucuros să o facă.

Fiona îşi ridică şervetul la gură, după care se dădu mai aproape de fratele ei.

— Eu am auzit că adevăratul motiv pentru care Scott urmează să fie sărbătorit este că el ar fi autorul anonim al romanelor *Waverley.*

— Cu toate că Scott nu a recunoscut niciodată în mod public, nu e un secret pentru nimeni, spuse Maisie. El e menţionat ca autor chiar şi în recenzii.

— Vezi? îi zise Fiona fratelui său. De ce nu-ţi publici şi tu scrierile? Nu vrei să fii baron?

Niall îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Singurul motiv pentru care noul nostru rege e gata să-i ofere lui Scott titlul acesta este că a reuşit să creeze o imagine feerică a Scoţiei. Doar că poveştile lui descriu un Highland închipuit, care nu există.

— În urmă cu câţiva ani, după ce a apărut *Rob Roy,* adăugă Maisie, în mai multe recenzii s-a scris că un conservator antireformă precum Scott nu ar trebui să scrie despre eroismul scoţienilor proscrişi de englezi.

— Sunt de acord cu tine, zise Niall, lăsându-se pe spate. Scott încearcă să fie loial faţă de toată lumea. Ai citit vreodată ceva în scrierile lui despre suferinţa şi moartea oamenilor noştri? A scris vreodată despre decimarea sângeroasă a clanurilor sau despre faptul că se încearcă să scape de ei?

Fiona clătină uşor din cap şi îi zâmbi fratelui său, spunând:

— Cred că ai început să petreci prea mult timp în prejma noastră, începi să vorbeşti ca un adevărat protestatar.

— Poate că sunt un începător, dar adevărul e că nu-mi place individul acela. Tu ce părere ai? o întrebă el pe Maisie.

Lui Maisie îi făcea plăcere să asiste la discuţia dintre cei doi fraţi, îi plăcea să facă parte din ea. Şi, mai mult decât orice, îi plăcea că Niall voia să-i afle părerea.

— Ar mai fi un punct de vedere, spuse ea cu mâinile în poală. Domnul Scott e autorul unor poezii minunate, iar *Ivanhoe,* cel mai recent roman al său, e o poveste romantică deosebită. Nu aş citi romanele lui ca să învăţ istorie, dar ştiu că e un om cu un suflet mare şi cu intenţii onorabile.

Niall ridică din sprâncene.

— Vorbeşti despre el de parcă l-ai cunoaşte.

— Da, am avut ocazia să-l cunosc.

— Unde?

— La noi acasă, în urmă cu câţiva ani. A fost pacientul surorii mele. A fost adus la noi acasă într-o seară, după un accident de trăsură. Cumnatul meu era plecat în Glasgow pentru două săptămâni, aşa că Isabella a fost cea care l-a îngrijit şi i-a salvat piciorul, le povesti Maisie, amintindu-şi ziua aceea. Totul se întâmplase târziu în noapte şi, pentru că Archibald nu era acasă, fusese nevoită să-l ajute. Chiar şi la vremea aceea, Scott era deja o celebritate. Dar Isabella se arătase stăpână pe situaţie şi profesionistă, în ciuda agitaţiei din afara sălii de operaţie. Atunci fusese pentru prima oară când Maisie îşi dăduse cu adevărat seama cât de capabilă era sora ei. De atunci, de fiecare dată când scoate o carte nouă, îi trimite Isabellei un exemplar semnat. Ea, desigur, nu obişnuieşte să citească poezii sau romane, dar eu, da. Aşa că am citit toate lucrările sale de până în prezent – publicate sub numele lui sau nu.

— Cum arată? o întrebă Fiona.
— E înalt şi bine făcut.
— Fără o carieră militară în spate, mormăi Niall pe un ton ironic.
— Nu cred că ar fi avut cum să intre în armată. Chiar şi înainte de accident, încă din copilărie şchiopăta cu un picior.
— Nu-l băga în seamă pe fratele meu. Povesteşte-mi despre el!
— Nu e nici înalt, nici slab. Are fruntea foarte înaltă şi ochii foarte albaştri. Ageri şi pătrunzători, adăugă Maisie, iar când văzu încordarea de pe chipul lui Niall îşi spuse că, fără doar şi poate, era gelos. Are părul cărunt.
— Carevasăzică, e destul de bătrân, zise el.
— Da, foarte bătrân, răspunse ea, cu toate că nu era adevărat.
Să fi avut vreo 50 de ani când îl cunoscuse ea. Şi, în ciuda faptului că era olog, i se păruse un bărbat robust şi plin de energie. Dar Maisie îşi spuse că nu era cazul să împărtăşească toate acestea cu Niall.
— Mulţumit? bombăni Fiona către fratele său.
— Presupun că da, răspunse el, aruncându-i lui Maisie un zâmbet scurt.
Curând, schimbară subiectul şi nu mai vorbiră despre Walter Scott. Orice spunea sora lui, Niall era gata să riposteze cu o remarcă sâcâitoare, dar se dovedi a fi surprinzător de politicos de fiecare dată când Maisie interveni în discuţie.
Era limpede că nu aveau cum să-şi ascundă sentimentele. Era limpede că Fiona ştia şi că era de acord. Îşi imagină cum avea să reacţioneze familia ei la aflarea veştii, dar hotărî să nu se mai gândească la asta pentru că nu voia să strice seara aceea magică.
După ce terminară de mâncat, rămaseră toţi trei la masă, la poveşti, aşteptând să fie servită cafeaua.
Fiona îi întinse fratelui său carafa cu vin.
— Am citit în Edinburgh Review că regina Caroline vrea să participe la încoronare.

Niall îşi turnă un pahar de vin şi zise:

— Mi se pare firesc, doar e regina Angliei.

Maisie era de acord cu el.

— Dar în ultimii cinci ani nu i s-a mai permis să intre în ţară. Mi se pare puţin probabil ca regele să o întâmpine cu braţele deschise.

— Doar că decizia nu îi aparţine lui.

— Dacă ar fi să se ia în considerare voinţa poporului, zise ea, adresându-i-se lui Niall, cred că oamenii ar prefera să o încoroneze pe ea regină şi să-l trimită pe el acasă.

Fiona încuviinţă.

— Nimănui nu-i place de el, cu atât mai puţin femeilor. Toată lumea ştie că regele e un ticălos în călduri. Ce soţie care se respectă ar tolera aşa ceva? Mă îndoiesc că regina Caroline a avut vreun cuvânt de spus în povestea asta.

— Se pare că totul a început din ziua în care s-au căsătorit, spuse Maisie, când regele şi-a trimis amanta, pe doamna Fitzherbert, de la curte, dar numai ca să-şi aducă una nouă.

— Ah, da, pe Lady Următoarea-pe-Listă.

Niall se uită lung la cele două femei din faţa lui.

— Pentru două femei pornite contra monarhiei, văd că sunteţi la curent cu toate bârfele de la curte.

Fiona îi dădu o palmă peste braţ.

— Nu suntem contra monarhiei. Pur şi simplu nu suntem de acord cu felul în care conduce ţara actualul nostru monarh.

Niall îşi lăsă paharul de vin pe masă.

— Toată lumea ştie că regina Caroline e o susţinătoare înfocată a Scoţiei.

— Şi nu doar ca să-i facă în ciudă soţului ei, adăugă Maisie. În toţi aceşti ani, a fost plimbată prin toată ţara, dintr-un oraş în altul, în încercarea de a o reduce la tăcere. Şi, cu toate acestea, nu a încetat nicio clipă să se apere pe ea însăşi şi pe toţi cei pe care regele şi miniştrii săi încearcă să-i reducă la tăcere. O admir cu adevărat!

Fiona se întoarse spre fratele ei şi zise:

— Locotenent Campbell, dumneata ce părere ai despre ea, în calitate de ofiţer în cel mai respectat regiment din Highland, făcând parte din armatele militare britanice?

Niall aruncă o privire spre o fotografie înrămată a tabloului *Moartea generalului Wolfe* care atârna pe perete, deasupra comodei.

— Regina Caroline e gata de orice. Dacă ar fi să pornesc la război şi să pot alege alături de cine să lupt, aş alege-o cu siguranţă pe ea în locul lui Prinny. La fel regimentul meu.

— Astfel de gânduri cu siguranţă o să-l supere de rege.

Niall se încruntă şi zise:

— Cu toate acestea, regina e cea care a dat întotdeauna dovadă de curaj. Nu o să accepte să fie dată la o parte.

Maisie îşi aminti de discuţia de mai devreme, despre Walter Scott. Cu toate că Niall nu era admiratorul autorului, era limpede că îi purta respect reginei.

— Sper să se întoarcă în Anglia. Avem nevoie de cineva ca ea în Londra, de cineva care să ne susţină cauza.

Fiona îşi trecu mâna peste faţa de masă şi zise:

— Întrebarea e următoarea: Putem să avem încredere în ea mai mult decât în toţi ceilalţi?

— I-ar fi fost uşor să-şi vadă de viaţa ei fără să-i pese de noi, răspunse Maisie, dar, în loc să facă asta, a atras asupra ei furia regelui şi a făcut-o de dragul nostru.

— Ai dreptate, zise Niall, ridicându-şi paharul. În cinstea reginei!

Mai târziu, când încă erau la masă, Maisie îşi dădu seama că se făcuse târziu. Nu voia să rămână în oraş până târziu în noapte de teamă să nu atragă atenţia asupra sa. Se scuză şi se bucură când Niall se oferi să o conducă acasă. Ştia deja că el locuia în Milne's Court, la umbra castelului, dar Infirmary Street era în drum spre locuinţa lui.

Cu toate acestea, înainte să iasă pe uşă, Fiona o trase deoparte şi îi şopti la ureche:

— Ştiu că e tânăr şi puternic şi că se crede invincibil,

dar o să rămână mereu fratele meu mai mic. Sunt sigură că ţi-ai dat deja seama cât de mult ţine la tine. Şi să ştii că nu e genul care să-şi deschidă inima în faţa oricui.

Maisie se făcu roşie la faţă şi simţi cum i se strânse pieptul. Sărutul lui Niall alungase cea mai mică urmă de îndoială şi îşi dăduse seama că şi ea ţinea la fel de mult la el.

— În privinţa familiei tale, îţi respect decizia de a-i ţine departe de viaţa ta politică, spuse ea, încruntându-se la Maisie. Dar de data asta e diferit. Trebuie să vorbeşti cu sora ta despre el. Iar dacă o să se împotrivească, ar fi mai bine să-i spui de la bun început.

Fiona o sărută pe obraz când îl văzu pe Niall îndreptându-se spre uşă.

Maisie şi Niall ieşiră şi porniră pe jos spre Regent Street şi spre Teatrul Shakespeare. Pe drum, Maisie se gândi la cuvintele prietenei sale.

Fiona avea dreptate. Trebuia să stea de vorbă cu Isabella. Sora ei era singura persoană din casa aceea care o iubea şi care ţinea cu adevărat la ea. Venise momentul să îi spună despre sentimentele ei faţă de Niall. Cu siguranţă că nu avea să-i fie uşor să câştige aprobarea lui Archibald, dar era limpede că avea nevoie de ajutor din partea surorii ei.

Înainte să ajungă la teatru, văzură pe drum două trăsuri. Niall o ajută să urce într-una dintre ele, după care urcă în urma ei.

Se aşezară unul lângă celălalt şi, la fiecare mişcare a trăsurii pe strada cu piatră cubică, şoldurile şi umerii lor se ciocniră. Niall avea picioarele lungi, reuşind să umple spaţiul limitat din faţa lui. Îşi puse o mână pe picior, aproape de mâna ei. Maisie se uită lung la degetele acelea lungi şi pline de bătături. Spre deosebire de alţi bărbaţi, Niall rareori purta mănuşi. Cu toate acestea, avea întotdeauna mâinile calde, iar felul în care o ţinea de mână se simţea ca o mângâiere. Lui Maisie îi tot fugea gândul la sărutul acela. Iar acum, când erau singuri în trăsură, se întrebă dacă nu cumva avea să o sărute din nou. Şi-ar fi dorit să o sărute.

Trăsura coti spre Old Town, iar una dintre roţi se blocă într-o groapă de pe drum, făcându-i să se zgâlţâie şi să o arunce în el. Se aşezară din nou pe banchetă, iar Niall o luă de mână, spunându-i:

— Am aşteptat toată seara să stau de vorbă cu tine.

— Despre ce anume?

— Despre o nouă oportunitate apărută în viaţa mea. Un posibil loc de muncă.

Maisie ştia de la Fiona că Niall se gândise în ultima vreme la planurile de viitor.

— Dar, înainte să accept, vreau să ştiu ce părere ai tu despre asta.

Voia să afle părerea ei. Voia să stea de vorbă cu ea despre viitorul lor. Niciunul din ei nu-şi mărturisise sentimentele. Niciunul din ei nu încercase să facă promisiuni. Dar amândoi ştiau ce se petrecea între ei. Nu exista nici urmă de îndoială. Maisie ridică privirea spre el. Cu toate că avea chipul cufundat în întuneric, văzu sclipirea din ochii lui şi recunoscu amestecul de entuziasm şi teamă.

— Este vorba despre o poziţie în cadrul armatei sau al guvernului?

Niall clătină din cap.

— Am primit mai multe astfel de oferte, dar niciuna care să mă intereseze.

Maisie răsuflă uşurată şi îl luă de mână. Nu vedea cum ar fi putut să-i liniştească temerile lui Archibald dacă Niall ar fi acceptat o astfel de ofertă.

— Spune-mi!

— În urmă cu un an, am făcut cunoştinţă cu James Watt, fiul unui inventator.

Nu era om în Scoţia care să nu ştie despre inventatorul din Greenock care inventase locomotiva cu aburi şi reuşise să schimbe lumea prin acea sursă de energie pentru maşinării. Inginerul murise de curând, iar vestea era pe buzele tuturor.

— Watt a preluat afacerea tatălui său după ce acesta s-a pensionat, continuă el. Mi-a menţionat, la un moment dat, că au întâmpinat probleme când au încercat să intre pe

piaţa motorului cu aburi în industria din nord.

Maisie ascultă cu urechile ciulite, încercând să nu rateze niciun detaliu, hotărâtă să îi reproducă discuţia surorii sale.

— De curând, i-am scris că dispun de anumite fonduri pe care aş vrea să le investesc în compania lui, zise el, luând-o de mână. Pe scurt, Watt mi-a oferit un post în compania lui. Vrea să îl ajut să se extindă în estul Scoţiei. E de părere că eu însumi, fiind scoţian şi fost militar, am mai multe şanse de reuşită decât cei care au venit înaintea mea.

Cu siguranţă avea să reuşească, Maisie nu avea nici cea mai mică îndoială. Nu ştia mare lucru despre inginerie sau domeniile adiacente, dar zi de zi vorbea cu oameni care lucrau în industria ţesăturilor şi a berăriei, prin urmare ştia că toate industriile, de la cea navală la cea de minerit sau fabrici de orice fel, treceau prin schimbări datorate motoarelor cu aburi.

— Ai de gând să accepţi? îl întrebă ea entuziasmată, strângându-i mâna.

— E o poziţie care presupune să călătoresc destul de des. Trebuie să petrec o perioadă în Scoţia, în principal în Aberdeen şi Inverness, spuse el, după care îi ridică uşor bărbia şi o privi în ochi. Vreau să vii cu mine.

Inima ei îi strigă răspunsul şi, cu toate acestea, buzele ei nu îndrăzniră să rostească vorbele.

— Eu?

— Da, tu. Dacă vrei să fii soţia mea. Ştiu că ar fi trebuit să te întreb altfel. Iar trăsura asta nu e cel mai romantic loc în care să ceri în căsătorie pe cineva ca tine. Şi ştiu deja că familia ta nu o să fie de acord. Dar sunt sigur că pot să-i conving că sunt demn de tine. Te iubesc, Maisie, şi te respect! O să te protejez toată viaţa. Promit să-ţi ofer o viaţă…

Maisie îi aşeză degetele pe buze. Războinicul impresionant şi chipeş avea emoţii.

— Răspunsul meu este da. De o mie de ori da! repetă ea. Şi eu te iubesc. Nu-ţi face probleme în privinţa familiei

mele. O să stau de vorbă cu sora mea.

Maisie tresări când o apucă de mijloc şi o trase dintr-o mişcare pe genunchii săi, după care o sărută preţ de câteva clipe.

Apoi se dezlipi de ea şi zise:

— Mă iubeşti?

Maisie nu îndrăzni să se mişte. Chipul ei era la doar câţiva centimetri de al lui. Obrajii săi se îmbujorară de plăcere.

— Da, te iubesc. Şi nimeni n-o să mă împiedice să devin soţia ta.

Inima îi bătea atât de tare încât se temu că avea să-i explodeze în piept.

— Nu vreau ca familia ta să te întoarcă împotriva mea, îi şopti el printre sărutări. O să găsim o cale prin care să-i convingem.

Maisie se uită în ochii aceia albaştri întunecaţi ca negura străzilor din Edinburgh. Cu siguranţă avea să-i convingă. Căci el era cel mai vrednic bărbat pe care îl cunoştea.

Niall îi mângâie obrazul şi buza de jos, încă umedă după ultimul lor sărut. Maisie se cutremură. Îşi lipi din nou buzele de gura ei, de data aceasta cu delicateţe, mângâindu-i şi adulmecându-i buzele cărnoase.

— Maisie! zise, apoi îşi răsfiră degetele în părul ei şi o apucă de ceafă, lipindu-şi gura de buzele ei şi trecându-şi limba printre buzele ei.

Iar ea se aruncă în braţele lui. Gemu de plăcere cu ochii închişi şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său, într-un sărut pasionat. Voia să fie cu el. Îşi dorea să-l aibă pe bărbatul acela în viaţa ei. În clipa aceea îi răsunară în minte cuvintele lui Archibald şi îşi lipi buzele şi mai tare de gura lui Niall. Voia să uite de obstacolele pe care avea să fie nevoită să le depăşească. Voia să se piardă în momentul acela, în bărbatul acela.

Iar Niall o strânse în braţele lui până ce nu mai rămase nicio gură de aer între ei. Gurile lor începură să danseze într-un ritm pasional care continuă până când, în

cele din urmă, trăsura opri.

Le luă o clipă să se rupă din vraja aceea care îi cuprinsese pe amândoi. Niall îi mângâie buzele cu vârful degetelor, parcă tentat să o sărute din nou.

— Cred că am ajuns pe strada ta.

„Pe strada mea.” Dar nu pentru mult timp. Maisie se dezlipi uşor de el şi încercă să se ridice de pe genunchii lui, dar Niall nu o lăsă să plece.

— Spune-mi când pot să vin să le fac o vizită surorii şi cumnatului tău. Abia aştept să stau de vorbă cu ei.

Maisie clătină uşor din cap, trecându-şi degetele prin părul lui ondulat. Ea era cea care trebuia să-i convingă. Nu avea de gând să le permită să-l refuze pe Niall, să-l umilească ori să nu se poarte frumos cu el. Avea să stea de vorbă cu ei chiar în seara aceea, îşi spuse ea. De îndată ce avea să pună piciorul în casă.

— Te anunţ eu când să vii.

Capitolul 11

Pentru că era o oră târzie, Maisie se aşteptase să găsească mai puţine lumini aprinse la ferestre, dar se părea că toţi cei din casă erau treji.

Casa de pe Infirmary Street avea două intrări. Majoritatea oaspeţilor şi pacienţilor foloseau uşa din stradă, care dădea în foaierul principal şi în cele câteva camere din partea aceea a casei. Una dintre camerele din faţă era folosită pe post de sală de operaţie, iar celelalte erau pentru consultaţii, examinări şi tratament. Cei răniţi şi bolnavi veneau la orice oră şi nu conta dacă aveau sau nu bani să plătească. Erau întâmpinaţi de unul din cei doi doctori, asistaţi adesea de studenţii de la universitate. Mai era o uşă care dădea din bucătărie în grădina cea mică şi în aleea din spatele casei, iar intrarea aceea era folosită, în principal, de servitori şi de prietenii radicali ai lui Archibald care îl vizitau adesea.

Cu toate acestea, în ultima vreme, uşa din grădină începuse să fie folosită pentru a aduce în casă pacienţii care trecuseră prin interogatoriile şi torturile autorităţilor. Nici Archibald şi nici Isabella nu voiau ca spionii de la guvern să afle că tratau aceste victime. Toată lumea părea să aibă impresia că uşa din spate atrăgea mai puţin atenţia asupra lor. Şi, cu toate că Maisie preferă să nu spună nimic, după întâmplarea din faţa tipografiei, se îndoia că autorităţile nu erau deja la curent cu ce se petrecea acolo.

Maisie obişnuia să folosească şi ea uşa aceea şi să intre în casă prin bucătărie. În acea seară, de îndată ce dădu colţul, văzu trăsura. Vizitiul, un bărbat pe care îl ştia din vedere, o privi agitat. O recunoscu, îşi scoase pălăria şi o salută timid înainte ca Maisie să intre în casă.

Se dovedi că se îngrijorase degeaba crezând că toţi cei din casă aveau să bage de seamă sosirea ei. Era mare agitaţie în casă. Îşi dădu boneta şi pelerina jos şi îl auzi pe Archibald strigând după Morrigan să se grăbească.

La ora aceea târzie, studenţii de la medicină plecaseră deja, iar menajera dădu buzna în bucătărie. Maisie se uită lung la ligheanul din braţele ei, plin cu haine murdare de sânge.

De îndată ce o auzi pe Isabella strigând după ajutor dintr-o cameră de consultaţii, planul ei de a sta de vorbă cu sora ei se duse pe apa sâmbetei.

Se grăbi spre uşa deschisă, dar se opri brusc când văzu un bărbat zăcând pe bancă, în timp ce sângele i se scurgea pe podea. Isabella aruncă o privire iute spre ea.

— Am pus deja apă la încălzit, dar am nevoie de trusa mea medicală, zise ea, în timp ce pacientul încerca să se ridice. Adu-mi trusa şi întoarce-te imediat ca să mă ajuţi să-l ţin locului!

Nu era pentru prima oară când Maisie o asista pe sora ei, doar că nu o mai făcuse niciodată în timpul unei operaţii. Din hol o văzu pe menajeră şi îi porunci să-i aducă surorii sale apa de îndată ce avea să se încălzească. Porni degrabă spre camera pe care o foloseau pe post de pavilion, unde dădu peste trei pacienţi răniţi şi întinşi pe paturi de

campanie. Archibald trecu de la unul la altul, cu Morrigan în dreapta lui, gata să-l ajute.

Unul dintre ei era lovit la cap, celălalt avea mâna ruptă. Maisie nu se apropie de ei, ci se duse imediat la dulapul în care îşi ţinea sora ei instrumentele.

— Mă bucur că te-ai întors, avem nevoie de ajutorul tău, îi zise Morrigan, apropiindu-se de ea, ca să ia mai multe suluri de bandaje de pe raft.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt cu toţii ţesători. Au fost aduşi în urmă cu câteva minute. Au fost atacaţi de mai mulţi bărbaţi cu bâte imediat după ce au ieşit dintr-o întâlnire de comitet. Sunt răniţi. Au vânătăi, iar unul dintre el şi-a rupt mâna. Altul a fost înjunghiat. Tata nu a apucat încă să-i examineze pe toţi. Au fost mai mulţi răniţi, dar ei sunt în stare gravă.

— Cine a făcut una ca asta?

— Se crede că atacatorii sunt din rândul yeomanilor.

Archibald o strigă pe Morrigan să vină să-l ajute, iar Maisie se întoarse degrabă în camera de consultaţie cu trusa cu instrumente şi cu câteva pansamente. Nici urmă de servitoare, dar văzu un lighean cu apă fierbinte pe masa de lângă sora ei.

Isabella răsuflă uşurată când o văzu.

— Lasă-mi lucrurile la îndemână! Te rog să-i ţii bine capul şi umerii cât timp îi cos eu rana! Dar încă nu sunt gata.

Maisie nu era genul care să nu suporte să vadă răni, dar ţesătorul deja pierduse mult sânge. Urmă instrucţiunile surorii sale, deschise trusa şi pregăti instrumentele chirurgicale exact cum îi explică sora ei. Încercă să nu se uite la rana aceea oribilă din abdomenul bărbatului în timp ce Isabella i-o curăţă.

Tânărul era slăbit, gemea de durere şi avea respiraţia neregulată. Când o văzu pe Isabella luând bisturiul în mână, Maisie îl prinse bine de umeri, ca să-l ţină nemişcat.

Băiatul tresări şi începu să ţipe:

— Mama mea… Spune-i mamei mele că îmi pare rău. M-a rugat să rămân acasă în seara asta.

— O să-i poţi spune chiar tu asta, îi zise Isabella pe un glas liniştitor. Nu te las să mori în noaptea asta!

Maisie ridică privirea spre sora ei, care analiza îndeaproape rana, cu o privire concentrată.

— Dă-mi suturile catgut. Ar trebui să mai fie un pachet în trusă.

Maisie căută în trusă până ce găsi ce îi ceruse Isabella. Îi întinse suturile şi, preţ de o clipă, îi întâlni privirea. Se bucură să citească aprobare în privirea surorii sale.

— Au încercat să ne omoare, spuse băiatul printre gemete.

— Aşa este, sunt nişte criminali. E tot ce ştiu să facă, îi şopti Isabella. Aşa că data viitoare ar fi bine s-o asculţi pe mama ta. Gândeşte-te câtă durere i-ar pricinui moartea ta! Cât de mult o să sufere dacă n-o să te mai întorci niciodată acasă.

Maisie se uită din nou la sora ei. Se pregătea să coasă rana, însă citi pe chipul ei cât era de tristă. Isabella, doctorul cel mărinimos, îngerul milei. Ea, care nu se alăturase niciodată luptei soţului său împotriva nedreptăţilor permise de cei din guvern. Oare cum avea să reacţioneze la aflarea veştii că Maisie lupta pentru aceeaşi cauză?

Isabella veni mai aproape şi începu să-i coasă rana.

— Nicio mamă, nicio soră, nicio fiică nu vrea ca omul la care ţine să se întoarcă rănit acasă.

Maisie îşi aminti de ziua protestelor din Grassmarket. Îşi aminti atât de clar chipul dragonului alergând spre ea cu setea aceea de moarte în privire! O mână invizibilă îi strânse inima când îşi imagină reacţia Isabellei dacă i-ar fi văzut trupul adus în sala de operaţie. Oare cum s-ar fi simţit femeia aceea mărinimoasă dacă Niall nu ar fi fost acolo să o ajute în faţa tipografiei? Doar printr-o minune nu fusese arestată în ziua aceea. Îşi aminti din nou cuvintele lui Niall despre cum erau femeile tratate în arest.

Tânărul trecuse prin aceeaşi situaţie, lucru care risca să li se întâmple şi ei, Fionei şi tuturor femeilor din

organizaţia lor după una dintre întâlniri. Chiar şi aşa, oare era gata să renunţe? Oare era gata să rămână acasă şi să se dea bătută? Să permită guvernului să o intimideze şi să o reducă la tăcere? Avea oare de gând să îi lase pe tiranii aceia să câştige?

— Nu.

Isabella ridică privirea spre ea.

— Nu? Ce tot spui acolo?

Abia atunci Maisie îşi dădu seama că rostise răspunsul la propria întrebare cu voce tare.

— Nimic. Voiam doar să-i spun pacientului să nu se mişte.

Isabella nu putea să afle. Şi, oricum, odată ce avea să se căsătorească, sora ei putea să stea liniştită.

Tot ce rămânea de făcut era să găsească o ocazie pentru a-i spune că Niall o ceruse în căsătorie.

Archibald aruncă o privire în cameră şi i se adresă soţiei sale:

— După ce termini aici, am nevoie de tine. Unul dintre ei are o fractură deschisă şi s-ar putea să fie nevoie să-i amputăm membrul.

„Dar nu în seara asta”, îşi spuse Maisie.

Capitolul 12

Niall îi plăti vizitiului pe South Bridge şi o luă la pas pe High Street. Sau cel puţin aşa credea, îşi spuse el, pentru că nu era tocmai atent. Se putea să fi plutit deasupra trotuarului.

Maisie îl iubea. Acceptase să se căsătorească cu el. Avea să fie soţia lui. Iar locul de muncă pe care i-l oferise Watt avea să le asigure viitorul. Viaţa lui părea să se aşeze cum nu-şi imaginase vreodată că avea să se întâmple. Îşi duse mâna la ochi, să se asigure că nu era totul în imaginaţia lui.

Pretutindeni vedea chipul frumos al lui Maisie. Îl

iubea, îşi spuse el, din nou. Iar el o iubea la rândul său. Ştiuse din prima zi în care o văzuse pe scenă, la protestul din Grassmarket. O văzuse atât de frumoasă, atât de radioasă şi de curajoasă! Apucase steagul acela ca pe o suliţă, înlăturându-l pe dragon asemenea unei regine războinice. Se îndrăgostise de ea din prima clipă. Iubea fiecare minut alături de ea. Iar când nu erau împreună, ardea de nerăbdare să o vadă din nou.

Era deja târziu, dar văzu câţiva băieţi alergând pe stradă. Îi văzu apoi oprindu-se în faţa unui magazin gol şi începând să smulgă afişele acelea vechi lipite pe ziduri. O luară la fugă pe High Street, lăsând în urma lor bucăţi de hârtie.

Niall îşi aminti de ziua în care se temuse că Maisie avea să fie arestată. În clipa aceea fusese orbit de furie şi ar fi fost în stare să înfrunte un întreg regiment de unul singur. Iar acum era îngrijorat pentru Maisie, la fel cum era îngrijorat petru sora lui.

Însurat. Avea să fie un bărbat însurat. Fiona avea să se bucure atât de mult! Maisie şi Fiona erau apropiate ca două surori. Nu apucase să vorbească cu ea despre asta în birjă, dar avea să se folosească de noua lui poziţie ca să o convingă pe Fiona să se mute cu toţii. Familia lor se trăgea din zona de nord a Scoţiei, dar avea în plan să cumpere un teren în est, în apropiere de Aberdeen sau de Inverness.

Peste tot în jurul lor lumea era neliniştită, dar Niall era hotărât să renunţe la luptă. Nu voia decât să se aşeze la casa lui, alături de soţia şi de sora lui. Nu voia să mai audă de proteste. Nu voia să mai trăiască sub ameninţarea violenţei. Nu voia să încalce legea şi să stea cu teamă în suflet că autorităţile aveau să vină după ea. Era conştient de faptul că trebuia să se dea o luptă. Dar nu voia ca Maisie şi Fiona să fie cele care să conducă oastea.

Erau genul de discuţii pe care nu puteau să le poarte în Edinburgh, dar, odată ce avea să le ducă departe de acolo, spera ca ambele femei din viaţa lui să vadă situaţia cu alţi ochi.

Chiar înainte să ajungă în Milne’s Court, o trăsură

trecu pe lângă el. Nimic ieşit din comun, doar că, o clipă mai târziu, vizitiul apucă hăţurile şi trase trăsura pe marginea drumului. Iar înainte ca Niall să apuce să ajungă în dreptul ei, uşa trăsurii se deschise şi văzu un domn coborând din ea.

Îl recunoscu imediat – era un bărbat pe care îl respecta. Henry Brougham era un avocat cu vederi progresiste şi un membru al parlamentului care nu se ferea să spună ce gândea. Era, de asemenea, fondatorul ziarului Edinburgh Review. Brougham era cunoscut pentru lupta împotriva comerţului cu sclavi. De la locul său de cinste din Camera Comunelor, nu se ferise să se plângă că anularea Legii privind comerţul cu sclavi nu mersese îndeajuns de departe, că legea nu era eficientă şi că naţiunea nu făcea îndeajuns pentru a suprima practicile abominabile din colonii.

— Campbell! Chiar pe tine veneam să te văd! zise îndreptându-se spre el cu o plecăciune. Mi s-a părut că erai tu. Chiar şi când nu eşti îmbrăcat în uniformă, tot eşti o apariţie impunătoare.

Niall avusese ocazia să-l cunoască pe Brougham în urmă cu câţiva ani, la o cină organizată de un prieten comun. Se plăcuseră din prima clipă, iar de atunci până în prezent, ciocniseră câteva pahare în Londra şi în Edinburgh.

— Bună seara, domnule, răspunse Niall râzând. Cum se face că nu eşti în Londra, să stai cu ochii pe Lord Sidmouth şi pe tovarăşii lui?

Tânăr şi plin de energie, Brougham era cunoscut drept un bărbat care nu se temea de apele infestate cu rechini în care înotau cei care i se împotriveau regelui. În urmă cu câţiva ani, în timp ce naţiunea era în plin război cu Franţa, Brougham fusese sfătuitorul lui Caroline, prinţesa de Wales, cea care, conform spuselor Fionei şi ale lui Maisie, acum încerca să se întoarcă în Anglia. Faptul că acceptase să lucreze pentru ea îl făcuse să-şi piardă locul în parlament preţ de câţiva ani, dar acum îl adjudecase din nou. Henry Brougham nu era genul de bărbat care să se lase învins prea uşor.

— Ai grijă, prietene, sau o să ajungem amândoi în închisoare! zise el, nu neapărat ca pe o glumă. Zilele astea, orice se consideră o dovadă de răzvrătire sau de protest. Chiar şi pentru membrii parlamentului.

Brougham aruncă o privire în jurul lor, după care îl luă de braţ pe Niall şi îi spuse:

— Hai să ne plimbăm puţin!

O luară la pas pe stradă, iar Niall băgă de seamă că Brougham preferă să meargă pe la umbră. Casele de pe High Street erau cufundate în întuneric – nu zări nici măcar o lumânare la ferestrele acelea. În faţa lor se ridica divizionul castelului, tăcut şi impunător în faţa zidurilor înalte ale palatului regal.

— Am o propunere pentru tine, zise Brougham, alegându-şi cu grijă cuvintele. Am nevoie de tine pentru o misiune delicată şi ştiu că eşti omul potrivit şi printre puţinii în care pot să am încredere.

Niall se încruntă în întuneric. Ştia prea bine că Brougham nu l-ar fi abordat pentru o misiune oarecare. Şi, indiferent care avea să fie propunerea, îi era teamă că, odată ce avea să o audă, avea să se dovedească greu de refuzat.

— Înainte să continui, trebuie să-ţi spun că nu mai sunt în serviciul Maiestăţii Sale.

— Ştiu. M-am interesat deja. În mod discret. Tocmai ăsta e unul dintre motivele pentru care am venit să te caut în seara asta. În orice caz, există un factor de risc, aşa că…

— Stai puţin, prietene, îi spuse Niall, întorcându-se cu faţa spre el. Niall era deja teribil de încântat de planurile pe care le pusese în mişcare în seara aceea şi nu voia să schimbe direcţia în care pornise, îmi pare rău, Brougham, dar trebuie să te opresc. Te respect enorm, dar, dacă ai fi venit la mine în urmă cu o lună, aş fi ascultat ce ai de spus şi probabil că aş fi acceptat provocarea ta. Doar că acum mă văd nevoit să te refuz, nu mă interesează să aud despre ce e vorba.

Brougham rămase câteva clipe pe gânduri, uitându-se lung la Niall.

— Pot să te întreb de ce? M-am gândit foarte serios înainte să vin la tine.

— Desigur, răspunse Niall, cu chipul lui Maisie în faţa ochilor. Îşi aminti zâmbetul ei. Felul în care o strânsese în braţele lui când o sărutase. Cu nici măcar o oră în urmă, m-am logodit. Am de gând să mă căsătoresc în cel mai scurt timp. Am primit deja o ofertă de muncă pe care plănuiesc să o accept şi să mă aşez la casa mea.

— Înţeles, zise Brougham, schimbându-se la faţă, după care ridică privirea spre cerul întunecat de deasupra oraşului, părând vizibil dezamăgit, chiar şi în întunericul acela.

— Totuşi, îţi mulţumesc pentru încrederea acordată, zise Niall, spunându-şi că nu avea niciun rost să îi recomande pe altcineva în locul lui, fiindcă Brougham era mult mai bine informat decât el. Avocatul încuviinţă şi îi întinse mâna, spunând:

— Prietene, în cazul acesta, nu pot decât să te felicit!

În atenţia Maiestăţii Sale, Regele, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Temerile noastre au fost confirmate. Fosta prinţesă de Wales plănuieşte să-şi trimită oamenii spre nord, în speranţa că poate reuşi să ia direct legătura cu aşa-numitul Fiu al Scoţiei. Cu toate că identitatea acestuia e încă sub semnul întrebării, am reuşit să aflăm că domnul în discuţie o să ajungă în Scoţia în orice clipă. Agenţii noştri de la Ministerul de Interne supraveghează toate porturile din Leith, Greenock şi Aberdeen, în speranţa că o să-l identifice şi o să-l prindă.

În plus, Sir Rupert Burney a pus deja în acţiune planul despre care am discutat mai înainte. Oamenii lui sunt gata să se infiltreze în grupul trimis de prinţesă.

În câteva zile, urmează să pornesc spre Brighton, ca să vă comunic direct planurile alternative de acţiune şi

progresul în ceea ce priveşte situaţia divorţului dumneavoastră.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 13

Maisie ajunse cu Fiona la capătul Brewers' Guild Hall şi aruncă o privire spre chipul palid al prietenei sale. Fiona nu se simţea bine în seara aceea. O tuse încăpăţânată care le supărase pe fiicele ei cu zece zile înainte ajunsese săptămâna aceasta şi la mama lor. Maisie venise să o vadă în după-amiaza aceea ca să se sfătuiască cu prietena ei despre ce ar fi trebuit să spună la întâlnirea de miercuri seară. Circulau fel de fel de zvonuri despre mai mulţi reformatori radicali care ajunseseră să fie arestaţi în Londra. În toiul conversaţiei, Fiona hotărâse să se ridice din pat şi să i se alăture.

Maisie îşi îndreptă privirea spre expresiile îngrijorate ale femeilor adunate la întâlnire. Toată lumea aştepta cu nerăbdare să audă noile veşti, dar agitaţia nu conteni nici măcar când Fiona ridică mâna pentru a se face linişte.

— Linişte! porunci Ella, membră a breslei berarilor, o femeie cu o voce puternică şi care nu ezita să preia controlul în lipsa Fionei sau a lui Maisie.

Fiona tuşi şi îşi drese glasul, după care spuse:

— Vrem să împărtăşim cu voi un articol dintr-un ziar din Londra şi o scrisoare din partea surorilor noastre din Manchester.

Îi făcu apoi semn lui Maisie, care zise:

— Articolul este destul de lung, aşa că am scris un rezumat. În seara de 23 februarie, într-un hambar de pe Cato Street, în apropiere de Edgeware Road din Londra, un grup de peste douăzeci de bărbaţi aştepta un semn ca să demareze ceea ce ei au numit Acţiunea din Vest. Bărbaţii aceştia îşi spun Societatea Filantropilor lui Spance. Se prea

poate să fie afiliaţi cu alte grupări reformatoare. Liderul acestei adunări, Arthur Thislewood, credea cu tărie că acest eveniment avea să schimbe soarta Angliei. Potrivit articolului, planul lui era să creeze o entitate pe care el a numit-o Guvernul Poporului Marii Britanii, menită să ia puterea din mâinile parlamentului şi a elitei funciare şi de a o aduce în mâinile oamenilor de rând.

— Ce aveau de gând să facă? întrebă una dintre femei.

— Bărbaţii aceştia sunt violenţi, răspunse altă femeie. Nu au intenţii bune.

Apoi toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp, până ce Ella strigă din nou la ele ca să facă linişte.

— Maisie nu face decât să citească dintr-un ziar care povesteşte situaţia din punctul de vedere al guvernului, le explică Fiona. Aşteptaţi puţin ca să aflaţi tot ce s-a întâmplat!

Maisie continuă:

— Potrivit autorităţilor, planul lor era să intre în casa lordului preşedinte al Consiliului de Coroană şi să îi omoare întregul cabinet, după care să dea năvală pe străzile din Londra şi să stârnească revoluţia.

— Să intre pur şi simplu în casa lui? De parcă ar fi chiar aşa de uşor, se auzi o voce în mulţime, stârnind râsete.

— Articolul este presărat cu declaraţii incendiare din partea autorităţilor, adăugă Fiona, asigurându-se că toată lumea asculta cu atenţie. Doar că noi avem informaţii care nu au fost publicate în ziare.

Maisie ridică scrisoarea şi zise:

— Scrisoarea aceasta vine din partea secretarei Societăţii pentru Reformă Feministă din Manchester şi vreau să vă împărtăşesc cele mai importante puncte.

— Ascultaţi, surori! strigă Ella. Este esenţial ca toate să auzim ce spune această scrisoare.

— Ministrul de interne, Lord Sidmouth, a reuşit să infiltreze spioni în diferite grupări radicale şi reformatoare, inclusiv în rândul celor care au fost arestaţi în Londra. Asta

în ultimele luni, poate chiar în ultimii ani.

O femeie din spatele sălii strigă:

— Vrei să spui că acum s-ar putea afla printre noi spioni meniţi să raporteze tot ce facem?

— Da, care să raporteze care sunt activităţile noastre, răspunse Fiona cu voce răguşită. Sau care să spună minciuni despre noi.

— Ce mai spune scrisoarea? întrebă cineva.

— Planul acesta a fost invenţia unuia dintre spionii lui Lord Sidmouth. Pe baza informaţiilor oferite de aceştia, echipele Bow Street Runners şi Coldstream Guards au dat buzna în hambar şi, după o încăierare, au arestat doisprezece dintre aceşti bărbaţi. Arthur Thislewood a reuşit să evadeze, dar a fost arestat ulterior, după ce unul dintre spioni i-a trădat ascunzătoarea, spuse Maisie, apoi împături scrisoarea şi i-o înapoie Fionei.

Evenimentul avusese loc exact în urmă cu o săptămână, într-o miercuri. Din cauza noilor legi, multe ziare ezitaseră să publice altceva în afară de varianta prezentată de reprezentaţii guvernului, pe care aceştia o numeau Conspiraţia de pe Cato Street. Scrisoarea aceea fusese trimisă acasă la Fiona.

— Unde îi ţin pe bărbaţii ăştia? întrebă o femeie din spatele sălii.

— În Turnul Londrei, răspunse Fiona. O să-i ţină acolo până ce o să stabilească o dată pentru proces.

— Cu sau fără proces, o să-i spânzure pe toţi, zise una dintre femei, iar celelalte o aprobară.

Şi, cu toate că nu-i făcea plăcere să se gândească la asta, Maisie ştia că avea dreptate.

— Am hotărât să vă povestim toate cele întâmplate ca să înţelegeţi că suntem în pericol. Nu ştim cine ne este prieten şi cine ne este duşman.

— Se prea poate ca bărbaţii aceia să fi purtat aceleaşi discuţii ca noi în cadrul întâlnirilor lor, sugeră o femeie. Poate că îşi doresc aceleaşi schimbări, doar că un spion de la guvern e în stare să spună orice.

— Ar putea să spună şi despre noi că suntem violente,

adăugă Ella.

— Dar e cuvântul lor împotriva cuvântului nostru.

Fiona ridică ziarul şi zise:

— E cât se poate de limpede că o să încerce să ne facă să părem nişte mincinoase.

— Dar noi nu ne dorim morţi sau violenţe, strigă o voce. Ne dorim schimbare, atâta tot. Şi vrem să fim auzite!

— După Peterloo, răspunse Fiona, parlamentul a promulgat Legea celor Şase Acte ca să ne reducă la tăcere. Iar acum pun la cale astfel de evenimente ca să ne facă să părem nişte monştri. Vor să ne sperie ca să ne supunem regulilor jocului.

Înainte să se implice în povestea asta, Maisie trăise cu impresia că guvernul acţiona doar în binele poporului. Dar acum acţiunile lor o făcuseră să-şi schimbe părerea. Se convinsese de faptul că parlamentul promulga doar legi opresive. Că ofiţerii de poliţie erau în stare să atace şi să omoare bărbaţi, femei şi copii dezarmaţi. Iar oamenii lui Lord Sidmouth plăteau informatori care să se infiltreze în grupări radicale pentru a răspândi minciuni prin care să-şi prindă în plasă prietenii şi pe alţi oameni care nu voiau decât să li se respecte drepturile cetăţeneşti.

— Guvernul vrea să credem că aceste legi sunt imperative pentru a ne ţine în siguranţă, se adresă ea mulţimii. Nu e adevărat, să nu îi credeţi!

— Şi ce putem face?

— Trebuie să fim cu băgare de seamă, sublinie Fiona. Trebuie să căutăm spioni printre noi.

— Ce vrei să spui? Că nu putem să avem încredere unele în altele?

— Tot ce spun e că trebuie să ne uităm bine în stânga şi în dreapta şi să vedem cine e cu noi. E esenţial să ne cunoaştem tovarăşele. Şi nu ne putem lăsa păcălite dacă cineva spune: „Hai să dăm foc la Canongate Tolbooth şi să eliberăm prizonierii!” Nu credeţi nici dacă spune: „Hai să-l atacăm pe poliţistul acela şi să îl aruncăm în mlaştina din North Loch!” Persoana aceea s-ar putea să lucreze pentru guvern.

— Şi dacă zise: „Hai să-l atacăm pe bărbatul tău, că nu e bun de nimic şi să-l aruncăm în mlaştină?”

— Dacă e vorba despre bărbatul tău, răspunse Fiona, trimite-mi vorbă şi vin să te ajut.

Hohotele de râs care urmară erau un semn bun, semn că femeile acelea nu se speriaseră atât de tare la aflarea veştilor proaste şi a avertismentelor.

Mai târziu, când întâlnirea ajunse la final, Fiona se aşeză pe scaun ca să-şi tragă sufletul după o nouă criză de tuse, în timp ce Maisie şi Ella începură să facă ordine prin sală.

— Mă simt vinovată că am venit să te văd în după-amiaza asta. Ar trebui să fii acasă în pat, nu aici, zise Maisie, băgând în săculeţ scrisoarea, ziarul şi câteva afişe.

— O să fie bine. Catriona şi Briana deja se simt mai bine. O să-mi treacă şi mie într-o zi, două, spuse ea, ridicându-se de pe scaun, în timp ce Maisie se duse să le aducă pelerinele.

— Te conduc până acasă. Vreau să te văd în pat.

— Nu e nevoie. Mă simt bine. Vorbesc serios, spuse ea, îmbrăcându-şi pelerina, după care îşi luară amândouă săculeţul. Gata, am vorbit îndeajuns despre mine! Cum ţi se pare că a mers întâlnirea din seara asta? Crezi că am făcut bine că le-am povestit ce s-a întâmplat cu adevărat pe Cato Street?

— Cu siguranţă. Acum simt mult mai bine pregătite să-şi reducă la tăcere soţii, taţii sau fraţii când o să încerce să le zică: „Vezi ce se petrece în jurul nostru? Conspiraţii radicale şi revoluţii. Asta vrei tu?”

Maisie încă era exaltată după întâlnire. Era minunat să ştie că era înconjurată de alte femei care îi împărtăşeau părerile şi că lucrau împreună pentru aceeaşi cauză.

— S-a schimbat ceva acasă?

Întrebarea Fionei reuşi să o facă să se gândească la altceva. Maisie clătină din cap. Prietena ei ştia deja că Niall o ceruse în căsătorie, dar nu apucase să împărtăşească vestea cea mare cu nimeni altcineva. Ultimele opt zile trecuseră ca opt ani.

— Seară de seară vreau să le spun, doar că nu am avut ocazia să o fac.

Din seara aceea în care Niall o ceruse în căsătorie, casa de pe Infirmary Street fusese invadată de pacienţi la toate orele din zi şi din noapte. Maisie îi ceruse deja de câteva ori Isabellei să stea de vorbă între patru ochi. În cele din urmă, în seara de dinainte, sora ei intrase în camera ei şi se aşezase pe marginea patului. Citise pe chipul ei cât era de îngrijorată şi de obosită. Iar înainte ca Maisie să apuce să deschidă subiectul, Isabella se întinsese pe pat şi adormise buştean.

— În seara asta o să stau de vorbă cu sora mea. De dimineaţă mi-a promis că o să-şi facă timp.

Se îndreptară împreună spre uşă. Maisie ştia că Niall înţelegea cât de mult îl iubea şi cât de mult îşi dorea să poarte această discuţie. El deja acceptase să facă parte din compania lui James Watt. În seara aceea urma să se întâlnească cu un secretar care venea din Birmingham să-i aducă contractele şi documentele pe care trebuia să le semneze.

Fiona o luă în braţe şi îi zise:

— Nu aş fi putut să-mi doresc vreodată o soră mai bună.

Rămaseră multă vreme în strânsoarea aceea.

Aceste momente însemnau mult pentru Maisie. Ştia că exista o mică posibilitate ca Isabella să nu fie de acord cu această căsătorie. Dar Maisie era pregătită să plece de lângă familia ei dacă avea să se ajungă la asta. Problema principală nu era sora ei, ci Archibald.

Chiar nu putea ştii cât de greu avea să se lase convins. Iar Niall îi spusese deja că îl preocupa reacţia lui Archibald. Nu-i păsa de zestrea ei. Nu era vorba despre asta. Era gata să o accepte doar cu hainele de pe ea. Pur şi simplu Niall era de părere că familia era cel mai important lucru. Cel mai important.

— Hai să plecăm ca să ajungi mai repede la sora ta!

Cele două femei ieşiră din sală braţ la braţ. Piatra cubică era alunecoasă de la ploaia rece ca gheaţa care nu

înceta să cadă. De partea cealaltă a străzii, zăriră mai mulţi oameni ieşind din Canongate Kirk, după slujba de miercuri. Strada era aglomerată, ca de obicei.

— Mă mir că fratele meu n-a venit să te conducă până acasă, zise Fiona, oprindu-se amândouă sub lumina unui felinar. Vrei să-ţi găsim şi ţie o trăsură?

— Nu e nevoie. Nu am mult de mers până acasă, dar îmi fac griji în privinţa ta.

— Sunt mamă. Dacă copiii mei sunt bolnavi, prefer să iau boala în locul lor. Până mâine o să fiu ca nouă.

Maisie aruncă o privire spre o trăsură aflată la capătul străzii. Dar, înainte să apuce să spună ceva, cineva o prinse de la spate.

— Dă-mi drumul! strigă ea, încercând să se elibereze. Ce crezi că faci?

Un alt bărbat o apucă pe Fiona şi îi duse mâna la gură.

Maisie începu să ţipe, în timp ce atacatorul o trase, aproape aruncând-o pe jos. Încercă din nou să o tragă spre el şi se ciocni de doi trecători de pe stradă.

— Ajutor! le strigă ea.

Cei doi bărbaţi înlemniră.

— Vă rog, ajutor! repetă ea, reuşind să se agaţe de unul din ei, dar bărbatul reuşi să se elibereze din strânsoarea ei şi fugi de lângă ea, alături de tovarăşul său.

Atacatorul o apucă de gât şi îi trase braţul la spate. Abia îi zări chipul, dar simţi un iz de bere, peşte şi lână udă. Ţipătul îi rămase blocat în gât, bărbatul continuând să o strângă tot mai tare, sufocând-o şi ridicând-o. O învârti în aer, iar Maisie dădu disperată din picioare.

Auzi un bărbat înjurând şi pe Fiona urlând la câţiva metri de ea.

— Maisie, ajută-mă! Unde mă duceţi? Nu!

Îşi zări preţ de o clipă prietena şi încercă cu disperare să ajungă la ea. Doar că nu reuşi să se elibereze.

Mai mulţi oameni se adunară în jurul lor, privindu-i şocaţi, însă se depărtară în grabă, fără să le sară în ajutor.

O văzu din nou pe Fiona. Atacatorul o trăgea spre

trăsură, tocurile ei lăsând urme pe dalele de piatră. Fiona întinse mâinile spre ea.

— Dă-mi drumul! zbieră. Dă-mi drumul!

Un bărbat trecu în grabă pe lângă ei, dar îi ocoli, cu privire fixată drept în faţă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sub lumina felinarului, Fiona încercă să nu se lase târâtă în trăsură. Bărbatul care o ţinea pe Maisie o trase câţiva paşi mai în spate şi o ridică în aer cu sălbăticie. Maisie simţi un val de furie, alunecând cu picioarele pe piatra cubică.

La un moment dat, se opri şi îşi zări prietena împinsă în trăsură, încă încercând să se împotrivească.

Maisie încercă să se ridice în picioare, dar atacatorul o lovi cu piciorul şi o aruncă pe jos, spre Guild House.

Nu, nu se putea întâmpla una ca asta.

— Fetele mele! se auziră ţipetele Fionei venind dinspre trăsură. Maisie, du-te după Niall!

Maisie se ridică în picioare şi începu să strige la oamenii de pe stradă.

— Ajutor! Au răpit-o pe prietena mea!

De îndată ce vizitiul apucă hăţurile, atacatorul sări în trăsură.

Maisie nu se opri, ci alergă după ei. La capătul străzii, se împiedică şi căzu în genunchi.

Disperarea o înghiţi şi rămase locului, cu lacrimi în ochi. Nu mai zări nimic în jur. Îi răpiseră prietena, numai Dumnezeu ştie unde aveau de gând să o ducă şi nimeni nu voia să o ajute.

Nimeni.

Capitolul 14

Niall ajunse la uşa casei sale din Milne’s Court şi îşi curăţă cizmele de noroi înainte să intre. În ciuda vremii posomorâte, doi codoşi voinici stăteau de pază pe treptele

unui bordel, la câteva case distanţă, şi îi făcură politicoşi cu mâna. După acordurile vesele de vioară, era limpede că vremea aceea urâtă, cu vânt şi ninsoare, nu alunga clienţii. Niall intră în clădire, îşi dădu jos pălăria şi mantia şi le scutură bine înainte să închidă uşa după el.

Era într-o stare bună de spirit. Întâlnirea cu secretarul lui Watt reuşise să-i răspundă la toate întrebările. Investiţia lui dădea roade, în plus, contractul era avantajos, îşi spuse el, ba chiar primi mai mult decât discutaseră iniţial, compania oferindu-se să-i plătească toate cheltuielile pentru mutarea în Aberdeen sau în Inverness.

Singurul lucru care rămăsese de făcut era să semneze contractele. Doar că, spre dezamăgirea secretarului, Niall alese să mai aştepte câteva zile, ca să vorbească mai întâi cu Maisie.

Rămăseseră lucruri de discutat. Niall voia să se mute şi era hotărât să insiste în privinţa asta. Visa la o viaţă departe de tensiunile politice şi de protestele din Edinburgh, departe de pericolele care veneau odată cu ele. Dar era esenţial ca Maisie să fie de acord. Niall spera că avea să o facă şi că era la fel de îndrăgostită de el pe cât era el de ea. Maisie ştia că nu-l deranjau convingerile şi interesele ei. Singurul lucru care îl neliniştea era faptul că se punea în pericol. Niall era hotărât să o salveze nu doar pe Maisie, ci şi pe Fiona înainte să fie prea târziu.

Vorbise deja cu sora lui despre posibila mutare şi răsuflase uşurat când Fiona îi spusese că, de dragul fiicelor sale, se gândea să vină cu ei.

Iar Niall plănuia să o convingă pe Maisie să se mute şi să se gândească la binele viitorilor lor copii. Dar, desigur, înainte să se ajungă la conversaţia aceea, mai întâi trebuiau să obţină binecuvântarea familiei sale.

Maisie pur şi simplu nu avusese ocazia să stea de vorbă cu ei despre cererea în căsătorie. Aşa că Niall se oferise din nou să stea de vorbă cu ei. Doar că Maisie îl implorase să aştepte, spunându-i că avea nevoie de mai mult timp.

Dădu să urce treptele spre apartamentul său, când

gazda sa deschise uşa locuinţei şi aruncă o privire pe hol, cu o lumânare în mână.

— Ah, domnule locotenent! Pe dumneata speram să te văd.

— Eu sunt, doamnă. Sper că nu v-am trezit.

— Nu, nici vorbă, zise ea, făcând semn cu lumânarea spre capătul scărilor. Te caută o domnişoară.

— O domnişoară? întrebă el, ştiind deja că Fiona şi Maisie aveau întâlnire cu societatea lor. Dar era deja destul de târziu. V-a spus cumva cum o cheamă?

— Am lăsat-o să urce. Te aşteaptă. Biata fată nu arată deloc bine, aşa că am preferat să o las să te aştepte în camera dumitale. Sper că am procedat corect.

Fără doar şi poate, era vorba despre Maisie, îşi spuse el. Ceea ce însemna că familia ei nu reacţionase bine la aflarea veştii.

— Fiul meu a făcut focul mai devreme şi m-am oferit să fac focul şi în camera dumitale, doar că…

Niall o lăsă vorbind şi urcă în grabă treptele. Deschise larg uşa şi dădu buzna în camera cufundată în frig şi întuneric. Auzi vântul şuierând la tocul ferestrelor.

— Maisie?

Zări imediat o mişcare pe scaunul de lângă şemineul gol. Maisie se ridică uşor de pe scaun şi se îndreptă spre el, abia ţinându-se pe picioare.

Niall se apropie de ea.

— Ce s-a întâmplat? Ce cauţi aici?

Maisie nu zise nimic, doar se aruncă în braţele lui. Tremura din toate încheieturile. Niall o strânse la pieptul lui în întuneric. Îi simţi obrazul rece pe maxilar şi o aduse mai aproape de el. Ea se cuibări în braţele lui, suspinând. Niall îşi zise că trebuia să facă focul ca să se încălzească.

Familia ei. Cu siguranţă se întâmplase ceva cu familia ei. Probabil că le spusese că fusese cerută în căsătorie. Niall se temuse de la bun început că avea să se ajungă la asta.

— O să fie bine. Nu contează că s-au împotrivit, o s-o scoatem noi cumva la capăt. Ne avem unul pe celălalt. Asta e tot ce contează.

Printre suspine, Maisie încercă să vorbească:

— Au luat-o!

El abia îi auzi glasul şoptit.

— Poftim?

— Au luat-o. Am încercat să le ţin piept, dar au luat-o!

Chiar şi în lumina aceea slabă, Niall îi văzu ochii umflaţi de plâns. Bărbia îi tremura, iar glasul îi era răguşit.

— Despre cine vorbeşti? o întrebă el, aşteptând cu teamă în suflet răspunsul ei.

— Pe Fiona.

Niall înlemni şi simţi cum i se sfâşie inima în două. Nu. Planurile erau făcute. Nu se putea întâmpla una ca asta. Urmau să se mute.

Se forţă să-şi păstreze calmul, însă fu în zadar. Le avertizase, le avertizase pe amândouă. O apucă pe Maisie de umeri şi o privi în ochi, nevrând să creadă. Poate că era o greşeală la mijloc.

— Vrei să spui că au luat-o pe sora mea?

— Ne aşteptau în faţă la Brewers’ Hall.

— Cine? Cine vă aştepta?

— Doi bărbaţi. O trăsură.

— Trăsura aceea pe care am văzut-o data trecută?

— Nu, o birjă, spuse ea printre lacrimi şi suspine. Am încercat să-i opresc. Am fugit după ei. De ce nu m-au luat pe mine? Pe mine ar fi trebuit să mă ia. Eu am rugat-o pe Fiona să vină în seara asta la întâlnire. Eu!

Niall simţi cum totul dispăru în jurul lui şi se trezi pe un câmp mare şi plin de sânge. În inima lui se dădea o luptă. Voia doar să atace, să pornească pe urmele inamicului, să se aventureze în mlaştină, să omoare sau să fie ucis. Nimic nu mai conta acum.

Sora lui. O răpiseră pe sora lui.

— Veniseră după Fiona! strigă Maisie. Doar pe ea au luat-o. Este numai vina mea. E vina mea! Ar fi trebuit să fie acasă cu fetele ei. Dar eu am rugat-o să vină şi… suspină ea.

Niall îi dădu drumul şi făcu un pas în spate, simţind o presiune imensă. Se grăbi să aprindă o lumânare, după

care se îndreptă spre cufărul unde îşi ţinea pistolul şi spada şi îl deschise.

— Am strigat după ajutor pe stradă. I-am implorat să mă ajute. Am fi putut să-i oprim. Dar nimeni nu voia să vadă sau să audă ce se petrecea în jur. Parcă nu… parcă nu le păsa. Parcă nu aveau curaj. Nu le păsa, Niall!

Niall îşi scoase pistolul din cutie şi începu să îl încarce.

Maisie veni imediat spre el şi îi spuse cu voce tremurândă:

— Nu poţi să te duci singur după ei. Nu ai cum să ajungi la castel.

Doar că Niall nu dădea doi bani pe propria viaţă şi era gata să se sacrifice de dragul surorii sale. Îşi băgă pistolul la curea şi îşi scoase sabia. Maisie apucă disperată arma, hotărâtă să nu-i dea drumul.

— Niall, te rog! Ascultă-mă! Gândeşte-te bine ce vrei să faci. Trebuie să existe o cale mai bună ca să o aduci înapoi. Dacă mori, o să fie vai şi amar de Fiona. O să fie vai şi amar de mine. Trebuie să te gândeşti înainte. Nu poţi s-o eliberezi cu forţa, spuse ea cu sufletul la gură, fără să-şi ia mâna de pe armă. Dacă o să te ia şi pe tine? Cu ce o s-o ajute asta pe Fiona?

Niall închise ochii şi încercă să alunge valul acela de furie orbitoare. Asta fusese teama lui cea mai mare. Ştiuse de la bun început că era doar o chestiune de timp până când una din cele două femei pe care le iubea avea să cadă pradă acestui pericol. Le avertizase. De câte ori nu le avertizase?

Îşi aminti de întâlnirea cu Burney şi Tolley. Chiar acolo, în camera aceea începuse totul. De atunci, auzise o mulţime de poveşti despre ei, inclusiv că reuşiseră să pună bazele organizaţiei şi că îşi puneau propriii oameni în comitetele de reformă. Sau că şantajau diferiţi radicali, reuşind să-i oblige să devină informatori pentru guvern. Puneau la cale diferite planuri ca să pună mâna pe liderii grupărilor. Ajunseseră chiar să aresteze cetăţeni de rând, fără să ţină cont dacă erau sau nu vinovaţi. Misiunea lui Burney nu era de a menţine pacea, ci de a insufla teamă şi

intimidare. Iar pentru asta trebuia să se infiltreze în toate ramurile societăţii şi să facă un exemplu din cei care refuzau să-i accepte autoritatea.

Femei. Reformatori. Fusese limpede de la bun început. Era doar o chestiune de timp.

Niall lăsă sabia din mână, iar Maisie o puse la loc în cufărul deschis.

— Trebuie să vorbim cu un avocat, se grăbi ea să spună. O să te ajut. Am nişte bani puşi deoparte. O să vorbesc cu sora mea şi...

Niall îşi duse mâna la gură, făcându-i semn să tacă. O trase apoi în braţele lui, iar ea se cuibări la pieptul lui.

— De ce? şopti ea. Nu se simţea bine. Nu ar fi trebuit să fie în seara asta acolo. De ce nu m-au luat pe mine? zise ea, începând din nou să plângă şi să se cutremure de suspine.

Niall o strânse în braţe, încercând să o liniştească, însă făcând fel de fel de planuri în minte. Frânturi de planuri. Cunoştea oameni atât în cercurile de sus, cât şi în cele de jos. Castelul avea propriile celule, dar ştia prea bine că Bridewell devenise închisoarea în care îi duceau pe cei arestaţi. Cu siguranţă cunoştea pe cineva care să-i dea informaţii despre sora lui.

Maisie încercă să-şi tragă sufletul şi se dezlipi de la pieptul lui, ridicând privirea.

— Spune-mi ce vrei să fac! Fac orice.

— Iubita mea, ascultă-mă! zise el, mângâindu-i obrajii şi uitându-se în ochii ei umflaţi de plâns. O să te duc înapoi acasă la sora ta. Vreau să rămâi acolo orice s-ar întâmpla. Trebuie să te ştiu în siguranţă până când o să mă întorc după tine.

— Dar ce o să se întâmple cu fetele? Şi cu doamna Johnston? Nici măcar nu ştiu unde e Fiona. Sunt sigură să îşi fac griji pentru ea.

Maisie avea dreptate. Avea multe de făcut.

— O să stau eu de vorbă cu ele.

Fiona fusese arestată. Nu avea de unde să ştie că Maisie nu era următoarea pe listă.

— Ascultă-mă! Dacă o să vină cineva să te caute acasă, e foarte important ca servitorii să spună că nu eşti acasă. Să le spună că ai plecat la ţară. Sau că te-ai dus să-ţi vizitezi familia în Wurzburg. Sau oriunde altundeva. Ascunde-te oriunde ar fi, dar nu-i lăsa să te ia. Ai înţeles?

— Am înţeles, spuse ea, lipindu-şi chipul de pieptul lui şi strângându-l în braţe. Nu-ţi face griji pentru mine! Du-te să o ajuţi pe Fiona!

Capitolul 15

În următoarele două zile, Maisie rămase în camera ei, la fereastră, sperând să-l zărească pe Niall pe strada aceea ploioasă, sub vântul de martie. La fel îşi petrecu şi cele două nopţi, cuibărită sub pătură, la pândă, sperând să-l vadă intrând pe uşă.

Jos, la parter, casa era cufundată în haos. În timp ce întâlnirile dintre Archibald şi prietenii lui ţesători sau cu alte grupuri de radicali erau sporadice, noapte de noapte, fel de fel de bărbaţi băteau la uşa din grădină. În timpul zilei, Archibald era adesea plecat de la clinică la diferite evenimente. Isabella mucea cot la cot cu studenţii de la universitate, ocupându-se nu doar de pacienţii ei, ci şi de cei ai soţului său.

Nimeni nu se întrebă de ce Maisie prefera să rămână în camera ei. Cu toate că era acasă, nimeni nu părea să se gândească la ea. Era mai bine aşa, îşi spuse, căci nu avea starea necesară să discute cu nimeni şi nici nu avea de gând să-şi împărtăşească necazurile cu familia.

Ea era de vină că Fiona fusese arestată. De ce mersese la ea acasă în după-amiaza aceea? De ce o ispitise să vină cu ea? De ce? Nu putea să-şi scoată din minte că noaptea aceea putea să fi fost diferită. Odată ajunsă acasă la Niall, îşi dăduse seama că băgase toate afişele, scrisoarea şi articolul de ziar în săculeţul Fionei, nu al ei. Ceea ce însemna că aveau suficiente dovezi care să justifice arestarea prietenei sale. Nu îi ascunsese nimic din

toate acestea lui Niall.

Promisiunea pe care i-o făcuse apăsa greu pe umerii ei. Se simţea vinovată la gândul că, în timp ce ea stătea ascunsă, prietena ei era supusă la fel de fel de abuzuri de către acei atacatori. Şi ce avea să se întâmple cu fiicele Fionei? Nu avea nici cea mai mică idee unde se aflau acum fetiţele. Niall îi spusese că urma să se ocupe el de toate, doar că nu primise nicio veste de la el şi ajunsese să se teamă de ce era mai rău.

În cele din urmă, în după-amiaza de vineri, un călăreţ coborî şi îi dădu hăţurile unui băiat din vecini.

Era Niall.

Picioarele lui Maisie abia dacă atinseră podeaua. O luă la fugă pe scări, spre holul de la intrare. Ajunse la uşă în acelaşi timp cu un servitor care dădu să o deschidă. Bărbatul îşi îndreptă ochii spre ea, vizibil surprins, iar Maisie trase adânc aer în piept şi îi făcu semn să deschidă.

Îl găsi pe Niall în pragul uşii. Avea ochii roşii şi era neras. Arăta obosit, de parcă n-ar mai fi închis un ochi de la ultima lor întâlnire.

Niall intră, îşi dădu jos pălăria şi îi făcu semn să plece servitorului care aştepta să-i ia haina.

— Nu pot să stau mult, îi explică el.

Maisie îi făcu semn să o urmeze spre o uşă deschisă, după camerele de consultaţie.

— Hai în salon!

Pentru că aşa cereau bunele maniere, Maisie lăsă uşa întredeschisă, cu toate că nu-i păsa câtuşi de puţin că putea să intre cineva peste ei. De îndată ce rămaseră singuri, se aruncă în braţele lui.

— Slavă Domnului că eşti bine! Spune-mi tot! Spune-mi că ai reuşit s-o găseşti!

El o sărută pe creştetul capului şi o strânse tare în braţe, după care, în cele din urmă, îi dădu drumul.

— Nu încă, spuse el îngrijorat, traversând camera.

Maisie încercă să-şi amintească numele locurilor în care fuseseră ţinuţi o parte dintre prietenii lui Archibald. Îşi duse mâna la inimă când îşi aminti în ce condiţii ajunseseră

unii prizonieri la ei acasă.

— Poate e în Bridewell?

Niall clătină din cap.

— Nu e acolo. Am vorbit cu toţi cei pe care îi cunosc, chiar şi cu guvernatorul închisorii. Am reuşit să aflu doar două lucruri. Că a fost arestată şi că a fost dusă undeva în afara oraşului Edinburgh.

— Unde?

— Nu ştiu, răspunse el, dând cu pumnul în palmă. O să pornesc spre Glasgow. Ştiu pe cineva acolo care s-ar putea să-mi ofere mai multe informaţii.

— Cine?

— Nu contează. Nu pot să te implic în povestea asta.

Maisie simţi că era pe punctul de a izbucni în plâns, dar se abţinu. Nu voia să o implice în povestea asta? Dar deja era implicată. Sentimentul de vinovăţie avea să o sfâşie în două. Era doar vina ei. Încă din prima clipă în care o întâlnise pe Fiona, porniseră pe drumul acela braţ la braţ. Împreună participaseră la campanii, la proteste, la întâlniri, împreună le încurajaseră pe femeile acelea să îşi ceară drepturile. Dar, când venise vorba să ţină piept lupilor, nu fusese în stare să-şi apere prietena. Era numai vina ei că Fiona fusese arestată. Maisie ridică privirea spre Niall. Ar fi vrut să-l audă spunând ceva care să-i alunge vinovăţia, dar nu o făcu, nu avea cum să o facă. Nimeni nu avea cum să facă asta. Acţiunile ei erau doar ale ei.

— Ce pot să fac? Cum aş putea să te ajut? îl întrebă ea, făcând un pas spre el. Aş putea să mă duc să am grijă de doamna Johnston şi de fete.

Niall o mângâie cu privirea.

— Au plecat deja din oraş. Le-am trimis în vest. O să stea pe coastă, la o mătuşă.

Asta însemna că nu se aştepta ca Fiona să se întoarcă prea curând. Maisie îşi strânse braţele la piept. Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună! Voia să-i ceară iertare. Voia să îl audă spunând că o ierta. Doar că îi era teamă să vorbească, căci sentimentul de durere şi de vină o măcina pe dinăuntru. Niall le avertizase că avea să se

ajungă la asta. De câte ori nu le spusese că erau în primejdie? Dar ele aleseseră să nu-l asculte, crezând că vorbele lor nu erau atât de importante încât să atragă atenţia autorităţilor.

Întrebarea care o măcina era de ce oare o arestaseră pe Fiona în loc să o aresteze pe ea? Ar fi schimbat locul cu ea într-o clipită.

Cu pălăria în mână, Niall aruncă o privire spre uşă. Maisie auzi paşi pe hol. Venea cineva.

— Trebuie să plec, dar vreau să-mi spui că o să-ţi ţii promisiunea.

Maisie ştia prea bine la ce se referea. Îi promisese că avea să rămână acolo, ascunsă. Ce altă variantă avea? Îşi muşcă buza, simţi gustul sărat al lacrimilor şi încuviinţă.

— Promit.

Uşa salonului se deschise brusc, iar Archibald dădu buzna peste ei. După expresia neînduplecată de pe chipul lui, Maisie îşi dădu seama cât de furios era cumnatul ei.

— La revedere, domnişoară Murray. Doctore Drummond, zise Niall, iar după o scurtă plecăciune plecă, fără să observe atitudinea ostilă a lui Archibald sau preferând să facă abstracţie de ea.

Maisie simţi cum i se opri inima în piept când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se. Merse la fereastra din spatele biroului şi îşi lipi palma de geamul rece, sperând să-l mai zărească o clipă pe Niall înainte să se îndepărteze călare.

Ieşi din salon asemenea unui bărbat care pleca la luptă, o luptă lipsită de speranţe, cu o expresie înfrântă pe chip, dar gata să-şi înfrunte destinul cu o determinare sumbră. Maisie ar fi dat orice să fugă după el, să îi amintească tot ce însemna pentru ea. Niall era singurul care ar fi putut să o salveze pe Fiona din închisoarea în care fusese aruncată. Cu toţii aveau încredere în el.

— Să o aduci înapoi, te rog! şopti ea doar pentru el.

În spatele ei, uşa se închise cu zgomot, iar Maisie ştiu că nu era singură. Archibald venise să îi ceară socoteală, să o certe, de parcă ar fi fost o copilă. Se întoarse cu faţa spre

el, gata să-şi primească pedeapsa răbdătoare şi tăcută.

— Ţi-am spus foarte clar că nu vreau să te vezi cu el. Nu am de gând să te las să faci ce vrei în casa mea!

Dar tonul lui agresiv o făcu să se răzgândească. Nu putea să mai suporte. Se depărtă de lângă fereastră, simţind că nu se mai putea controla. Spiritul ei rebel ameninţa să rupă lanţurile care o ţinuseră în frâu în tot acest timp.

— Încetează, spuse ea, aruncându-i o privire furioasă cumnatului ei! Încetează! Nu am de gând să te las să-mi ţii o predică. Nu mai pot suporta!

— Nu o să-ţi permit să-mi vorbeşti în felul acesta.

— În ce fel? strigă ea, îndreptându-se spre birou şi simţind furia înălţându-se ca o pasăre Phoenix din durerea care o măcina. Ce fel de doctor eşti tu? Chiar nu vezi durerea mea?

Archibald o privi şocat, de parcă tocmai îi dăduse o palmă. Dar îşi reveni repede, o încolţi cu privirea şi spuse:

— Nu am timp să plec urechea la dramele unei tinere încăpăţânate care are impresia că lumea se învârte în jurul ei.

— Dacă m-ai cunoaşte cu adevărat, nu ai avea o părere atât de proastă despre mine.

— Dar te cunosc. De şase ani locuieşti sub acoperişul casei mele.

— Şase ani în care am primit mai puţin respect în casa asta decât ţărâna de pe tălpile tale. Şase ani în care am fost ignorată, fără să vă pese dacă trăiesc sau dacă mor, spuse ea, înfigându-şi palmele în birou, continuând să vorbească. Nu ştii nimic, doctore Drummond! Nu ştii nimic despre mine. Nu ştii nimic despre bărbatul acesta care tocmai a plecat din casa ta.

— Trebuie să recunosc că ţi-ai intrat bine în rolul de rănită, i-o tăie el. Dar ţi-am spus foarte clar că nu o să-ţi permit să te vezi cu locotenentul Campbell. Şi iată că, în ciuda voinţei mele, dau peste el în biroul meu. Dacă ai avea măcar jumătate din isteţimea surorii tale, ai înţelege că faptul că l-ai adus aici…

— Te pune în pericol? Că ne pune în pericol întreaga familie? Că îi pune în pericol pe bărbaţii aceia care intră în casă noapte de noapte prin bucătărie?

— Vorbeşte mai încet! Ce ştii tu despre treburile mele?

— Ştiu totul despre tine. Ştiu despre implicarea ta în mişcarea de reformă. Ştiu exact cine sunt bărbaţii aceia care vin în casa ta. Îi ştiu după nume. Ştiu prea bine cine sunt sărmanii aceia căraţi în braţe pe uşa dinspre grădină ca să fie îngrijiţi după interogatoriu.

— Maisie, nu e un joc! Cine ţi-a spus asta? Care dintre prietenii tăi stupizi? o întrebă el, pălind. I-ai spus vreun cuvânt despre asta acelui bărbat? Dacă i-ai spus ceva…

— Vezi? Nu ştii nimic, zise ea, dând cu pumnul în masă. Habar n-ai cine sunt. Sau ce fac. Nici măcar nu ştii că am stat pe aceeaşi scenă cu dragii tăi prieteni ţesători. Sau că am vorbit la adunarea din Grassmarket. Nici măcar nu ştii că luptăm pentru o cauză comună!

Archibald făcu ochii mari şi nu reuşi să-şi mai găsească vorbele.

— Să nu îmi mai vorbeşti vreodată aşa sau să-mi spui că dramatizez. Nu eşti singurul care vede şi care recunoaşte nedreptatea din jurul nostru. Nu eşti singurul care luptă împotriva ei. Şi eu am mers pe străzi, şi eu am promovat aceleaşi reforme pe care le dezbateţi tu şi prietenii tăi ascunşi în biroul tău.

Preţ de câteva clipe, Archibald o privi şocat, de parcă ar fi uitat cum să vorbească.

— Cine eşti? o întrebă el, clătinând uşor din cap, uluit.

Maisie îşi dădu seama că asta era şansa ei să-şi ia de pe suflet povara care ameninţa să o sfărâme.

— Fac parte din Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh, răspunse ea. Eu şi Fiona Johnston, sora locotenentului Campbell, suntem fondatoarele societăţii din Edinburgh. Am ajuns deja la patru sute de membrii şi suntem în creştere. Şi să nu cumva să îndrăzneşti sau să insinuezi că lupta noastră nu este importantă!

Maisie era mânată de furie. Simţea că era pe punctul

de a izbucni în lacrimi, dar se stăpâni. Nu avea de gând să plângă în camera aceea. Porni hotărâtă spre uşă, cu inima frântă. În cele din turmă, îi spusese adevărul despre activităţile ei, dar, după cele petrecute cu Fiona, era doar jumătate de adevăr.

— Stai! Vreau să stăm de vorbă, spuse Archibald, iar ceva din glasul lui o făcu să se oprească.

Maisie ar fi vrut să plece. Ar fi vrut să-i spună că, orice avea de zis, era prea târziu. Dar încă avea o fărâmă de speranţă. Ar fi putut să o ajute. Archibald Drummond fusese activist toată viaţa de adult. Cu siguranţă avea o viziune clară asupra pericolelor care îi înconjurau şi ştie cum să le supravieţuiască. Prietenii lui protestatari fuseseră arestaţi. Archibald ştia la ce să se aştepte. Poate că ştia ce era de făcut. Sau poate că ştia la cine să apeleze ca să o ajute pe Fiona.

Aşa că se întoarse cu faţa spre el şi se lipi cu spatele de uşă. Citi pe chipul lui că se schimbase ceva. O privi cu ochi mari. Arăta ca un om care tocmai se trezise dintr-un vis lung.

— De cât timp eşti implicată în povestea asta?

— De mult, zise ea, după care îi povesti totul despre proteste, despre articolele ei, despre convingerea că femeile trebuiau să fie reprezentate şi să primească dreptul la vot. Am luat parte la primul protest la 16 ani. În Glasgow Green.

— Stai puţin! Eu am fost cel care te-a dus în Glasgow în săptămâna aceea. Am plecat toţi patru – eu, tu, Isabella şi Morrigan. V-am spus să rămâneţi la pensiune şi să nu plecaţi de acolo.

— Am văzut mulţi oameni îndreptându-se în direcţia protestului, spuse ea. Trebuia să merg.

— Au fost 40 000 de oameni acolo!

— S-au adunat ca să ceară un guvern reprezentativ. Şi eradicarea Legii porumbului.

— A fost prima oară când am reuşit să-i organizăm pe muncitorii de ţesături. Au venit în număr mare.

— Cu toate că eram tânără, mi-am dat seama prin

câte greutăţi trec oamenii din jurul meu, zise ea, păşind din nou spre mijlocul încăperii. Aşa-zisele centre de ajutorare deschise de autorităţi erau o acoperire. Ceva cu care să se laude.

— Acela a fost începutul campaniei actuale a guvernului nostru de hărţuire şi de pedepsire, adăugă Archibald. De atunci au început să-i judece pe reformatori pentru acte de conspiraţie şi răzvrătire.

Archibald se aşeză pe scaun, de parcă nu îl mai ţineau picioarele.

— Când ai pus bazele Societăţii pentru Reformă Feministă?

— După masacrul de la Peterloo. Eu şi Fiona am luat hotărârea după ce am luat parte la marşul memorial din Paisley din septembrie.

— Ai fost în Paisley?

Maisie încuviinţă.

— Printre protestatari? Ştiu că au chemat poliţia!

— Am reuşit să scăpăm cu viaţă.

Archibald îşi duse mâna la faţă, după care îşi îndreptă din nou privirea spre Maisie.

— Cum de nu am ştiut nimic din toate acestea? Sunt un prost, m-am înşelat atât de mult în privinţa ta!

Maisie era de acord, dar nu avea de gând să i-o spună. Se părea că aveau să facă pace, iar adevărul era că avea nevoie de ajutorul lui.

Archibald făcu semn spre uşă şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat aici mai devreme? De ce a venit locotenentul să te vadă? De ce ţi-ai luat la revedere cu lacrimi în ochi?

Maisie trase adânc aer în piept şi încercă să-şi stăpânească emoţiile. Se aşeză pe scaun în faţa lui şi îi povesti cum, în urmă cu două zile, Fiona fusese arestată. Archibald o ascultă cu atenţie când îi dezvălui ce vorbise cu Niall în urmă cu câteva minute.

— Sora lui, zise el, ridicându-se în picioare. Îţi dai seama că ar fi putut să te aresteze pe tine?

— A fi trebuit să o facă, spuse ea măcinată din nou de

sentimentul de vinovăţie.

— Campbell este sau a fost ofiţer în Regimentul scoţian regal 42, zise el, iar privirea lui sumbră trăda gravitatea situaţiei. Şi nici măcar el nu a reuşit să afle unde a fost dusă sora lui.

— După cum bine ai spus, a fost parte în regimentul acesta. Dar acum nu mai e.

Archibald îşi masă uşor gâtul şi luă camera la pas, încercând să-şi adune gândurile. Maisie rămase cu ochii pe el, dându-şi seama că atitudinea lui se schimbase. Nu mai părea nerespectuos. Nu-i mai puse motivaţia sub semnul întrebării. O accepta aşa cum era. O înţelegea. Şi, pentru prima oară în viaţa ei, îşi dădu seama de ce sora ei îi purta atât respect soţului ei. Archibald era un om bun, gata să-şi schimbe părerea când era cazul.

În clipa aceea hotărî să-i mărturisească şi faptul că Niall o ceruse în căsătorie.

— Mai e ceva.

Archibald o ascultă cu atenţie.

— Înţeleg, spuse el, strângându-şi mâinile. Îmi pare rău că planurile tale au fost date peste cap.

— Până când nu o eliberează pe Fiona, nu ne putem întoarce la vieţile noastre.

Archibald încuviinţă, părând să înţeleagă.

— Lasă-mă să stau de vorbă cu câţiva cunoscuţi. Vreau să văd dacă ştie cineva ceva despre prietena ta, spuse el, oprindu-se în faţa ei. Ar fi mai bine să nu-i spunem nimic despre asta surorii tale. Isabella îşi face oricum griji pentru mine. Ar fi un mare şoc să afle că are doi radicali în familie.

Capitolul 16

Glasgow, Scoţia

După atâţia ani în care lucrase în armată, Niall ar fi

crezut că ştia multă lume. Cunoştea mulţi oameni în poziţii cu putere sau bărbaţi alături de care lucrase şi care acum aveau posturi importante în guvern. Doar că Henry Brougham era în Londra, iar contactele lui din Edinburgh nu reuşiră să-i dea nicio informaţie despre locaţia surorii sale. Fiona fusese arestată, asta era tot ce ştia. În rest, întreaga poveste era cufundată în confuzie şi mister.

Colonelul Tolley fu prima persoană care îi oferi o pistă. Îl sfătui să stea de vorbă cu Sir Rupert Burney. Potrivit lui Tolley, Sir Rupert devenise oficial mâna dreaptă a lui Lord Sidmouth în Scoţia. Acesta avea toate răspunsurile. Niall abia se abţinu să nu îl stranguleze pe Tolley, dar ceva îi spunea că fostul său comandant era mai degrabă implicat administrativ decât operaţional.

După ce plecă de la Maisie, porni imediat călare spre Glasgow, dar ajunse abia după lăsarea întunericului. Era dispus să facă orice ca să obţină un răspuns de la Burney. Frustrat că nu avea încotro şi trebuia să aştepte până dimineaţă ca să stea de vorbă cu el, se adăposti la un han în apropiere de City Chambers în Saltmarket.

Abia reuşi să adoarmă. Fizic se simţea extenuat, însă gândurile nu-i dădeau pace. Luă la pas camera întunecată în care se cază la han şi încercă să găsească o logică în şirul acela de evenimente nefaste. Când lucrurile începură să se lege în mintea lui, se simţi şi mai rău. Fusese abordat de Sir Rupert Burney ca să facă parte din organizaţia lui de ticăloşi şi spioni în Edinburgh, dar îl refuzase. În Scoţia, radicalii şi reformele erau în plină dezvoltare, în ciuda eforturilor autorităţilor de a stăvili spiritul de răzvrătire. Câteva zile mai târziu, sora lui fusese răpită în plină stradă şi arestată. Faptul că Fiona fusese luată nu era o întâmplare. Fără doar şi poate.

În dimineaţa următoare, Niall urcă treptele spre biroul lui Burney din City Chambers, când un secretar veni imediat să-l întâmpine. Trecură în grabă pe lângă doi indivizi solizi, cu gâtul gros.

Se părea că Sir Rupert îi aştepta vizita, căci Tolley avusese grijă să-şi pună stăpânul la curent. Niall simţi că

avea să-i explodeze capul, fiind din ce în ce mai sigur că oamenii aceia hotărâseră să o folosească pe sora lui ca să ajungă la el.

Biroul lui Sir Rupert era întunecos şi friguros. Niall aruncă o privire în jur. Zări o masă lipită de perete, ticsită cu dosare şi teancuri de hârtii. Lângă singura fereastră a încăperii, îl observă pe al doilea secretar, un individ cu gâtul gros, care stătea aşezat la un birou înalt, prefăcându-se a copia un document. Nu schiţă niciun gest la sosirea lui Niall. În mijlocul camerei zări altă masă şi un scaun. Sir Rupert stătea pe unul din cele două scaune de lângă şemineu.

Şeful spionilor se ridică de pe scaun şi îl întâmpină de parcă ar fi fost o vizită de curtoazie.

— Mă bucur să te văd, locotenent Campbell. Ce devreme ai ajuns! Ai venit călare sau ai luat trăsura din Edinburgh?

Niall abia se abţinu să nu-şi înfigă mâna în părul lui şi să-i rupă gâtul. Uşa fusese lăsată întredeschisă, fără îndoială ca să le permită celor doi bărbaţi din anticameră să intervină în caz că Niall avea să se lase mânat de instincte violente.

— Am venit călare.

Burney îi făcu semn să ia loc pe unul dintre scaunele de lângă şemineu, dar Niall refuză.

— Prea bine. Cu ce te pot ajuta?

— Este vorba despre sora mea. Mi s-a spus că dumneata ştii unde a fost dusă.

Burney se duse la biroul şi se aşeză pe scaun.

— Cât timp ai de gând să rămâi în Glasgow? Pot să-ţi recomand câteva restaurante excelente.

— Fiona Johnston. A fost arestată miercuri seară, pe 1 martie, peste drum de Canongate Kirk, spuse el, enunţându-i fiecare detaliu pe un ton calm, fără să-şi ia o clipă ochii de la inamic. Unde a fost dusă? Întrebarea aceea atârnă greu în aer. Nu avea timp de jocuri. Numai gândul la ce pătimise Fiona în ultimele zile îi făcea inima să bată mai tare. Îşi încleştă pumnii pe lângă corp şi se sprijini de birou.

Unde a fost dusă? repetă el. Nu avea nicio îndoială că i-ar fi fost uşor să îl omoare pe Burney înainte ca gărzile lui de corp să apuce să dea buzna în birou pentru a-l salva.

— Campbell, astea sunt treburile Coroanei regale. Şi ştim amândoi prea bine că nu vrei să…

— Este vorba despre *sora* mea!

Nu se citea nimic pe chipul lui Sir Rupert.

— Cum ai spus că o cheamă? Fiona Johnston? întrebă Burney în cele din urmă, luând o foaie de hârtie de pe teancul din faţa lui.

Chiar acolo. În faţa lui. În timp ce Burney aruncă o privire peste document, Niall abia se abţinu să nu i-l smulgă din mână.

— Trebuie să verific. Ah, da! Sunt şocat să aflu că e sora dumitale.

Întâlnirea aceea fusese aranjată, se baza pe minciuni şi jocuri de culise. Niall era îndeajuns de isteţ ca să-şi dea seama care avea să fie următoarea mişcare a inamicului. Era o gândire la rece care nu avea legătură cu starea sa de spirit, ci cu toţii anii aceia de experienţă. Îşi îndreptă spatele şi întrebă:

— Ce acuzaţii i se aduc?

— Locotenent Campbell, eşti sigur că nu vrei să iei loc?

— Prefer să stau în picioare.

Vulpoiul cel bătrân ridică din umeri şi aruncă din nou o privire pe foaia de hârtie.

— Fiona Johnston este fondatoarea unei organizaţii revoluţionare. Este acuzată de activităţi de tulburare a populaţiei şi de răzvrătire, de minciuni spuse despre parlament şi Maiestatea Sa şi de acte de conspiraţie, menite să-l detroneze pe regele nostru.

— Acte menite să-l detroneze pe rege? răbufni Niall atât de furios încât una dintre matahale dădu buzna în birou.

— Vrei să-ţi citesc toate acuzaţiile care i se aduc? întrebă Burney pe un ton rece.

Prea furios ca să răspundă, Niall încuviinţă.

— Momentan, este acuzată că a pus la cale planuri conspirative menite să-l detroneze pe rege şi de subminare a constituţiei. Acte de instigare la război şi de subminare a constituţiei. Discursuri menite să îi provoace pe supuşii regelui pentru a instiga la război şi de subminare a constituţiei, zise el, după care ridică privirea şi îl întrebă: Lista e destul de lungă. Vrei să continui?

Niall clătină din cap. Nici nu mai conta. Oricare dintre acele acuzaţii o putea duce în sala de judecată pentru fapte de trădare. Avea să fie spânzurată sau decapitată. Dacă avea noroc, era dusă la una dintre coloniile penale.

— Şi, înainte să începi să te plângi la contactele tale dumitale din armată sau la prietenii avocaţi din parlament, ar trebui să ştii că asupra ei au fost găsite mai multe dovezi incriminatorii în momentul arestării, printre care o scrisoare adresată ei din partea unei grupări asociate cu conspiratorii de pe Cato Street.

Burney îi întinse lui Niall lista de acuzaţii, dar el era prea furios ca să le citească, cuvintele pur şi simplu alunecând pe pagină.

Maisie îi explicase totul. Ştia deja discuţia pe care o avuseseră în seara aceea la adunare. Ştia despre articolul din ziar şi despre scrisoarea pe care o primiseră din partea Societăţii pentru Reformă Feministă din Manchester şi cum ajunseseră toate aceste dovezi în săculeţul Fionei. Dar Niall nu avea nici cea mai mică îndoială că Fiona ar fi fost arestată şi fără aceste dovezi. Scrisoarea nu făcuse decât să le ofere şi mai multă muniţie.

— Ştim amândoi prea bine că sora mea nu a făcut nimic care să atragă aceste acuzaţii. Şi mai ştiu că nu vrei să o aduci în faţa instanţei de judecată, spuse el, lăsând documentul pe masă. Ai reuşit să mă faci să vin până aici. Ce vrei de la mine?

Bătrânul se uită lung la el, după care îi făcu din nou semn să ia loc. Niall şi-ar fi dorit să creadă că încă avea o fărâmă de control asupra situaţiei. Doar că lupta fusese pierdută înainte să aibă ocazia să ajungă pe front. În ciuda faptului că era scârbit de întreaga poveste, nu se putea

lăsa mânat de astfel de trăiri. Ca să-şi recupereze sora, trebuia să se predea. Trebuia să ia loc.

Burney trosni din degete, un gest abia sesizabil dacă Niall nu ar fi fost cu ochii pe el, menit să le poruncească gărzilor să iasă din birou. Uşa se închise în urma lor. Rămaseră în tăcere preţ de câteva clipe, în timp ce bătrânul vulpoi fie se gândi la următoarea sa mişcare, fie îşi savură victoria. Dar, de îndată ce Sir Rupert hotărî să vorbească, Niall îl întrerupse.

— Vreau asigurări că sora mea nu a fost rănită în niciun fel.

— Locotenent Campbell, drept cină mă iei? Familiile celor care lucrează pentru mine sunt ca familia mea. Doamna Johnston a fost tratată cu deosebit respect.

Niall nu credea o iotă. În plus, nu lucra pentru el. Nu încă. Dar, pe moment, era hotărât să meargă pe mâna lui.

— Unde a fost dusă?

— În clipa de faţă este mutată.

— Unde?

— O să afli cât de curând.

Ceea ce însemna că o ţineau ostatică. Niall ştia că postul pe care i-l oferiseră iniţial, cel din Edinburgh, fusese ocupat de altcineva. Doar că Lord Sidmouth era gata să-şi trimită câinii de vânătoare prin toată Anglia şi Scoţia. Cu siguranţă, aveau în plan să desfăşoare zeci de activităţi de răpire, siluire, spionare şi arestare.

— Accept să lucrez pentru tine, dar trebuie să o eliberezi imediat pe sora mea.

— Doamna Johnston o să fie eliberată de îndată ce duci la bun sfârşit sarcina care o să-ţi fie atribuită.

— Abia după aceea? mormăi Niall, cu maxilarul încordat. Cât timp o să dureze?

Burney clătină uşor din cap şi zise:

— Depinde de tine şi de cât de uşor o să-ţi fie să te infiltrezi în rândul oamenilor potriviţi.

„Oamenilor potriviţi?”, se întrebă Niall, după care veni mai aproape de duşmanul său.

— Vorbim de zile? Luni? Ani? Nu am de gând să te las

să îmi ţii sora în închisoare Dumnezeu ştie cât timp!

— Probabil câteva luni.

— Nici gând, spuse Niall, abţinându-se cu greu să nu îl strângă de gât.

— Ţi-am spuse deja, nu este tratată ca o prizonieră.

— Cum să nu!

— Locotenent Campbell, simt că nu te concentrezi pe ce contează cu adevărat, spuse Burney, frecându-şi bărbia. M-aş fi aşteptat să te arăţi nerăbdător să afli mai multe detalii despre sarcina pe care trebuie să o îndeplineşti şi care garantează eliberarea surorii tale.

Niall simţi un nou val de furie, dar strânse din dinţi şi ascultă.

Sir Rupert se aşeză comod pe scaun.

— Acum mai puţin de două săptămâni, ai fost abordat de un avocat cu o propunere pe străzile din Edinburgh.

Carevasăzică, erau cu ochii pe el. Ba nu, erau cu ochii pe Henry Brougham. Era limpede, îşi spuse Niall. Avocatul le făcea viaţa amară de ani întregi. De îndată ce înţelese acest lucru, totul deveni mult mai clar. Lord Sidmouth era hotărât să pună mâna pe o informaţie menită să-i discrediteze inamicul. Fiona fusese arestată o săptămână mai târziu.

— Da, îmi aduc aminte de întâlnirea aceea.

— Dar de propunerea lui?

— Discuţia noastră nu a ajuns până acolo.

Niall era hotărât să nu-i dezvăluie călăului său adevăratul motiv pentru care discuţia nu ajunsese până în punctul acela. Era hotărât să nu o menţioneze pe Maisie sau legătura dintre ei. Poate că nu avea niciun rost, îşi spuse el. Spionii lui Burney probabil că îi văzuseră deja împreună. Cu toate acestea, răsuflă uşurat la gândul că nu se ştia de planurile lor de căsătorie. Nu avea de gând să-i dea netrebnicului şi mai multă muniţie împotriva lui.

— I-am spus acelaşi lucru pe care ţi l-am spus şi dumitale, continuă Niall. Nu sunt interesat să lucrez pentru guvern. Aşa că nu mi-a mai dat nici un alt detaliu.

Probabil că spionii lui Sir Rupert veniseră cu aceleaşi

informaţii pentru că Burney nu încercă să îl contrazică.

— În cazul acesta, ar trebui să ştii că propunerea domnului Brougham venea din partea soţiei regelui.

— Din partea reginei Caroline? întrebă Niall surprins. Sir Rupert, mergi prea departe cu povestea asta! Probabil mă crezi mai disperat decât sunt în realitate. Nu am de gând să fac nimic care să îi provoace vreun rău reginei Angliei!

— Devotamentul specific scoţian faţă de femei, pufni Burney. Stai liniştit, locotenent Campbell! Nu o să-ţi cer să-i faci vreun rău iubitei tale regine, spuse el, pronunţând cuvântul regină de parcă îi era imposibil să facă referire la ea fără o remarcă usturătoare.

— Şi atunci ce vrei de la mine?

Sir Rupert îl încolţi cu privirea.

— Mai întâi de toate, dă-mi voie să te întreb ceva. Îi eşti chiar atât de devotat lui Caroline încât ai fi în stare să faci orice pentru ea, chiar dacă asta înseamnă să ataci monarhia?

— Bineînţeles că nu.

Burney veni mai aproape de el şi zise:

— Foarte bine. În cazul acesta, pe toată durata misiunii tale, ai face bine să nu uiţi cui îi eşti cu adevărat loial.

Mai mult decât orice, Niall avea să ştie că tot ce făcea era ca să-şi elibereze sora.

— Ce vrei să fac?

— Vreau să îl contactezi pe Brougham şi să-i accepţi oferta de muncă.

Totul ca să lucreze pe post de spion şi informator, îşi spuse el.

— Şi cum să motivez faptul că m-am răzgândit?

Sir Rupert ridică din umeri şi zise:

— Poţi să-i spui ce vrei. Sunt sigur că poţi să fii cât se poate de convingător când vrei.

Niall îşi aminti că îi povestise lui Brougham despre logodnă. Nu avea să-i fie deloc uşor să găsească o scuză pentru care se răzgândise.

— Apoi ce trebuie să fac?

— Apoi Brougham o să-ţi ofere mai multe detalii.

— Ştii deja ce vrea de la mine. Acum vreau să-mi spui ce vrei dumneata de la mine.

Sir Rupert aruncă o privire spre uşă, după care îşi sprijini mâinile pe masă.

— Regina ta pregăteşte o misiune pe care intenţionează să o trimită în nordul Scoţiei. Iar Brougham este cel care se ocupă de acest demers.

— Cu ce scop?

— Vrea să organizeze o întâlnire cu un lider rebel din zonă, întâlnire ce urmează a fi stabilită de această misiune.

— Un lider rebel? întrebă Niall, încercând în zadar să nu sune atât de sceptic.

— Nu e cazul să pui la îndoială spusele mele, zise Burney, arătând cu degetul spre teancul de hârtii de pe birou. Am reuşit să strângem multe informaţii despre bărbatul cu care are de gând să se întâlnească şi despre activităţile lui împotriva monarhiei.

— Despre cine este vorba?

— Gloata din Highland îi spune Fiul Scoţiei. Misiunea ta e să îi afli adevărata identitate.

— Asta e tot? Vrei doar să aflu cum îl cheamă?

— Sigur că nu, răspunse Burney iritat. Vrem să-l omori.

În atenţia Maiestăţii Sale, Regele, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Vă asigur că ştiu despre scenele de violenţă care se desfăşoară în regatul nostru. Facem tot posibilul pentru a înăbuşi răzvrătirile în zona de nord a regatului. Glota sălbatică continuă să fie stârnită de o retorică radicală care, din păcate, nu dă semne de retragere. Sir Rupert Burney rămâne devotat strategiei sale de a-i nimici pe inamicii

Coroanei regale, folosindu-i ca să-i expună pe radicali violenţi şi pe alte persoane care luptă împotriva ordinii şi decenţei. Ofiţerii de poliţie se află în stare de alertă şi avem deja discuţii cu secretarul pe teme de război, Lord Bathurst, despre varianta de a adăuga regimente engleze, nu scoţiene, contingentelor de la castelul Edinburgh, Fort Williams şi Fort George.

În ce priveşte celălalt subiect delicat, Sir Rupert m-a anunţat că aşa-zisul Fiu al Scoţiei încă nu s-a întors pe ţărmul nostru, între timp, a reuşit să recruteze persona potrivită pentru a se infiltra în misiunea aleasă să o reprezinte pe fosta prinţesă de Wales. Omul nostru este un fost ofiţer din Regimentul scoţian regal 42 din Highland, a cărui soră a avut un rol-cheie în formarea unui grup radical de reformatori în Edinburgh, un grup ostil actelor guvernului şi monarhiei. Femeia a fost arestată, astfel încât să ne asigurăm de loialitatea ofiţerului.

Ca de obicei, făgăduiesc să vă ţin la curent cu desfăşurarea evenimentelor.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 17

De îndată ce menajera Fionei veni pe Infirmary Street, albă la faţă, ca să-i aducă o scrisoare de la Niall, Maisie o pofti în salon şi o invită să ia loc. Nu mai primise nicio veste de la el de trei săptămâni. Niall îi scria că era în Londra, dar fără să-i dea alte detalii. Nu făcea nicio referire la Fiona şi nici nu-i explica de ce se afla acolo. Spunea doar că era bine.

Scrisoarea fusese trimisă acasă la sora lui, însă îi era adresată lui Maisie, aşa că menajera i-o aduse degrabă. Maisie îşi dădu seama că Niall încerca să ţină ascunsă relaţia dintre ei doi.

— Ai primit vreo veste despre doamna Johnston sau despre fete? o întrebă Maisie, împăturind scrisoarea şi luând-o de mână.

Femeia clătină, cu ochii în lacrimi. Maisie încercă să o consoleze, spunându-i că probabil Niall o avertizase pe doamna Johnston să nu facă nimic. Spera din tot sufletul că ajunseseră în siguranţă la destinaţie.

Zilele următoare se scurseră greu, fără nicio veste de la Niall. Maisie îşi găsi consolarea în noua relaţie cu Archibald. La o săptămână după ce îi mărturisise adevărul despre activităţile sale, Archibald se întorsese cu veşti noi.

— Nu e în Edinburgh, dar nici nu i-am găsit numele pe lista prizonierilor transferaţi în afara oraşului. Oricare ar fi planul lor în ce o priveşte, îl ţin secret.

Maisie îşi spusese că probabil din cauza asta alesese Niall să plece în Londra.

Începu să participe la întâlnirile lui Archibald, reuşind astfel să afle veşti despre protestele tot mai dese şi tot mai populare din Edinburgh şi Glasgow, doar că aşteptarea o sfâşia. Grija pentru Niall şi Fiona o sfâşia.

Singura soluţie să-şi continue viaţa ei era să se ţină ocupată, începu să corespondeze cu Ella, o persoană activă în societatea lor, şi îi povesti despre cele petrecute cu Fiona. Pentru moment, hotărâri să amâne întâlnirile de miercuri seară, deşi campaniile din cadrul adunărilor deschise nu încetară. Prietena lor continuă să o ţină la curent. Şi, în ciuda pericolului care le pândea, de la o săptămână la alta, tot mai multe femei se alăturau organizaţiei.

Pe lângă asta, Maisie începu să o ajute mai mult de sora ei. În calitate de medic femeie, de cele mai multe ori, Isabella prefera să mai aibă pe cineva în camera de consultaţie alături de ea. În plus, se ocupa de activităţile de la începutul şi de la sfârşitul zilei, de curăţare a instrumentelor, fiindcă pretenţiile surorii sale legate de igienizarea instrumentelor chirurgicale erau mult mai stricte decât modelul după care erau învăţaţi studenţii la medicină. Odată ce sarcina era încheiată, începea să

transcrie notiţele Isabellei. Nu îşi dădu seama dacă Isabella era intrigată de schimbarea ei bruscă de atitudine, pentru că nu făcu nicio referire la asta, ci doar îi mulţumi pentru ajutor.

Morrigan, în schimb, observă tot. Relaţia mult mai bună dintre ea şi Archibald. Dorinţa lui Maisie de a-şi ajuta sora. Faptul că nu părea să mai iasă niciodată din casă.

— E cumva poliţia pe urmele tale pentru crimă? o întrebă Morrigan la un moment dat, oprind-o pe holul de la etaj. Sunt ultima care află?

— Nu pentru crimă, răspunse Maisie, încercând să o expedieze. Pentru ceva asemănător.

— Păcat. Cred că mi-ar plăcea mai mult de tine dacă aş ştii că eşti o ucigaşă.

Asta fu tot ce avură de împărţit, după care continuară să se ignore.

Iarna lăsă loc primăverii, dar vremea rămase la fel de cenuşie şi de mohorâtă. În cele din urmă, în ultima zi a lunii martie, Maisie ieşi din sala de consultaţie a Isabellei şi află de la unul dintre servitori că locotenentul Campbell tocmai venise să-i lase un mesaj.

Maisie abia se abţinu să nu ţipe la el şi înşfăcă bileţelul de pe tavă.

— De ce nu m-ai chemat? Ce a zis?

— L-am întrebat dacă vrea să aştepte să vă terminaţi treaba. Dar mi-a spus că nu are timp şi o să treacă din nou să vă vadă, la întoarcere.

— La întoarcere?

— Dacă nu mă înşel, mi-a spus că urmează să plece din Edinburgh.

Pleca din Edinburgh? Din nou? Şi când urma să se întoarcă? se întrebă ea, apucând o pelerină la întâmplare. Ieşi iute din casă fără bonetă sau mănuşi, încă în papucii de casă.

Vântul rece îi şfichiui chipul şi alunecă pe dalele de piatră. Nimeri în toate băltoacele, dar nu băgă de seamă. Porni după el când la pas, când la fugă. Nici urmă de Niall, aşa că o luă pe High Street, sperând că avea să treacă pe

acasă înainte să plece din nou la drum.

Se întorsese doar ca să plece iar.

Se simţea ca şi cum trecuse o eternitate de când nu mai ieşise din casă. Oraşul i se păru parcă mai aglomerat, iar oamenii de pe stradă mai gălăgioşi şi mai furioşi. La un moment dat, trecu pe lângă Catedrala St. Giles şi zări o trăsură de transport coborând dinspre castel. Imediat se ascunse în pragul uşii unui magazin. În clipa aceea îi veniră în minte avertismentele lui Niall, dar hotărî să nu se oprească. Trebuia să-l vadă.

Traversă aleea îngustă ce ducea spre Milne's Court şi se opri la uşa clădirii în care locuia Niall. Bătu la uşă, dar nu îi răspunse nimeni. În clipa aceea simţi un gol în stomac. Dacă, în loc să treacă pe acasă, hotărâse să meargă la Fiona? Sau dacă Infirmary Street fusese ultima lui oprire? Dacă plecase deja din Edinburgh?

Maisie plecase de acasă fără să-şi ia săculeţul. Nu avea bani ca să ajungă la Fiona acasă. Trebuia să stea de vorbă cu el, trebuia să ştie ce reuşise să afle, să se asigure că era bine.

— Te rog spune-mi că eşti acasă, şopti ea, te rog!

— Maisie, ce cauţi aici?

Niall traversă degrabă aleea, îndreptându-se spre ea. O luă de mână şi aruncă o privire în curte şi spre High Street. Citi imediat îngrijorarea de pe chipul lui.

Printre bâlbâieli, sughiţuri şi suspine, Maisie încercă să-i spună tot.

— Ai venit să mă vezi. Ar fi trebuit să mă cheme imediat. Nu puteam să te las să pleci fără să te văd… Dar nu ai vrut să aştepţi şi… spuse ea cât putu de repede.

Niall o luă în braţe şi o băgă în casă. Închise uşa în urma lor şi o strânse la piept, simţind-o tremurând din toate încheieturile. O luă în braţe, iar ea îşi lipi obrazul de pieptul lui. Îmbrăţişarea lui era la fel de înfometată ca a ei. Maisie îi adulmecă parfumul şi îi auzi inima bătând cu putere.

— Mi-a fost dor de tine. Mi-a fost atât de dor de tine!

El se dezlipi de ea şi zise:

— Eşti îngheţată. Hai să urcăm!

O luă de mână şi o conduse pe scări. În camera lui era doar puţin mai cald decât afară, da nici nu mai conta. Era alături de el.

— Rămâi aici, îi spuse el, grăbindu-se să aprindă focul. Maisie aruncă o privire în jurul ei. Zări bagajele de la uşă şi biroul gol. Cufărul în care îşi ţinea pistolul şi spada dispăruse. Maisie intră apoi în dormitor şi observă că nu mai rămăsese nimic din obiectele lui personale.

Se întoarse spre el şi îl întrebă:

— Pleci… de tot?

— Nu are niciun rost să ţin închiriat apartamentul ăsta. O să-mi mut toate lucrurile acasă la Fiona şi o să iau la mine doar strictul necesar.

Lemnele din şemineu începură să scânteieze şi, o clipă mai târziu, focul începu să trosnească. Niall mai aruncă nişte cărbuni în foc.

— Cât timp o să fii plecat?

Niall întinse mâna spre ea şi îi spuse:

— E mai cald aici, lângă foc.

Pentru prima oară de când apăruse pe alee, Maisie se uită cu adevărat la el. Era proaspăt ras. Hainele cu care era îmbrăcat erau nou-nouţe.

Maisie rămase locului.

— Ai reuşit să o găseşti pe Fiona?

Niall îi trase un scaun ca să se aşeze.

— Eşti udă la picioare. Tremuri din toate încheieturile. Vino, te rog, lângă foc!

— Nu-ţi mai face griji pentru mine şi spune-mi ce ai reuşit să afli despre sora ta.

— E în viaţă.

În viaţă. Dar nu în libertate.

— Unde e?

— Nu ştiu, răspunse el cu voce tăioasă. Îi făcu din nou semn spre scaun, spunând: Vrei, te rog, să te aşezi, ca să nu-mi mai fac griji pentru tine?

Maisie se uită în ochii lui şi citi durere şi îngrijorare. Cu toate că îşi schimbase hainele, în sufletul lui era aceeaşi persoană pe care o văzuse ultima oară când fuseseră

împreună.

Păşi spre el cu picioarele îngheţate. Se aşeză pe scaunul de lângă foc, iar el îi puse o pătură pe umeri. Luă apoi un scăunel din colţul camerei, se aşeză în faţa ei şi îi luă piciorul.

— Pot să fac au asta.

— Lasă-mă pe mine!

Maisie ar fi vrut să-şi treacă degetele prin părul lui, să îi prindă chipul între palme şi să îl facă să vorbească, să împărtăşească povara grea de pe umerii lui. Niall o descălţă de papuci şi îi trase picioarele lângă foc.

— Am vorbit cu Archibald despre Fiona, îi spuse ea. Are mai mulţi prieteni care au fost arestaţi de autorităţi. Unii dintre ei încă sunt în arest. Cunoaşte mai mulţi avocaţi care au tot timpul treabă în Bridewell.

Preţ de o clipă, Niall îi întâlni privirea. Maisie îl observă încleştându-şi maxilarul, dar Niall nu spuse nimic, ci îşi îndreptă din nou atenţia spre picioarele ei. I se tăie răsuflarea când îi simţi degetele calde pe pielea îngheţată a gambei, în timp ce îi trase un ciorap şi apoi pe celălalt.

— Şi el mi-a spus acelaşi lucru. Nimeni nu a văzut-o în închisorile din Edinburgh.

Niall îi puse ciorapii la uscat şi îşi fixă privirea spre foc.

— Niall.

Dar el nu răspunse.

— Niall! repetă ea, apucându-l de bărbie şi trăgându-i chipul spre ea. Ştiu că ai fost plecat în Londra. Acolo a fost dusă?

— Nu ştiu.

— Cu cine te-ai întâlnit acolo?

Rămase fără suflare când brusc îi trase picioarele în poala lui. Degetele ei dezgolite se odihneau pe coapsele lui. Maisie alunecă în scaun în timp ce el începu să-i maseze picioarele, de la glezne la călcâie şi de la tălpi la degete. Fu invadată de un val de căldură.

— Încerci să-mi distragi atenţia.

— Încerc să te încălzesc.

Maisie se ţinu de spătarul scaunului în timp ce mâinile lui puternice alunecară uşor pe picioarele ei, de la glezne până la genunchi. Niall rămase cu privirea fixată pe gleznele ei, lăsând impresia că nu vedea şi că nu auzea nimic din ce-i spunea. Frigul se risipi şi fu înlocuit de o căldură arzătoare. Simţi un val de emoţie şi o umezeală fierbinte încolţind în pântec şi alunecând între picioare. Totuşi, când îşi îndreptă privirea spre chipul lui Niall, îşi dădu seama că nici măcar nu era atent la ea, ci era pierdut într-o lume a lui.

Crudul adevăr o trezi imediat la realitate. Îşi eliberă picioarele din strânsoarea lui, îl luă de mână şi căzu în genunchi în faţa lui.

— Ce ţi-au făcut? Ce ţi-au cerut să faci?

Îl privi drept în ochi, amintindu-şi de poveştile pe care Fiona obişnuia să i le spună despre Niall. Despre curajul lui şi isteţimea lui, despre faptul că era atât de apreciat de armata britanică. Despre faptul că superiorii lui fuseseră reticenţi şi nu voiseră să-l lase să plece după ce îi anunţase că voia să se retragă. Maisie îşi aminti despre toate ofertele de lucru pe care le primise din partea mai multor oficiali guvernamentali de la întoarcerea lui în Edinburgh. Ştia de la el că le refuzase pe toate, dar nu cunoştea amănunte.

— Niall, au arestat-o cumva pe Fiona ca să ajungă la tine?

El nu răspunse, însă, după expresia sumbră de pe chipul lui, Maisie îşi spuse că probabil ghicise adevărul.

— Ce vor să faci? îl întrebă ea din nou.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Cât timp o să-ţi ia să faci… ce vor ei?

— Maisie, nu-mi pune întrebări!

Ea se aşeză pe genunchii lui şi îl privi drept în ochi.

— Mi-ai spus că mă iubeşti. Mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine. Să-mi împart viaţa cu tine. Nu crezi că ar trebui să-ţi împărtăşesc şi durerea?

— Durerea? Vrei să vorbim despre durere?

Bineînţeles că era îndurerat, îşi spuse Maisie.

— Nu mi-am dorit nimic din toate astea, spuse el cu

voce tremurândă, apucând-o de încheieturi. Voiam să împart o viaţă simplă alături de tine. Dragoste, respect şi o familie departe de nebunia războaielor şi a politicii. Am cerut oare prea mult? întrebă el, dar nu aşteptă răspunsul ei. Mi-am dorit ca în viaţa noastră să fim doar noi doi. Tu şi eu. Alături de sora mea şi de două fetiţe nevinovate care, în clipa asta, se întreabă dacă o să-şi mai vadă vreodată mama.

Maisie simţi lacrimile alunecându-i pe obraji. Sentimentul de vinovăţie pe care încercase în toate aceste săptămâni să-l înăbuşe se trezi la viaţă.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. E numai vina mea. Ne-ai avertizat. Fiona a fost arestată din cauza mea.

— Ba nu! strigă el, iar suferinţa din glasul lui o reduse la tăcere. Au luat-o ca să ajungă la mine. La mine. Trecutul meu e cel care a făcut-o pe sora mea vulnerabilă. Eu sunt singurul vinovat!

— Niall, nu, te rog! Trebuie să fii puternic. Eu am încredere în tine. Fiona are încredere în tine.

El se uită adânc în ochii ei, după care o sărută. Un sărut disperat, flămând. Câteva clipe mai târziu, se dezlipi de ea şi încercă să se retragă, dar ea nu îl lăsă. Îl apucă pe după gât şi îl trase din nou într-o sărutare. Lacrimile continuau să-i alunece pe obraji, dar avea nevoie de el. Trebuia să ştie că era în continuare al ei. Că încă exista o fărâmă de speranţă. Că aveau să şteargă tot răul.

— Sărută-mă, Niall! Te rog, sărută-mă!

El îşi depărtă buzele, dezmierdându-i gura. Maisie simţi un val de emoţie, ca o ploaie caldă de vară. Erau între durere şi pasiune. Îşi imagină cum ar fi fost să se întindă pe podea şi să-l tragă pe Niall peste ea. Îşi dorea să fie cu el.

Dar el întrerupse din nou sărutul.

— Nu pot. Nu ar trebui să facem asta. Nu vreau să-ţi răpesc viitorul. Nu înţelegi că viaţa mea nu-mi mai aparţine?

Maisie îl prinse pe după gât.

— Viaţa ta e a mea, iar viaţa mea e a ta. Nu am de gând să-i las să te ia de lângă mine.

Îşi lipi buzele apăsat de gura lui. Cu toate că nu avea experienţă, nu era un copil. Ştia că bărbatul din braţele ei o iubea. Şi că voia să fie cu ea.

— Nu ştim ce o să aducă ziua de mâine, dar acum suntem împreună. Niall, oferă-mi momentul acesta!

Buzele lui o atinseră din nou. Niall îşi depărtă picioarele, iar ea veni mai aproape de el.

Maisie ardea de nerăbdare să-şi satisfacă setea de el. Îl dezbrăcă de haină, iar el o lăsă să alunece pe podea. Mâinile ei alunecară pe spatele lui musculos. Era minunat felul în care trupul ei se mula pe conturul lui puternic.

Poate că îi era teamă că nu avea să-l mai vadă niciodată. Asta îi dăduse de înţeles spunându-i că nu voia să-i răpească viitorul. Sau poate o făcu pentru că propria libertate era la fel de fragilă ca a lui. Fiona dispăruse brusc. Acelaşi lucru putea să i se întâmple şi ei.

Începu să-l sărute, ştiind că se lăsa purtată de un amalgam de gânduri şi trăiri arzătoare. Îşi împreună degetele cu ale lui, apoi îi trase mâna şi o puse la pieptul ei doritor.

— Vreau să faci dragoste cu mine.

— Nu ştii ce-mi ceri, gemu el.

— Ba da.

Se urcă în poala lui, iar el o strânse în braţe. Ştia că nu voia să o facă, dar îi simţi dorinţa pulsând pe trupul ei. Flăcările ardeau cărbunii din şemineu, dar Niall era cel care o înfierbânta pe ea.

Îl sărută şi îl mângâie cu disperare. Era însetată, iar Niall era singurul care ar fi putut să-i stăvilească setea aceea. Doar că, în ciuda eforturilor ei, el continuă să o ţină la distanţă. Refuză să o atingă, să se mişte.

— Nu pot să fac asta singură, se plânse ea.

— Nu ar trebui să facem asta deloc.

Doar că ea era hotărâtă să nu se dea bătută şi începu să-şi desfacă nasturii de perle ai rochiei.

— Maisie, suspină el parcă îndurerat.

— Nu vrei să-mi spui unde ai fost, unde urmează să pleci şi nici pentru cine lucrezi. Nu vrei să-mi dai nicio

fărâmă de speranţă. Nu ştiu dacă o să te mai întorci vreodată, spuse ea, continuând să-şi desfacă nasturii de la rochie. Chiar poţi să mă învinuieşti pentru că îmi doresc asta? Pentru că îmi doresc o ultimă amintire de care să mă bucur mai târziu?

Trase de gulerul rochiei, încercând să-şi expună sânii.

— Maisie!

Simţi un val de emoţie când Niall o apucă de talie şi o întinse pe podea. În tot acest timp, îşi imaginase cum avea să-i simtă trupul deasupra ei.

— În sfârşit, şopti ea.

— O amintire? Asta îţi doreşti?

— Dacă asta e tot ce poţi să-mi oferi pentru moment, da.

Niall o sărută pătimaş, parcă atacându-i gura. Îşi lăsă mâinile să alunece pe trupul ei şi îi prinse sânii în palme în timp ce ea îşi arcui spatele sub atingerea lui. Se trezi la viaţă în îmbrăţişarea lui. Gura ei era la fel de doritoare ca a lui, degetele ei la fel de iscoditoare, la fel de flămânde. Încercă să-i scoată cămaşa din pantaloni, nerăbdătoare să-i mângâie pielea, dar el o prinse de mâini şi o opri.

— Lasă-mă pe mine!

Încercă să se concentreze, dar acţiunile lui îi opriră mintea şi gândurile raţionale. Îl simţi ridicându-i trupul, iar rochia i se deschise în faţă. De îndată ce simţi aerul rece, sfârcurile ei se treziră la viaţă. Mâna lui bătătorită îi strânse sânul şi îi mângâie pielea. Simţi o plăcere intensă.

Era exact ce îşi dorea şi se bucură că, în cele din urmă, şi el îşi dorea să fie cu ea.

Buzele lui Niall alunecară de pe buzele ei pe gât, pe sâni. Deja era nerăbdător şi îi trase faldurile rochiei. Maisie tresări când îi simţi buzele în jurul sfârcului. Îşi înfipse degetele în părul lui când mâna îi lunecă pe coapsă.

Avu un şoc când îi simţi degetul alunecând în ea şi suspină de plăcere. Palma lui o înconjură şi îi pătrunse interiorul umed cu degetele, din nou şi din nou. Maisie începu să respire din ce în ce mai greu. Trupul ei tresări, mânat de senzaţii noi. Niall o sărută iar, continuând să o

pătrundă cu degetele.

Se pierdu într-o lume atemporală şi minunată de senzaţii şi de pasiune. Visase la clipa aceea din seara în care o ceruse în căsătorie. Doar că, în visurile ei, fusese urmată de o nuntă. În visurile ei erau împreună seară de seară. Şi aveau o viaţă întreagă înaintea lor.

Maisie încercă să se concentreze pe chipul lui Niall. Pe ochii lui. Pe maxilarul lui încordat. Doar că mângâierea lui fierbinte şi neîncetată o copleşi. Simţi o presiune puternică, pulsând tot mai repede, în pântec. O clipă mai târziu, întreaga lume dispăru din jurul ei, iar orgasmul o lovi ca o furtună.

Strigă de plăcere, iar în valurile de după aceea, Niall o trase în braţele lui. Îi mângâie părul, chipul. Îi sărută buzele şi îi şopti cuvinte de iubire. În acele momente, Maisie se lăsă învăluită într-o strălucire palpabilă de iubire şi de afecţiune. În momentul acela, îşi îngropă din nou sentimentul de vină adânc în sufletul şi îndrăzni să spere că, în curând, totul avea să fie bine.

După ce îl simţi dându-se la o parte de pe ea, Maisie întinse mâna spre el, vrând să-l atingă la fel cum o atinsese el pe ea. Dar Niall o opri.

— Iubita mea, asta a fost pentru amândoi. O amintire pentru amândoi.

Rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi, până când, în cele din urmă, îl simţi din nou neliniştit. Îşi dădu seama că trebuia să pornească la drum.

În timp ce Niall o ajută să se îmbrace, încercă să-i mai pună câteva întrebări, dar se dovedi a fi în zadar. Părea hotărât să nu-i mai spună nimic. De la o clipă la alta, Maisie îl văzu mai distant, mai detaşat şi simţi tensiunea care plutea între ei. După ce, cu doar câteva minute înainte, fusese ca şi cum plutise pe un nor, de data aceasta simţi că alunecă într-un întuneric la graniţă cu disperarea.

Nu putea să-l învinovăţească pentru că încerca să se distanţeze de ea. Nu contenea să-şi facă griji pentru familia pierdută. Pentru Fiona. Pentru cele două fetiţe.

De ce naiba trecuse pe la Fiona acasă în ziua aceea?

Sentimentul acela de vină nu voia să-i dea pace. Ar fi putut să li se adreseze singură femeilor din Brewers’ Hall. Ar fi dat orice să şteargă decizia aceea. Doar că nu avea cum să o facă. Era imposibil. Într-o clipită, vieţile lor fuseseră distruse, bucăţică cu bucăţică.

Cum să nu o urască? Ei bine, merita ca Niall să fie distant faţă de ea, îşi spuse.

De îndată ce se îmbrăcară, Niall îşi luă bagajele şi ieşiră împreună pe uşă, până în stradă. Reuşiră să găsească o trăsură pe High Street, iar Niall o ajută să urce, cu o expresie sumbră pe chip.

Merseră în tăcere, iar Maisie îşi îndreptă privirea pe fereastră, la oamenii de pe stradă, ştergându-şi lacrimile pe care deja nu le mai putea controla. Trăsura opri în faţa casei sale. Niall o ajută să coboare şi o ţinu de mână preţ de o clipă.

— Mi s-a încredinţat o sarcină în schimbul vieţii surorii mele.

Maisie încuviinţă, căci îşi dăduse seama că despre asta era vorba. Dar aşteptă ca el să spună mai multe.

— Trebuie să omor pe cineva.

— Pe cine?

Niall clătină din cap.

— Nu mă mai întorc. Te eliberez de promisiunile pe care ni le-am făcut, spuse el dându-i drumul. Trebuie să uiţi de mine.

Capitolul 18

Grassmarket, Edinburgh, 3 aprilie 1820

Strigăte panicate şi ţipete răsunară cu ecou în spatele lui Maisie, printre clădirile de piatră, în timp ce o luă la fugă prin mulţime, departe de haosul din Grassmarket. Aruncă o privire peste umăr. Câţiva dragoni îşi trăgeau caii astfel încât să formeze o barieră peste Cowgate menită să

oprească protestatarii să fugă.

Maisie ştia prea bine că urmau să vină soldaţii. Toată lumea ştia asta.

După ce ţesătorii şi alte grupări de reformă scoţiene din Glasgow, Edinburgh şi Aberdeen ceruseră o zi de proteste ca să militeze împotriva acţiunilor represive din Londra, autorităţile răspunseseră oprind orice activitate în oraşe. Chemaseră toţi ofiţerii din zonă şi se zvonea că yeomanii de la castel veniseră să patruleze pe străzi. Se părea că mulţi dragoni îşi petrecuseră toată dimineaţa bând şi erau deja beţi înainte de începerea discursurilor.

Potrivit Legii celor Şase Acte, adunarea din Grassmarket era ilegală. Discursurile erau ilegale. Chiar şi pancartele care pluteau în aer erau ilegale. Doar că muncitorii din Scoţia nu dădeau doi bani pe noile legi. Deja se dăduse startul protestelor. Iar Maisie simţea că era datoria ei să fie acolo. Pentru Fiona. Pentru ea însăşi. În dimineaţa aceea, alături de Ella şi de alte femei participante la protest, ridicase pancarta Societăţii pentru Reformă Feminină.

Avertismentele lui Niall nu aveau cum să o mai oprească. Niall nu mai era acolo, iar Maisie continua să îi plângă lipsa. Cuvintele lui de rămas-bun o torturau în timpul zilei, iar noaptea îi furau somnul. Cu toate acestea, îi era teamă să se gândească la misiunea lui. Nu mai avea speranţă. Singurul scop care îi rămăsese în viaţă era să ia parte la lupta aceea.

Maisie reuşi să ajungă pe strada principală gâfâind şi se strecură pe aleile şi pasajele care aveau să o ducă pe South Bridge. Fu urmată doar de câţiva protestatari. Restul aveau să fugă până când aveau să ajungă la biserică sau la periferia oraşului Edinburgh.

În Grassmarket aproape că reuşiseră să pună mâna pe ea. Bătăile din jurul ei erau intense, cetăţenii răspunzând violent în faţa săbiilor şi armăsarilor yeomanilor. Mulţi oameni fuseseră răniţi, fusese o scenă din iad. Maisie văzuse mai mulţi organizatori târâţi de pe scenă şi bătuţi cu sălbăticie. Până când reuşise să fugă din

mijlocul nebuniei, văzu numeroşi protestatari răniţi căraţi şi traşi la adăpost de prieteni şi de familie. Ceva îi spunea că unii dintre ei aveau să fie aduşi pe Infirmary Street. Nu voia decât să ajungă acasă.

Când ieşi din Adam Square pe South Bridge, Maisie observă mai mulţi husari călare, îmbrăcaţi în uniformele lor albastre, cu căciuli înalte, de blană, dirijând două coloane de soldaţi în haine roşii, care mergeau la pas, iar în clipa acea simţi un val de disperare. Se putea să fie un simplu act de putere, menit să facă ordine în rândul locuitorilor sau la fel de bine puteau fi în drum spre casa anumitor lideri ca să îi aresteze. Se temea să nu fie vorba de a doua variantă.

Traversă în grabă South Bridge, în drum spre strada ei, după care trecu pe lângă casă şi dădu colţul pe alee. Zări o birjă lângă mica grădină care dădea în alee. Calul lăsat singur îşi scutură agitat capul când o văzu trecând pe lângă el. Intră în casă.

De îndată ce păşi înăuntru, se simţi ca şi cum ajunsese la sanatoriu. Servitorii şi menajerele făceau drumuri între bucătărie şi camerele din faţă. Pe hol găsi mai multe femei şi bărbaţi sprijiniţi de perete. În camerele din faţă, îl auzi pe Archibald zbierând instrucţiuni peste gemete şi suspine de durere.

Îşi aruncă pelerina în cuier şi dădu buzna în camera de consultaţii a surorii sale, ca să o ajute. Doar că nu o găsi acolo. Se uită apoi în sala de operaţii şi văzu un lung şir de răniţi, dar nici urmă de sora ei.

— Unde e Isabella?

— A urcat cu un băiat rănit ca să-l întindă pe pat! strigă menajera. A zis că se întoarce imediat.

Maisie simţi un val de panică. Soldaţii de afară veneau din toate direcţiile. Spionii lor ştiau, cu siguranţă, că Archibald era unul dintre lideri. Oamenii din casă luaseră parte la protest. Unii dintre ei sigur erau căutaţi de autorităţi. Maisie o luă la fugă pe scări, în căutarea surorii sale.

Începu să o caute la etaj când auzi strigăte venind din stradă. Dădu buzna în cea mai apropiată cameră şi alergă

la fereastră. Strada era plină de soldaţi. Doi dintre ei începură să dea cu pumnii în uşă şi păreau gata să o dărâme.

Fugi în camera Isabellei şi o găsi îngrijindu-şi pacientul.

— Au venit soldaţii! strigă Maisie. Vor să intre aici!

Atunci îl zări pe tânărul întins pe patul surorii sale, cu un picior prins cu aţele. Alt tânăr, puţin mai mic decât Maisie, era în picioare lângă pat, cu mâinile pe cap. Isabella fugi la fereastră şi aruncă o privire pe stradă.

Se întoarse apoi spre Maisie şi zise:

— Ia-ţi pelerina! Coboară pe străzile din spate şi aşteaptă la uşa de la bucătărie până când mă duc să o iau pe Morrigan. Trebuie să plecaţi imediat de aici!

O clipă mai târziu, se făcu nevăzută, iar Maisie o auzi alergând pe scările din faţă.

Ea se întoarse spre cei doi tineri şi se zise:

— Rămâneţi aici, să nu scoateţi nicio vorbă! Soldaţii nu au venit după voi, ci...

Dar în clipa aceea cuvintele ei fură acoperite de zgomotul asurzitor al uşii de la intrare care se prăbuşi.

Maisie ieşi din cameră şi o luă la fugă, coborând în bucătărie. O luă apoi pe holul care ducea spre partea din faţă a casei şi înlemni. În faţa ei se desfăşura o adevărată luptă între soldaţi şi cetăţeni de rând. Îl văzu pe unul dintre soldaţii îmbrăcaţi în uniformă roşie apucând-o pe gât pe menajera lor şi aruncând-o în perete. Maisie înşfăcă o tigaie de fier şi sări să-l atace, lovindu-l în cap. Bărbatul căzu la pământ.

Brusc, se auzi un foc de armă urmat de ţipete şi urlete, dar lupta nu încetă.

Maisie o ajută pe menajeră să se ridice în picioare şi o duse în bucătărie. O aşeză pe scaun şi se întoarse în partea din faţă a casei. O clipă mai târziu, un urlet de durere o opri, după care Isabella dădu buzna în bucătărie. Era albă la faţă şi încerca să o tragă pe Morrigan după ea.

— L-au omorât! Tatăl meu e mort. L-au omorât. Criminalii! Lasă-mă să mă întorc la ei!

Maisie zări doi bărbaţi în grădină şi se grăbi să închidă uşa din spate. Încercară să o deschidă, după care începură să lovească cu pumnii. Se auziră ţipete în faţa casei şi ferestre sparte. Şi mai mulţi soldaţi intrară buzna în casă. Ţipetele se auzeau neîncetat. Din casă şi de pe alee. Bătăile din uşă încetară.

Isabella o împinse pe Morrigan în braţele lui Maisie.

— Trebuie să plecaţi de aici! zise ea, după care se întoarse spre menajeră şi zise: Toată lumea trebuie să plece!

— Nu am de gând să plec fără tine, zise Maisie, punându-se în calea surorii sale.

Isabella avea rochia plină de sânge. Aruncă o privire spre partea din faţă a casei, încercând să-şi şteargă lacrimile cu mâinile tremurânde.

— Archibald… are nevoie de mine.

— Archibald e mort, îi aminti Maisie.

Nu ştia cât timp mai aveau la dispoziţie. Soldaţii aveau să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Aveau să caute prin toată casa şi să îi ducă pe toţi la închisoare. Iar Maisie nu avea de gând să devină un pion în jocul guvernului împotriva lui Niall.

— Pacienţii mei, spuse Isabella, încercând din nou să plece. Archibald!

Maisie îşi dădu seama că sora ei nu înţelegea pericolul în care se afla. Era în stare de şoc şi nu putea să facă altceva decât ce învăţase în calitate de medic. Maisie se întoarse spre menajeră, care se ţinea de Morrigan.

— Ajută-mă, trebuie să le scoatem de aici!

— Putem să mergem acasă la fiul meu, în Canongate. O să ne ascundă el!

Isabella încercă iar să se întoarcă în camerele din faţă, dar Maisie o apucă de umeri.

— Dacă ai de gând să mergi acolo, o să vin cu tine.

— Şi eu la fel, răbufni Morrigan. Vreau să-i tai gâtul nenorocitului care l-a omorât pe tata!

Maisie o scutură bine pe sora ei, forţând-o să o privească.

— Nu o să-ţi distrugi viaţa fără să ne ai şi pe noi alături de tine. Vrei să murim toate trei?

Isabella se schimbă la faţă, parcă încercând să înţeleagă ce se petrecea.

Acele clipe de răgaz erau salvarea de care avea nevoie Maisie. Se întoarse spre menajeră şi îi zise:

— Verifică uşa din spate! Putem să ieşim pe acolo?

Bătrâna aruncă o privire pe fereastră, după care descuie uşa. O deschise cu grijă şi aruncă o privire afară.

— Au plecat, domnişoară!

Nu mai era timp să-şi ia pelerinele. Trebuiau să plece în clipa aceea.

Maisie se întoarse spre Morrigan şi îi spuse:

— Am nevoie de ajutorul tău! Trebuie să o luăm cu noi, chiar dacă asta înseamnă să o cărăm.

Morrigan încuviinţă cu o privire sumbră, după care o apucă pe Isabella de braţ şi o trase spre uşă.

Odată ajunse în grădină, menajera o luă pe Isabella de mână, iar Maisie închise uşa după ele. Traversă în grabă grădina ca să iasă pe alee, cu un nod în gât, cu gândul la Archibald. După atâţia ani, în cele din urmă, ajunseseră să se înţeleagă unul pe celălalt. Îşi şterse lacrimile şi porni pe urmele celorlalte femei.

Odată ajunsă pe alee, îşi dădu seama că trăsura şi calul se făcuseră nevăzuţi. Maisie le văzu pe cele două femei dispărând după colţ şi fugi să le prindă din urmă. Dar brusc cineva îşi înfipse mâna în părul ei şi o trase în spate.

— Nu pleci nicăieri!

Îi veni imediat în minte ziua în care Fiona fusese răpită de pe strada din Canongate. Nu avea de gând să fie din nou victimă. Era gata să lupte până la moarte. Cu sufletul la gură, îşi încleştă pumnii şi se întoarse spre el, gata să îl lovească şi să-i ţină piept atacatorului.

Reuşi să-l lovească în genunchi, dar el îi trase capul pe spate, o apucă de rochie şi o bruscă. Încercă să-i dea un pumn, dar bărbatul izbucni în râs şi o bruscă din nou. Maisie

îi întâlni privirea – o privire pe care o mai văzuse cândva. Era individul care încercase să o aresteze în plină stradă. Bărbatul pe care Niall reuşise să-l bage în sperieţi. Doar că acum nu mai părea deloc speriat, ci, din contră, era de-a dreptul încântat.

Maisie încercă să-l lovească între picioare, dar el se feri, după care îi dădu drumul şi o lovi peste faţă. Preţ de o clipă, Maisie înlemni.

— Mi s-a părut mie că tu erai, mârâi el. Doamna Campbell… sau oricare ar fi numele tău.

— Dă-mi drumul! reuşi ea să spună.

— Nu şi de data asta, zise el, după care o înşfăcă şi o trase pe alee. Nişte domni de la castel vor să stea de vorbă cu tine.

Maisie încercă să se opună, să-l zgârie şi să se lupte cu el, dar nu avea cum să-i provoace nicio durere acelui monstru.

Brusc, bărbatul se opri, îşi îndreptă spatele şi o privi şocat. O clipă mai târziu, îi dădu drumul, iar Maisie căzu. Ridică privirea spre el şi îl văzu încercând să apuce din spate.

Dacă se îndoise cumva vreodată de existenţa îngerilor păzitori, în clipa aceea nu mai avu nicio îndoială că existau cu adevărat. În spatele lui, o văzu pe Morrigan scoţând un cuţit însângerat din spatele lui şi înjunghiindu-l din nou.

Maisie sări în picioare, după care trupul bărbatului se prăbuşi între ele şi văzu viaţa scurgându-i-se din ochi.

— L-am omorât.

Maisie aruncă o privire de-a lungul aleii. Nu mai era nimeni acolo.

— Am omorât un om, repetă Morrigan. Sunt o ucigaşă!

— Aşa e, zise Maisie întinzând mâna spre ea. Şi cred că îmi place mai mult de tine acum.

Mai aruncară o ultimă privire spre casă, după care porniră amândouă pe urmele Isabellei şi ale menajerei.

Capitolul 19

În următoarele săptămâni, Maisie şi Morrigan nu suflară nicio vorbă despre cele petrecute pe aleea de pe Infirmary Street, nici între ele, nici cu altcineva.

Menajera le duse acasă la fiul ei, o casă mică şi neaerisită cu două camere şi o bucătărie, în Cooper Close. Erau cât se poate de recunoscătoare să fie acolo. Se instalară toate trei într-una din camere şi aşteptară să se liniştească vacarmul de pe străzi.

Dar se părea că lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. În mijlocul protestelor, câţiva bărbaţi mărşăluiseră de la Glasgow spre Carron Ironworks în Falkirk. Totuşi, husarii reuşiseră să le taie calea şi, după o încăierare, în jur de douăzeci dintre ei fuseseră arestaţi. Mai multe trupe se instalară pe poziţii atât în Edinburgh, cât şi în Glasgow, urmând şi mai multe bătăi în plină stradă. Iar în Greenock, locul în care erau mutaţi prizonierii, ofiţerii de poliţie deschiseră focul într-o mulţime de protestatari, omorând opt oameni, printre care şi un copil.

În mijlocul nebuniei, curajoasa lor menajeră îndrăznise să se întoarcă pe Infirmary Street şi să aducă instrumentele medicale ale Isabellei şi câteva rânduri de haine. Doar că se întoarse cu veşti cutremurătoare.

Autorităţile le confiscaseră casa şi toate bunurile. Mai rău decât atât, răniţii care se aflaseră în grija lor în ziua atacului fie muriseră, fie fuseseră târâţi în iadul din închisoarea Bridewell. Iar asta nu era tot. Guvernul o declarase pe Isabella inamicul Coroanei, fiind acuzată de trădare. Pe capul ei se pusese o recompensă de 1000 de lire. O adevărată avere pentru oricine era gata să o trădeze.

Maisie îşi privise din nou sora cu respect. Isabella nu avusese nicio reacţie la vestea aceea care era, fără doar şi poate, o condamnare la moarte. Jelise, în schimb, moartea lui Archibald şi vieţile tuturor celor care ajunseseră victime

şi a celor care fuseseră târâţi în închisoare. Trăia cu grijă pentru Maisie şi pentru Morrigan, dar nu se plânsese nici măcar o clipă că ar fi fost acuzată pe nedrept. Şi nu menţionase nici măcar o dată că nu făcuse parte din activităţile politice ale soţului ei.

Totuşi, de la aflarea veştii, orice bătaie în uşă şi orice voce de pe stradă însemnau un pericol iminent. Era unul dintre motivele pentru care Maisie şi Morrigan nu scoseseră nicio vorbă despre întâmplarea de pe alee din ziua evadării. Isabella avea deja destule pe cap. Nu avea nevoie de alte motive de îngrijorare.

Prima oară avură ocazia să stea de vorbă între patru ochi într-o după-amiază, la final de aprilie, la câteva săptămâni de la eveniment. Menajera şi Isabella pregăteau cina în camera vecină, iar Maisie şi Morrigan profitară de ocazie ca să se spele în camera aceea mică pe care o împărţeau toate trei.

Maisie răsuflă uşurată să vadă că Morrigan începuse să accepte moartea tatălui său. În primele zile după fuga lor, refuzase să mănânce şi să doarmă. De cele mai multe ori, rămânea cu privirea fixată în gol, dar încetul cu încetul începuse să-şi revină. Ea fu cea care aduse în discuţie secretul lor.

— Probabil că tot pe Isabella o cred vinovată de moartea bărbatului pe care l-am ucis eu. Trebuie să fie una dintre acuzele care i se aduc.

— L-ai omorât ca să mă salvezi. Nu era cu dragonii care au dat buzna în casă. Oricine de pe stradă ar fi putut să-l înjunghie.

Cu toate acestea, Maisie înţelegea prea bine ce era în sufletul ei pentru că şi ea trăia cu sentimentul de vină. Îşi masă uşor tâmplele, încercând să alunge durerea sâcâitoare de cap. Îşi aminti de Fiona şi de ziua în care fusese arestată în Brewers’ Guild Hall, foarte aproape de locul în care stăteau acum ascunse. Şi, cu toate că în inima ei ştia că în momentul acela era bine ce făceau, nu se putu abţine să nu se simtă vinovată. Dacă nu ar fi fost atât de vocale, dacă nu ar fi pus bazele Societăţii pentru Reformă

Feminină, dacă l-ar fi ascultat pe Niall şi ar fi recunoscut că erau vulnerabile sau dacă nu ar fi mers acasă la Fiona în după-amiaza aceea de miercuri, nu ar fi luat-o pe Fiona de lângă fiicele ei.

Îşi aminti de Niall cu un nod în gât. Îşi aminti chipul lui frumos. Zâmbetul lui. Ce viitor frumos îşi imaginaseră împreună! Un viitor care nu mai avea să fie. Niall îşi dorise ca ultima lor noapte petrecută împreună să-i rămână amintire, însă Maisie nu-şi putea scoate din minte cuvintele lui de rămas-bun. Plecase de lângă ea şi nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Maisie se aplecă peste lighean şi îşi aruncă apă pe faţă pentru ca Morrigan să nu-i vadă lacrimile din ochi.

— Cred că vor să pună mâna pe Isabella ca să obţină mai multe nume de la ea, spuse Morrigan, care îşi aştepta rândul, pe scaun, ca să se spele. Vor să pună mâna pe toţi liderii. Pe reformatorii radicali. Cei care obişnuiau să se adune acasă la tata. Au impresia că Isabella îi cunoaşte.

— Vor să distrugă ce a rămas din grupul de rezistenţă, zise Maisie, după care se dădu de lângă lighean şi se şterse pe faţă cu un prosop.

Tristeţea nu voia să-i dea pace.

Morrigan îşi sprijini cotul pe genunchi şi se uită lung la ea.

— Îmi cunoşti secretul.

— Aşa e. Dar poţi să stai liniştită, nu o să spun nimănui. Niciodată. L-aş fi omorât pe netrebnicul ăla cu mâna mea dacă aş fi avut curaj să port un cuţit.

— Acum ai unul la tine?

Maisie îi zâmbi, după care băgă mâna în buzunarul de la rochie şi îi arătă un mic cuţit chirurgical pe care îl împrumutase din trusa de instrumente a Isabellei.

— Ştii cum să-l foloseşti?

— Direct în inimă, răspunse ea, fluturându-l prin aer.

— Îmi place latura asta nouă a ta, zise Morrigan cu zâmbetul pe buze şi ridicându-se în picioare.

— Şi mie îmi place de tine.

Morrigan se apropie de lighean şi luă carafa cu apă,

dar se opri brusc.

— Să ştii că pe mine nu ai reuşit să mă păcăleşti. Cel puţin nu în ultimele luni.

Trecuse vremea minciunilor şi a remarcilor usturătoare. Maisie încercă să vorbească, dar simţi o presiune în capul pieptului.

— Mi-am dat seama că în afara casei eşti altă persoană, dar credeai că noi nu am putea să înţelegem cine eşti.

Parcă trecuse o viaţă întreagă din ziua aceea în care se înfruntaseră pe scări, după participarea ei la protestul din Grassmarket. De atunci îşi dăduse seama că Morrigan era cu ochii pe ea.

— A fost felul meu de a supravieţui fără să fiu judecată.

— Doar că făceai mai mult decât să supravieţuieşti, te-am văzut înflorind. Tu ai fost cea care a pus bazele Societăţii pentru Reformă Feminină.

— De unde ştii?

— După protestul de la Grassmarket, după ce mi-ai spus că petele de sânge de pe hainele tale nu erau din vina unui bărbat, mi-am băgat nasul în camera ta şi ţi-am citit toate afişele. Mi-am dat seama că ai o colecţie cu toate articolele şi discursurile pe care le-ai scris.

Maisie făcu ochii mari.

— Vrei să spui că m-ai spionat?

— Am hotărât să te ajut. De ce crezi că nu şi-a dat nimeni seama că lipseşti de acasă? De ce crezi că nici tata şi nici Isabella nu te-au întrebat unde umbli până noaptea târziu şi dimineaţa devreme?

Maisie pur şi simplu presupusese că nu băgaseră de seamă.

— La început, am crezut că îi mint şi că te acopăr ca să te vezi cu un bărbat. Dar, după ce am văzut afişele, mi-am dat seama că eşti implicată în proteste, aşa că te-am acoperit şi mai mult, spuse Morrigan, împungând-o cu degetul. Am minţit pentru tine. De multe ori. Am inventat poveşti, prieteni imaginari, fel de fel de scuze. Ca să te

protejez.

Luni întregi avusese un ajutor de nădejde sub acelaşi acoperiş şi nici măcar nu-şi dăduse seama. Totul începea să se lege. Ea nu fusese niciodată luată la întrebări, ca Morrigan. Cauza problemelor lui Morrigan erau întrebările lui Archibald. Cei din casa obişnuiau să o considere impulsivă şi irascibilă, dar Maisie fusese întotdeauna de părere că răbufnirile lui Morrigan erau provocate de modul în care era tratată.

— Mulţumesc, şopti ea, pătrunsă de emoţie, dar abia când simţi lacrimile sărate pe buze îşi dădu seama că plângea.

— Şi dacă tot vorbim deschis despre asta, vreau să ştii că m-am supărat pe tine pentru că nu m-ai invitat şi pe mine.

— Unde să te invit?

— Trebuia să mă inviţi să fac parte din societatea ta. Să fiu una de-a voastră. Ştii prea bine care sunt convingerile mele politice.

Da, adevărul era că ştia despre convingerile ei politice pentru că erau aceleaşi ca ale lui Archibald.

Se apropie de Morrigan şi o îmbrăţişă. Era un gest pe care ar fi trebuit să-l facă de mult. Pentru prima oară de când deveniseră surori, se îmbrăţişară una pe cealaltă. Niciuna din ele nu zise nimic, dar amândouă ştiau de unde pornise confuzia. Căsătoria dintre Isabella şi Archibald fusese un aranjament, iar cele două fete presupuseseră că relaţia dintre ele trebuia să funcţioneze la fel.

— Mă ierţi? o întrebă ea în cele din urmă.

— Nu am de ce să te iert, îi spuse Morrigan ştergându-i lacrimile. Nu vreau să te mai văd tristă. O să ai din nou ocazia să-ţi ridici torţa şi să-şi faci vocea auzită. Şi acum ştii. Data viitoare o să fiu alături de tine.

În ciuda regretelor, Maisie se bucură să o audă spunând asta. Morrigan reuşi să îi dea speranţa că, într-o bună zi, avea să revendice drepturile care până atunci le fuseseră refuzate doar pentru că erau femei. Sau că avea să găsească o cale de a-şi continua lupta şi că aveau să

câştige bătălia.

— Cred că Isabella ar avea un şoc să ne audă vorbind despre astfel de lucruri.

— Ai dreptate. Este mai bine să nu afle, zise Morrigan. Rămâne între noi.

— Trăieşte cu impresia că ea e cea care are grijă de noi, că suntem neajutorate.

— Mai bine să gândească asta, zise Morrigan, îndreptându-şi privirea spre uşă, auzindu-le pe Isabella şi pe menajeră vorbind. Astfel are un scop, ceva pentru care să trăiască şi să lupte. Nu o s-o facă pentru ea însăşi, dar o s-o facă pentru noi.

Maisie o prinse de umeri şi se uită în ochii ei negri.

— Mă uimeşti! Am fost o proastă că nu am încercat să te cunosc mai bine în tot acest timp.

Morrigan ridică din umeri şi zise:

— Nu a trecut chiar atât de mult timp, doar şase ani. Am fost proaste amândouă.

Izbucniră în râs, după care se îmbrăţişară din nou.

— Prietene? o întrebă Maisie.

— Surori, aş zice eu. N-am avut niciodată o soră.

— Surori, repetă ea.

Maisie pierduse atât de multe! Pe Niall, iubirea vieţii ei. Pe prietena ei, Fiona. Viaţa de altădată. Planurile de viitor. Dar acum avea două surori. Isabella nu era singura care avea nevoie de un scop în viaţă. Avea acum două femei puternice de partea ei. Iar alături de ele avea să supravieţuiască.

Cineva bătu la uşă şi tresăriră amândouă. Maisie începu imediat să se îmbrace şi puse mâna pe cuţit, în timp ce Morrigan ieşi în salon.

Maisie ieşi din cameră şi le găsi pe celelalte femei pe hol, cu ochii la uşă. Fiul menajerei plecase de dimineaţă la muncă. Nu avea cum să fie el. Obişnuia să le anunţe înainte să intre în casă. Cineva bătu din nou la uşă.

Menajera dădu să spună ceva, dar Isabella o apucă de braţ şi îi făcu semn să tacă.

O voce de bărbat se auzi prin uşă, o voce puternică şi

nerăbdătoare.

— Doamnă doctor Drummond! Sunt un prieten.

Tăcere. Morrigan se apropie de uşă cu cuţitul în mână. Se putea să fie o capcană.

— Numele meu este John Gordon, spuse bărbatul, făcând o nouă încercare. Sunt avocat. Am venit până aici la cererea lui Sir Walter Scott, care m-a trimis să vă ajut să fugiţi din oraş.

Toate trei îşi îndreptară privirile spre Isabella, care făcu semn să se deschidă uşa.

Capitolul 20

Castelul Duns, graniţa cu Scoţia, mai 1820

Timp de aproape două luni, Niall rămase în Londra, fără nicio veste despre sora lui. Instrucţiunile lui Sir Rupert Burney fuseseră cât se poate de clare:

— Nu ne contacta, fă ce ai de făcut, iar sora ta o să fie lăsată în libertate.

Niall ştia că trebuia să dea de urma lui Henry Brougham şi să obţină postul pe care îl refuzase în seara aceea, pe o stradă din Edinburgh. Doar că nu era atât de simplu. Nu putea să ceară slujba înapoi. Avocatul era un bărbat viclean şi era esenţial să nu-i trezească suspiciuni. Trebuia să aştepte ca Brougham să îi ofere din nou postul.

În tot acest timp, nu-şi putu lua gândul de la Maisie, oricât de mult ar fi încercat. Oare cât timp trecuse de la cina de la Fiona acasă? 0 viaţă întreagă? Sau din noaptea în care o sărutase. Din noaptea în care o ceruse în căsătorie. În care îi povestise planurile menite să-i asigure viitorul. Când fusese ultima oară când o văzuse? Fugise după el prin ploaie şi prin frig în ziua în care plecase din Edinburgh. Citise în ochii ei dorinţa pentru ceva mai mult, dar nu îndrăznise să ia ce i se oferise.

Maisie încă avea un viitor. El nu avea nimic.

Londra era un oraş aglomerat, aşa că lui Niall nu îi fu uşor să pună la cale o întâlnire *accidentală* cu Brougham. După ce reuşi să o facă, îl anunţă cu părere de rău că rupsese logodna. Familia fetei nu fusese de acord cu alegerea ei. Aşa că hotărâse să ia drumul spre sud, în capitală, în căutarea unui loc de muncă. El şi Brougham se mai întâlniră de câteva ori după aceea, dar abia în prima săptămână din luna mai avocatul aduse din nou în discuţie propunerea lui iniţială. Niall era la curent cu toate detaliile, desigur, dar se prefăcu neştiutor.

Iată-l acum, în cele din urmă, într-un castel din zona de graniţă, despre care i se spuse că aparţinea uneia dintre familiile partidului conservator. După cum bine ştia, exista o mare diferenţă între jurământul de credinţă public şi cel privat.

Caroline de Brunswick, soţia lui George al IV-lea, adevărata regină a Angliei, era la doar câţiva paşi de el. Nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut să o aibă atât de aproape. Niall se ţinu la distanţă de ceilalţi doi bărbaţi pe care Henry Brougham îi convocase pentru o deplasare în zona de nord a Scoţiei şi o privi cu admiraţie.

O admirase de la distanţă o bună parte din viaţa lui. Dar, în realitate, depăşea orice fel de aşteptări. Chiar îmbrăcată în haine de drum, în nuanţe întunecate, tot reuşea să iasă în evidenţă.

Energia sa este cheia, îşi spuse el. Era o femeie minionă, la vârsta a doua şi genul de persoană care părea să se mişte cu un aer relaxat, dar în acelaşi timp cu hotărâre şi avânt. Ceva îi spunea că avea capacitatea de a capta atenţia celor din jur în orice circumstanţe şi nu tolera prostia. Cu toate acestea, privirea ei era cea care putea să spună totul despre ea. Veşnic în stare de alertă, atentă la tot şi la toate, analizând cu amănuntul. Privirea unei supravieţuitoare.

Cei doi bărbaţi care urmau să-l însoţească pe Niall în călătoria lui spre vest făceau o pereche ciudată. Despre Owen Woelk i se spuse că era neamţ, dar nu ţi-ai fi dat seama. Era un bărbat înalt şi solid, la vreo 60 de ani, iar

după accent ai fi putut jura că era din Londra. Woelk era o rudă îndepărtată a reginei, aşa că se afla acolo ca să-i reprezinte interesele.

Celălalt bărbat, Lewis Rainey, semăna cu un urs, îşi spuse Niall. Abia trecut de cea de-a doua tinereţe, Lewis încă era un bărbat zvelt, puternic şi agil ca un terrier. Era unul dintre scoţienii care făcuseră o avere din afacerile de export din Halifax, ceea ce însemna că probabil încălcase mai multe legi făcând contrabandă de bunuri şi de arme în seria de războaie împotriva francezilor şi americanilor. Rainey locuia acum la o fermă chiar la ieşirea din Inverness şi, conform spuselor lui Brougham, făcea parte din clanul Mackintosh, ceea ce îl făcea indispensabil misiunii lor.

— Maiestate, zise avocatul după ce făcu prezentările. Am primit vestea că domnul pe care intenţionaţi să-l vizitaţi în Scoţia şi corabia lui, Highland Crown, sunt aşteptaţi să ajungă în Aberdeen luna viitoare. Iar de acolo o să pornească pe mare spre Inverness.

Brougham nu mai spuse nimic, căci regina îi făcu semn să tacă. Bărbaţii aşteptară ca regina să ia loc lângă foc, după care le făcu semn să i se alăture.

Nu se adunaseră acolo să discute nimicuri, aşa că trecu imediat la subiect.

— Domnul Brougham mi-a spus că azi vă întâlniţi toţi trei pentru prima oară. Aşa este?

Niall aruncă o privire spre tovarăşii săi. Woelk fu primul care răspunse, confirmând informaţia, iar Rainey încuviinţă şi el.

— De asemenea, domnul Brougham m-a asigurat că toţi trei îmi sunteţi loiali şi că mă acceptaţi drept regina Angliei.

Toţi trei răspunseră afirmativ.

Caroline de Brunswick se uită la fiecare în parte. Când ajunse la Niall, îl încolţi cu privirea.

— Cum spuneai că te cheamă?

Niall se forţă să-şi elibereze mintea de necazurile care refuzau de săptămâni întregi să-i dea pace.

— Niall Campbell, Maiestate.

— Domnul Brougham mi-a spus că ai servit în armată.

— Aşa este, am fost locotenent în Regimentul scoţian regal 42 timp de zece ani. În urmă cu cinci luni m-am retras.

— Garda Neagră, oftă ea, părând impresionată. Ştii, desigur, istoria regimentului dumitale. Despre rebeliune.

— Într-adevăr, doamnă. În 1743, o sută de bărbaţi au dezertat cu gândul de a se întoarce în Londra.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

— Au fost interceptaţi şi, după câteva negocieri, s-au predat, adăugă Niall. Dezertorii au fost trimişi în judecată şi condamnaţi la moarte.

Regina veni mai aproape de el.

— Ai în spate un trecut măreţ. Eşti gata să-ţi dai viaţa pentru mine?

— Da, Maiestate. Cu toate că, pe cât posibil, aş prefera să nu se ajungă la asta.

Un surâs scurt îi dădu de înţeles că aprecie răspunsul lui, după care se schimbă imediat la faţă.

— Curajul, pe lângă diplomaţia dumitale, reprezintă un factor esenţial în această călătorie. E de datoria dumitale să te asiguri că toţi trei veţi ajunge la castelul Dalmigavie vii şi nevătămaţi.

Niall aflase destinaţia abia în dimineaţa aceea. Nu avea să-l întâlnească pe Fiul Scoţiei în Aberdeen, în Inverness sau la bordul corăbiei sale, ci într-o fortăreaţă a clanului Mackintosh în mijlocul pustietăţii, unul dintre cel mai bine păzite castele din zona aceea.

Regina îşi îndreptă apoi atenţia spre Lewis Rainey.

— Tu faci parte din neamul Mackintosh.

— Da, doamnă, din partea mamei. Dar sunt şi om de încredere şi văr cu Searc Mackintosh, despre care sunt sigur că ştiţi…

— Ştiu cine e Searc.

Era limpede că nu voia să discute despre Searc Mackintosh, aşa că Niall îşi spuse că era cazul să afle mai multe despre bărbatul acela înainte să ajungă la destinaţie.

— Pe corabia dumitale a descoperit Fiul Scoţiei

dragostea pentru mare?

— Avea nouă ani când Searc mi l-a încredinţat şi mi-a cerut să fac din el un bărbat. Era un pici uscăţiv când… dădu el să spună, dar se opri.

Niall aruncă o privire spre regină şi îşi dădu seama că expresia întunecată şi iritată de pe chipul ei închisese gura scoţianului.

— Îmi cer iertare, Maiestate. Am vrut să spun că sunt mândru pentru ce a ajuns. Un bărbat extraordinar, fără doar şi poate. Mai impresionant decât mulţi alţii pe care i-am cunoscut în viaţa mea. Un lider înnăscut. Un bărbat cunoscut pentru meritele şi curajul său.

Caroline flutură uşor din mână, dându-i de înţeles că îi accepta scuzele.

— Ştii ce aşteptări avem de la dumneata?

— Da, doamnă. Searc şi Lachlan Mackintosh, lordul de la Dalmigavie, au fost anunţaţi că urmează să ajungă nişte mesageri. Sarcina mea e să mă asigur că aceşti doi bărbaţi care o să mă însoţească pe drum vă sunt cu adevărat loiali. Spionii regelui umblă pe toate drumurile, Maiestate.

Niall se uită lung la chipul obosit al lui Lewis Rainey şi încercă să facă ordine în toate informaţiile care îi lipsiseră din ziua în care Burney îl obligase să accepte misiunea aceasta. Sir Rupert, la ordinele lui Lord Sidmouth, voia să îl asasineze pe Fiul Scoţiei. Acum Niall află că, de fapt, clanul Mackintosh era implicat în povestea asta. Se părea că se punea la cale o revoltă. Totuşi, încă nu reuşi să afle numele celui cunoscut drept Fiul Scoţiei.

Regina îşi îndreptă apoi atenţia spre Owen Woelk.

— Nici nu e nevoie să-ţi mai spun cât de importantă este întâlnirea aceasta pentru mine. Ani întregi am visat la momentul acesta. Ştii bine ce-mi doresc. Ştii care sunt planurile mele. De îndată ce ajungi la Dalmigavie, trebuie să explici, să negociezi, să închei acorduri şi orice ce mai trebuie făcut.

Niall şi-ar fi dorit să ştie despre ce planuri era vorba. Dar nu avea cum să întrebe. Nu voia să atragă atenţia.

Lewis Rainey fu cel care interveni şi care puse

întrebarea în locul lui.

— Maiestate, când şi unde vreţi să vă întâlniţi cu el?

Regina aruncă o privire spre Brougham înainte de a răspunde.

— Trebuie să stabiliţi o întâlnire la început de august.

Henry Brougham veni cu mai multe explicaţii, uitându-se la fiecare în parte.

— Oficial, Maiestatea Sa o să locuiască în Londra, aşa că trebuie să organizăm în mare taină plecarea. În orice caz, o să stabilim o locaţie pe coastă. Sarcina voastră este să-l pregătiţi pe Fiul Scoţiei.

— Când? îl întrebă Rainey pe avocat. Avem nevoie de informaţii mai specifice.

— O să vă trimitem un mesaj la momentul potrivit. E tot ce trebuie să ştiţi pentru moment.

— Domnilor, îmi pun toată încrederea în voi, spuse regina, cu un chip cald. Ajutaţi-mă să-mi văd fiul!

„Fiul ei.” În clipa aceea, Niall simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Sir Rupert îl minţise. Ani întregi circulaseră zvonuri care spuneau că regina avusese un copil înainte de nuntă. Iată că acum află adevărul. „Fiul ei.”

Regina Caroline voia să îşi revadă fiul.

În atenţia Maiestăţii Sale, Regele, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Grupul strâns de fosta prinţesă de Wales a pornit, în cele din urmă, spre nord. Am găsit deja o cale prin care să aibă loc un schimb de mesaje între membrii grupului, Sir Rupert Burney şi Ministerul de Interne. În clipa de faţă, nu avem motive să credem că fiul ei a ajuns în ţară, dar continuăm să ţinem sub supraveghere toate poturile de acces.

Operăm sub premisa că este primordial ca această întâlnire între ea şi Fiul Scoţiei să nu aibă loc. Totul decurge conform planului. Nu subestimăm o clipă valoarea acestui

potenţial lider rebel şi plănuim să-l eliminăm înainte de sosirea fostei prinţese de Wales. Sursele noastre ne-au spus că planul este să se întâlnească la o locaţie încă necunoscută, de-a lungul coastei de est a Scoţiei. Am discutat deja cu amiralul şi i-am cerut să consolideze flota în zona aceea.

Făgăduiesc să vă ţin la curent cu desfăşurarea evenimentelor fără întârziere.

Al dumneavoastră servitor loial

Cine pentru regele şi legea Scoţiei
Sabia libertăţii hotărât o va ridica,
Om liber ce va răzbi ori va cădea,
Lăsaţi-l să vină în urma mea!

Robert Burns, *Bannockburn*

Capitolul 21

Castelul Dalmigavie, nordul Scoţiei, august 1820

Ajunse în cele din urmă. Sfârşitul era aproape.

Călare pe calul său, în faţa unei cabane de vânătoare abandonate, alături de cei doi tovarăşi ai săi, Niall aruncă o privire în zare cu inima încărcată de sentimente puternice, între nostalgie şi amărăciune.

Cerul azuriu era presărat cu nori de vată, iar culmile munţilor străluceau în razele soarelui, înconjurate de o briză dulce, cu mireasmă de pământ şi de pădure. În ciuda ranchiunei pe care o purta în suflet, frumuseţea peisajului îl unse la suflet, căci şi el tot din zona aceea se trăgea, oricât de departe l-ar fi purtat paşii. Aruncă o privire spre lunca aflată de partea cealaltă a văii înguste, spre apele cristaline ale râului, îi veniră în minte versurile lui Robert Burns şi îşi aduse aminte de Maisie. „Draga mea, până ce vor seca

mările, / Până ce pietrele se vor topi în razele soarelui; / Draga mea, te voi iubi mereu, / Câte zile voi avea pe acest pământ.”

Se întrebă unde era Maisie acum. În Edinburgh cel mai probabil, în fruntea trupelor ei de femei, mărşăluind prin oraş. Obosit, îşi duse mâna la faţă, neputând să-şi aline grijile. Spera din tot sufletul că era precaută. Că era în siguranţă. Dumnezeule, îi era atât de dor de ea!

Păcat că nu apucaseră să fugă înainte să se dezlănţuie nebunia aceea. Păcat că nu se gândiseră să se adăpostească într-un loc îndepărtat. Îi era imposibil să nu se gândească la viaţa de care ar fi putut să se bucure împreună. Acum, din păcate, viaţa lui nu îi mai aparţinea. Iar Maisie nu avea să fie niciodată a lui.

— Ce dărăpănătură, spuse Owen Woelk aruncând o privire spre cabana de vânătoare din piatră acoperită cu muşchi de copaci. Această rudă îndepărtată a reginei nu se sfiise să se plângă de toate hanurile şi tavernele care le ieşiră în cale din Edinburgh până în Inverness. Oare e tot ce are mai bun de oferit locul ăsta?

Niall nu-i răspunse, la fel Lewis Rainey, aşa că Woelk descălecă şi păşi prin iarba înaltă ca să ajungă la peretele de piatră şi să se uşureze. Cabana părea goală şi abandonată, uitată şi părăsită de mulţi ani. Dar Niall înţelese de ce fusese aleasă ca punct de întâlnire: din motive de siguranţă.

Nu ieşi nimeni în întâmpinarea lor, dar fuseseră avertizaţi de asta la plecarea din Inverness. Rainey îi asigurase că nimeni nu avea cum să pună piciorul pe pământul clanului Mackintosh fără ca aceştia să bage de seamă. Lordul îi instruise să aştepte la cabană, urmând să trimită pe cineva după ei ca să-i aducă la Dalmigavie.

Urma o lungă aşteptare. Niall încercă să nu se gândească la asta, doar că aşteptarea devenise chinul existenţei lui. Cele două luni nesfârşite de drumuri de la castelul Duns spre Dalmigavie s-ar fi putut parcurge în două săptămâni dacă nu ar fi fost toate acele întârzieri blestemate.

Odată ajunşi la graniţă, aşteptaseră zile întregi până când blestematul de Woelk reuşi să se pregătească de plecare. Apoi fuseseră nevoiţi să o ia spre vest de Edinburgh, ca să evite obstacolele şi patrulele de soldaţi trimise în zonă pentru a tempera protestele din ce în ce mai dese din oraşe. Înaintară încet, pe drumuri mărginaşe şi pe câmpii deschise. Mai pierduseră zece zile în Fife, după ce Woelk se îmbolnăvise şi zăcuse la pat cu febră, într-un han uitat de lume, şi alte cinci zile în care se pusese pe picioare. Odată ajunşi în Aberdeen, Rainey petrecuse o zi pe docuri, doar ca să se întoarcă pentru a le spune că nu avea niciun rost să se grăbească, moment în care Niall abia se abţinu să nu-l strângă de gât, pentru că vasul Highland Crown încă nu traversase oceanul. Aşa că îşi continuaseră drumul greoi spre nord până când, în cele din urmă, ajunseseră la moşia lui Rainey din Inverness, unde aşteptaseră până ce primiseră vestea că puteau porni spre Dalmigavie.

Totuşi, Niall reuşise să afle o informaţie importantă înainte de a pleca de la graniţă, şi anume numele stăpânului corăbiei Highland Crown. Cinaed Mackintosh. Fiul Scoţiei.

Acum, după o călătorie mai obositoare decât marşul în toiul iernii peste peninsulă în timpul războiului lui Napoleon, reuşiseră, într-un final, să ajungă pe pământul neamului Mackintosh. Niall spera din tot sufletul că sfârşitul călătoriei era aproape.

— Mă bucur că regina n-o să vină aici, spuse Woelk, călcând iarba înaltă în drum spre ei. Cocioaba aia trebuie să fie plină de vipere.

— Suntem în nordul Scoţiei, i-o tăie Rainey. Regina ştie prea bine că nu e un loc pentru papă-lapte plângăcioşi.

Woelk pufni şi făcu semn spre cabană.

— Nu mi-aş adăposti nici caii în locul ăla.

Urmă un schimb de priviri iritate. Unul, păun înfoiat. Celălalt, şobolan de mare, fără doar şi poate. Nu fusese zi în călătoria aceea în care cei doi bărbaţi să nu se împungă. Iar când se plictiseau de jocul acela, îşi îndreptau atenţia spre Niall. În mintea lor, el era pur şi simplu un trup

puternic care fusese angajat doar ca să-i ducă în siguranţă în Dalmigavie. Niall se abţinu să nu le spargă capetele doar pentru că viaţa surorii lui depindea de ceea ce urma.

— Cât timp o să aşteptăm aici? întrebă Woelk, urcându-se pe cal.

— La naiba, ţi-am spus de o mie de ori! spuse Rainey, scuipând. Nu au încredere în tine să vii la castel. O să fii…

Scoţianul se opri brusc, căci un grup de opt călăreţi înarmaţi cobora panta, pornind călare spre câmpia din jurul cabanei. Erau războinicii lui Mackintosh. Bărbaţi puternici şi periculoşi, cunoscuţi în fiecare regiment pentru viteza cu care îşi atacau inamicii. După ce fusese spulberată mişcarea iacobită din Cullendon, în zonă fuseseră înfiinţate regimente precum Garda Neagră ca să controleze clanurile de războinici. Niall cunoştea puţini bărbaţi Mackintosh care aleseseră să se alăture regimentelor, pentru că nu aveau de gând să ajute guvernul britanic să-şi controleze propriii oameni.

Spre deosebire de Niall, aceşti scoţieni rămăseseră fideli pământului natal. Lui îi luase ani întregi să înveţe lucruri pe care ei le ştiau deja, doar că acum era un bărbat diferit de tânărul naiv care se înrolase în armată pe vremea în care trupele lui Napoleon mărşăluiau pe continent. Acum ştia prea bine care era preţul sufletului unui om.

Doi bărbaţi îşi mânară caii spre ei. Unul dintre ei era un războinic cu o privire neînduplecată şi cu un chip desfigurat, care avea lipit de picior un cuţit de vânătoare cât braţul său. Celălalt era un individ scund şi îndesat care, după felul în care îi dirija pe cei din jur, era clar căpitanul.

Nu se prezentară. Nu le urară bun-venit. Cei doi bărbaţi nu păreau să aibă nimic de spus, ci pur şi simplu se uitară lung la vizitatori. Rămaseră cu toţii călare, în timp ce ceilalţi războinici se opriră la câţiva metri în spatele lor, fără să spună o vorbă.

— Searc, zise Rainey cu o mişcare scurtă din cap, după care îl prezentă pe Woelk.

Searc Mackintosh. Niall se uită lung la bărbatul acela scund. Pe drum, auzise o mulţime de lucruri despre Searc.

Organizatorul, cel care negocia, omul care jucase un rol crucial în înfăptuirea întâlnirii la care visa regina. Searc emana aceeaşi încredere pe care Niall o întâlnise la alţi mari lideri militari. Nu avea nicio importanţă dacă erau înalţi sau nu. Se credeau nişte zmei. Searc era genul de bărbat care ar fi putut să conducă un regiment în luptă în orice moment şi, la nevoie, să lupte cu mâinile goale.

Searc îşi îndreptă atenţia spre Niall şi îl întrebă:

— Tu cine eşti?

Rainey îi făcu semn că nu era important.

— Locotenentul Campbell ne-a servit drept escortă în călătoria noastră de la graniţă. A fost trimis de avocatul Brougham.

— *Locotenent?* repetă Searc, ochii lui negri uitându-se lung la Niall printre genele stufoase.

Generalul cel scund îşi duse mâna la buzunarul de la haină, iar Niall se întrebă dacă nu cumva avea să scoată o armă.

— Retras din activitate.

— Din ce regiment ai făcut parte?

— Din Regimentul scoţian regal 42.

Searc se încruntă.

— De ce ai fost ales?

— Henry Brougham mă cunoaşte de mulţi ani. A avut încredere în mine să îi ţin pe aceşti doi bărbaţi în viaţă. Şi iată-ne că am ajuns vii şi nevătămaţi la uşa ta.

— Blair, ia-le armele! îi porunci Searc războinicului din spatele lui. Chiar şi ţie, Rainey.

Niall nu se împotrivi şi le înmână pistolul, sabia şi pumnalul de la gheată.

Apoi, bărbatul se uită la el, cercetându-l din priviri, după care îşi trase calul de hăţuri şi zise:

— Să mergem!

Drumul spre castel se dovedi anevoios la urcare. Trecură prin păduri şi câmpii, urmând cursul râului. În cele din urmă, intrară într-un sat mic şi frumos, cu o biserică în mijloc, castelul Dalmigavie ridicându-se la picioarele lui protector.

Între pereţii castelului se afla o curte lată, iar Niall aruncă o privire spre grajdul îngust, spre potcovărie, spre berărie şi spre alte aşezări. Mai zări o grădină împrejmuită şi o curte de antrenament, în timp ce descălecă, observă cu coada ochiului o mişcare lângă zidul turnului care se înălţa deasupra curţii. Era un loc construit pentru apărare, asta dacă ar fi reuşit vreo armată să înainteze prin pădurea dinspre Inverness.

Fantoma unui bărbat uscăţiv, ale cărui haine atârnau pe trupul firav pe care îl observase la intrare analizând îndeaproape un armăsar pursânge, se apropie imediat de ei. Searc îl prezentă ca fiind lordul Lachlan Mackintosh. Când îi întâmpină, Niall băgă de seamă că, deşi puterile păreau să-l părăsească, ochii lui erau încă senini şi pătrunzători.

Traversară împreună curtea, iar Blair se mută imediat în faţa lor. Niall zări un bărbat cu păr negru ieşind pe o uşă din castel. După felul în care tresăriră oamenii la vederea lui, Niall nu avu nicio urmă de îndoială că era vorba despre Cinaed Mackintosh, Fiul Scoţiei.

— Ce părere ai de Dalmigavie? îl întrebă Rainey, mergând în dreptul lui. Cred că eşti primul soldat din casa de Hanovra care calcă în castelul ăsta.

— O fortăreaţă cu adevărat impresionantă, răspunse el scurt.

Niall nu era tocmai încântat de faptul că Searc insistase să-l prezinte drept locotenentul Campbell din Regimentul scoţian regal, ceea ce atrase o privire usturătoare din partea lui Cinaed. Acesta era la fel de înalt ca Niall şi mai lat în umeri. Se mişca precum o felină suplă şi musculoasă. Părul lui negru semăna cu părul reginei, la fel ochii albaştri. Chipul lui brăzdat trăda un om umblat. Era limpede că Fiul Scoţiei nu îşi petrecuse viaţa relaxându-se la curtea unui castel din străinătate.

Lordul îi conduse în castel. Pe drum, Niall băgă de seamă că Blair îl urma îndeaproape pe Cinaed, fără să-şi ia ochii de la cei trei necunoscuţi. Nimeni nu se putea apropia de Fiul Scoţiei.

Odată ajunşi în biroul moşierului, uşa se închise în urma lor, iar Searc conduse întâlnirea, în timp ce lordul se aşeză pe scaunul lui. Cinaed se retrase într-un colţ, la fereastră. Nu părea să fie tocmai interesat de discuţiile lor, dar Niall băgă de seamă că privirea lui alertă nu scăpa nimic.

Owen Woelk, în calitate de ambasador al reginei, îşi începu discursul pe care îl avea pregătit, dar nici nu apucă bine să vorbească când dintr-odată uşa se deschise brusc.

Niall îşi îndreptă privirea spre uşă, ca toţi ceilalţi bărbaţi, iar când o văzu, simţi cum i se taie respiraţia. Maisie. Ce căuta ea acolo? O lăsase în Edinburgh, doar ca să o găsească în nordul Scoţiei. Iar în spatele ei o văzu pe sora ei. Doctorul.

Niall se ridică de pe scaun, cu inima în gât. Ar fi dat orice să o mângâie, să se convingă că era aievea. Păşi ca un vârtej, ca o zeiţă războinică, părul ei auriu alunecându-i pe umeri, şi îl privi cu lacrimi în ochi.

Ar fi vrut să fugă spre ea, să o ia în braţe, după care fu paralizat de un gând alarmant când îşi aminti ce îi spusese în acea ultimă noapte pe care o petrecuseră împreună. Nu avea nici cea mai mică îndoială că şi ea îşi amintea fiecare cuvânt.

Se uită lung la ea, neputând să schiţeze niciun gest. Îi era imposibil. Făcuse o promisiune, avea o sarcină de dus la bun sfârşit.

Cu toate privirile îndreptate asupra ei, tensiunea era palpabilă.

— Nu poţi să faci una ca asta! Nu o să te las, spuse ea, forţându-se să vorbească. Ştiu de ce eşti aici. Cinaed Mackintosh este soţul surorii mele, Isabella. Nu pot să te las să faci asta. Nu pot să te las să-l omori!

Toţi cei din cameră înlemniră preţ de o clipă, dar Niall avea ochi doar pentru ea. Pentru Maisie a lui. Pentru femeia pe care o iubea. Şi îşi dădu seama cât de vulnerabilă era acum, când se aflase legătura cu el.

O clipă mai târziu, Blair şi Searc se năpustiră asupra lui, dar lui Niall nu-i păsa. Era concentrat asupra lui Maisie.

Războinicii îl loviră şi abia atunci se împiedică.

O auzi pe Maisie scoţând un ţipăt, după care Niall fu tras cu forţa de lângă Cinaed.

— Nu! Nu-i faceţi rău! strigă ea îndurerată.

Voia cu disperare să ajungă la ea.

— Maisie!

Nu ar fi trebuit să vadă asta. Nu voia ca Maisie să sufere văzând ce aveau să-i facă oamenii aceia.

Braţul lui Blair îl lovi ca un ciocan, iar preţ de o clipă, Niall paraliză. Nu avea de gând să se lupte cu ei sau să încerce să li se împotrivească. Scoţianul îl prinse de haină, iar Niall ridică mâinile în aer în timp ce bărbatul continuă să-l împingă spre perete. Chiar în spatele lui Blair era Searc, care ridică pistolul spre el.

— Niall! strigă Maisie din nou.

Era roşie la faţă şi speriată şi încerca cu disperare să ajungă la el, dar ei o ţineau în loc. Nu fusese în planul lui să o găsească pe Maisie aici.

Isabella o trase înapoi spre uşă, iar Niall se dădu câţiva paşi în spate, până ce se lovi de perete. Apoi Blair îşi înfipse braţul în gâtul lui, ţintuindu-l la zid.

— Nu de faţă cu Maisie, mârâi el, printre dinţi. Du-o de aici! Crede-mă, nu vreau să vă fac niciun rău!

O clipă mai târziu, Isabella reuşi să o scoată pe Maisie din încăpere şi închise uşa în urma lor.

Searc îi făcu semn lui Blair.

— Scoate-l afară şi bagă-l în carceră! Mai întâi de toate, o să stăm puţin de vorbă cu ăştia doi, zise el, întorcându-şi privirea spre tovarăşii de călătorie ai lui Niall.

În atenţia Maiestăţii Sale, Regele, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Scuzele mele dacă am părut neafectat de temerile adânci şi justificate pe care vi le-aţi exprimat cu privirea la poziţia şi onoarea dumneavoastră. Sir, vă garantez că,

pentru mine, interesele dumneavoastră sunt mai importante decât propriile interese. Ştim cu toţii despre protestele tot mai dese în rândul populaţiei, iar Ministerul de Interne a luat toate măsurile necesare ca să îndrepte situaţia. Vă împărtăşim neliniştea cu privire la problema Fiului Scoţiei şi am luat toate măsurile necesare ca să rezolvăm problema.

Sir Rupert Burney a fost trimis la Inverness ca să se ocupe personal. Vă asigur că o să facem orice pentru ca întâlnirea aceea să nu aibă loc, iar ameninţarea rebeliunii o să fie înlăturată cu orice preţ.

Făgăduiesc să vă ţin la curent cu desfăşurarea evenimentelor fără întârziere.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 22

Niall nu încercă să le ţină piept, ci acceptă loviturile lor. Pe ea aproape că o ucisese expresia de pe chipul lui care spunea că se simţea trădat.

— Nu! Nu-i faceţi rău! strigă şi încercă să ajungă la el, dar cineva o prinse de la spate şi o ţinu în loc.

— Maisie! strigă el, primind un nou pumn în faţă.

Mintea ei fu invadată de temeri şi de îndoieli. Poate că acţionase fără să se gândească înainte. Poate că presupusese ceva greşit.

Dar era prea târziu acum. Ar fi trebuit să aştepte. Să îl roage să-i explice situaţia. Răul era făcut.

— Niall! suspină ea, înainte să fie scoasă din cameră. Nu, te rog! Lasă-mă să vorbesc cu el, te rog!

Ce făcuse? Nu era nicio îndoială că cei din clanul Mackintosh aveau să-i facă rău. Poate chiar aveau să-l omoare. Nu-i dăduseră nici măcar o şansă să explice care era situaţia.

Maisie văzuse cu ochii ei cum se apărau unii pe alţii.

În locul acela de nepătruns, ei erau stăpânii. În părţile acelea, violenţa era un mod de viaţă, iar Maisie ştia de ce erau în stare. Când se ascunsese cu Morrigan în Inverness, în aşteptarea lui John Gordon şi a Isabellei, câţiva călăreţi din clanul Mackintosh veniseră la uşa lor să le ia pe sus. Bărbaţii se dovediseră de neînduplecat, aşa că nu avusese încotro decât să ia drumul munţilor, spre Dalmigavie. De atunci, ea şi Morrigan, alături de Isabella şi de Cinaed, fuseseră protejaţi cu grijă şi atenţie. Acesta era felul lor de a fi.

Doar că acum Niall era duşmanul lor. Cum putuse să-i facă una ca asta?

— Lasă-mă! Trebuie să mă întorc, cred că am făcut o greşeală.

Isabella o apucă şi o trase în întunericul capelei de lângă biroul lordului. Uşa masivă din lemn de stejar se închise cu zgomot, iar Maisie simţi vibraţia până în oase.

— E un om bun. Un bărbat nobil. Ei nu-l cunosc cu adevărat. Dumnezeule, am făcut o greşeală! Continui să le fac rău oamenilor pe care îi iubesc. Ar fi trebuit să le explic! Ea era cea care îi făcuse rău Fionei. Ea era de vină pentru tot ce i se întâmplase prietenei sale. Iar acum îi făcuse rău şi lui Niall. O luase gura pe dinainte. Nu avea nici cea mai mică idee ce se întâmplase cu el de când se văzuseră ultima oară. Eram atât de îngrijorată, iar acum… Dă-mi drumul! Ar fi trebuit să spun mai multe. Ar fi trebuit să spun mult mai multe în apărarea lui!

Maisie încercă să deschidă uşa, dar Isabella o lipi cu spatele de uşă, ca să o oprească.

— Te rog, Isabella, lasă-mă să plec!

— Nu acum. Nu încă.

Maisie se întoarse cu faţa spre sora ei, cu ochii în lacrimi. Încercă să-şi şteargă lacrimile de pe obraji. În zadar.

— Atunci du-te tu la ei. Spune-le să nu-i facă rău, te rog! Pot să le explic totul.

— Explică-mi mie!

Isabella încercă să o ia de lângă uşă, dar Maisie nu se

lăsă, încercând să audă vocile.

— Nu o să mi-o iert niciodată… Te rog! Îl iubesc. Dacă o să-l omoare?

— Ai dat buzna acolo fără să te gândeşti la tine însăţi. Fără să te gândeşti la sentimentele tale faţă de bărbatul acela. Ai făcut-o pentru mine, pentru Cinaed, pentru viitorul Scoţiei, îi spuse Isabella, apucând-o de talie, după care o trase pe bancă. Cinaed nu e nechibzuit. Nu o să lase să se verse sânge fără un motiv bun.

„Să se verse sânge! Dumnezeule!”

Ea era de vină că Fiona fusese arestată. Ea era cea care distrusese viaţa unei femei decente şi a fiicelor ei. Iar acum îi făcuse acelaşi lucru lui Niall. Se prăbuşi pe bancă şi îşi îngropă chipul în palme.

Trupul ei se cutremură sub greutatea greşelilor pe care le făcuse cu atâtea luni în urmă. Şi acum.

Sora ei se aşeză în genunchi în faţa ei, după care îi luă mâinile şi îi descoperi chipul.

— Spune-mi ce se petrece ca să pot să merg acolo şi să văd ce e de făcut!

Maisie încercă să vorbească, dar nu-i ieşi nimic pe gură. Clătină uşor din cap şi îşi şterse lacrimile. Sora ei îi oferi o batistă şi se aşeză pe bancă, lângă ea, mângâind-o pe spate.

— Trage aer în piept. N-o să se întâmple nimic. Nu o să moară din câteva lovituri. Locotenentul Campbell nu o să păţească nimic dacă stăm puţin de vorbă.

Maisie făcu ochii mari şi se întoarse spre sora ei.

— Îţi aduci aminte de el?

— Desigur. E fratele prietenei tale, Fiona. Îmi amintesc când a venit acasă, pe Infirmary Street, ca să-ţi înapoieze săculeţul. Archibald a fost supărat zile întregi după aceea.

Maisie zări o fărâmă de speranţă. Ea era un simplu oaspete la castelul Dalmigavie. Nu avea cum să remedieze răul pe care îl făcuse deja. Sora ei, în schimb, avea cum să o ajute, căci era soţia lui Cinaed.

Se gândi la toate încercările prin care trecuse Isabella,

de cât curaj dăduse dovadă după ce trecuse de şocul atacului din Edinburgh.

În ultimele trei luni, totul se schimbase. Pe când erau în ascunzătoarea din Edinburgh, aflaseră că autorităţile oferiseră o recompensă pe capul Isabellei. După care John Gordon le ajutase să fugă din oraş, la cererea lui Sir Walter Scott. Planul fusese să ajungă în Inverness şi apoi în străinătate, la bordul unei corăbii cu plecare din portul Halifax.

Odată sosiţi în Inverness, drumurile lor se despărţiseră, urmând să aştepte confirmarea plecării. Dar de la bun început veniseră după ele oamenii lui Mackintosh. Aşa că aşteptarea aceea de trei zile se prelungise cu o lună şi abia atunci se reuniseră cu Isabella la Dalmigavie.

Doar că Isabella nu venise singură. Şi nu mai părea să fie aceeaşi soră pe care Maisie o lăsase în Inverness. Această nouă Isabella era un spirit liber, ca în vremurile de odinioară, dinainte ca munca grea şi responsabilităţile vieţii să o îmbătrânească. Semnele acelea de stres dispăruseră. Era o femeie fericită. Arăta mai tânără. Şi se îndrăgostise de Cinaed Mackintosh, un bărbat căruia îi salvase viaţa după ce corabia lui naufragiase nu departe de Inverness. Aflaseră apoi că şi el o salvase pe Isabella din ghearele dragonilor britanici care porniseră în căutarea lor în Edinburgh.

Povestea lor de dragoste era specială. Isabella şi Cinaed ajunseseră deja căsătoriţi la castelul Dalmigavie, urinând că organizeze o mare sărbătoare la finalul lunii, o sărbătoare pentru clanul Mackintosh.

Maisie se concentră pe momentul acela. Erau învăluite de miresme vechi de secole, iar lumina se prelingea prin vitraliile altarului. Erau atât de multe lucruri despre care sora ei nu ştia nimic! Maisie nu ştia de unde să înceapă.

— Da, îl iubesc. Cred că şi el mă iubeşte, spuse ea, încercând să-şi ţină emoţiile în frâu şi să vorbească clar. Înainte să ne despărţim, cu câteva luni în urmă, Niall m-a cerut în căsătorie, iar eu am acceptat.

Sora ei se schimbă la faţă.

— Nu ştiam. De ce nu mi-ai spus?

Venise momentul să-i mărturisească totul, doar că timpul era preţios. Maisie se ridică în picioare şi îşi puse mâinile în talie, încercând să stăpânească durerea şi supărarea care îi măcinau trupul. Era important ca Isabella să afle toate aceste lucruri. Toate faptele ei. Implicarea ei. Politicile ei. Minciunile pe care i le spusese.

Vorbind cât putu de repede, îi povesti despre Societatea pentru Reformă Feministă şi despre activismul ei. Îşi găsi apoi cuvintele ca să-i spună despre arestarea Fionei. Despre eforturile lui Archibald de a culege informaţii. Despre ajutorul lui Morrigan.

Dar se opri când brusc Isabella se ridică în picioare.

— Sunt sau nu sunt sora ta?

— Da, sigur că eşti sora mea!

— Şi atunci de ce e prima oară când aud toate aceste lucruri?

Maisie simţi uluirea şi durerea din glasul ei. Când îi povestise totul lui Archibald, îl văzuse surprins, dar nu rănit. În schimb, Isabella era vizibil rănită de minciunile ei.

— Tocmai mi-ai spus că Archibald ştia. Că Morrigan ştie. Dar în mine nu ai avut suficientă încredere ca să-mi povesteşti.

— Nu e adevărat, îi explică Maisie. Ştiu ce greutăţi aveai pe umeri. Ştiu cât erai de ocupată. Şi că îţi făceai atâtea griji pentru activităţile lui Archibald! Nu am vrut să-ţi dau şi eu bătăi de cap, nu am vrut să-ţi faci griji din cauza mea.

— Sunt sora ta, repetă ea.

— O soră pe care o iubesc.

Isabella luă capela la pas.

— Dintotdeauna mi-am făcut griji pentru tine. M-am temut că ar putea profita cineva de tine. Mi-am făcut griji că eşti prea tăcută, prea vulnerabilă, neajutorată şi timidă.

— Chiar am fost tăcută, zise ea, iar când Isabella o privi încruntată, se corectă: Acasă am fost tăcută.

Isabella se puse în faţa ei şi o întrebă:

— De ce? Şi nu care cumva să mă foloseşti drept scuză! Erai la fel şi când locuiam în Wurzburg. Nu ai devenit persoana asta peste noapte. Te-ai prefăcut că eşti altcineva.

Maisie sperase să nu poarte niciodată această discuţie cu sora ei. Anumite lucruri trebuiau să rămână îngropate, cu tot cu durerea pe care o ascundeau. În acelaşi timp, era cu gândul la Niall. Nu voia să piardă timpul, dar văzând-o pe Isabella atât de agitată, îşi dădu seama că nu avea de gând să o ajute până ce nu terminau conversaţia aceea.

— Tu l-ai iubit pe tata, zise Maisie. L-ai respectat.

— Desigur.

— Iar el a simţit la fel pentru tine.

O văzu pe Isabella schimbându-se la faţă şi îşi dădu seama ce urma să spună.

— Tata ne-a iubit pe amândouă la fel de mult.

— Nu, te rog! Nu-i căuta scuze şi nu încerca să-i iei apărarea. Relaţia dintre mine şi tata nu a fost niciodată bazată pe iubire sau respect.

— Maisie, erai un copil când a murit!

— Aveam 14 ani. Eram practic femeie, spuse Maisie, auzindu-şi propriul ton răspicat, dar refuză să îl ascundă. Tata a avut două fiice. Şi poate că ne-a iubit pe amândouă. Dar, în timp ce tu erai o stea strălucitoare, eu nici măcar nu am ajuns vreodată pe bolta cerească. Voi împărtăşeaţi aceleaşi interese şi pasiuni. Ai moştenit măiestria lui. Eu am fost o amintire drăguţă a mamei mele. Într-un fel, nu am fost niciodată mai mult decât o podoabă de porţelan.

— Maisie, şopti Isabella, luând-o în braţe.

— Spun adevărul, o ştii prea bine, zise ea, agăţându-se de sora ei. Vieţile mele separate au fost o metodă de supravieţuire.

Isabella nu mai spuse nimic, ci o strânse în braţe.

— Îmi pare atât de rău, draga mea!

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Te-am iubit mereu.

Maisie nu mai avea lacrimi de vărsat pentru un trecut de mult uitat. Gândurile ei erau cu Niall şi la faptul că

pătimea sub mâinile clanului Mackintosh.

Se dezlipi de sora ei şi zise:

— Ajută-l, te rog! Ajută-mă să-mi răscumpăr greşeala.

— De ce ai lansat acele acuzaţii în biroul lordului? Au fost nişte acuzaţii serioase.

— Pentru că, după ce a fost arestată Fiona, nici eu, nici Niall, nici Archibald sau altcineva nu am reuşit să aflăm unde a fost dusă de autorităţi. Pur şi simplu a dispărut, spuse ea, măcinată de sentimente amare, căci odată cu vorbele acestea îşi dădu seama că nu avea de unde să ştie dacă acuzaţiile ei erau sau nu corecte. Nu suporta gândul să-l ştie rănit, dar nici nu putea fi sigură că nu procedase corect demascându-l. La ceva timp, Niall a fost abordat de cineva şi i s-a propus un târg. A primit o misiune din partea guvernului în schimbul libertăţii surorii sale.

— Cine l-a abordat?

— Nu mi-a spus niciodată numele persoanei.

— Şi despre ce misiune era vorba?

Cuvintele acelea ameninţau să o sufoce.

— Nu ştiu exact. Tot ce ştiu e că… dădu ea să spună, dar nu îşi găsi cuvintele.

— Ce anume? insistă Isabella. Ce ţi-a spus?

— Că trebuie să omoare pe cineva.

— Pe cine?

Maisie clătină din cap.

— Tot ce mi-a spus e că nu se mai întoarce. Şi că mă eliberează de promisiunile pe care ni le-am făcut. M-a rugat să-l dau uitării.

Începu din nou să plângă. Inima îi era zdrobită în mii de bucăţele, iar trupul i se cutremură sub greutatea acelor cuvinte.

— După care a apărut aici, zise Isabella.

— Dar au trecut cinci luni de atunci, spuse Maisie. Cinci luni! Cine ştie câte lucruri s-au schimbat de atunci. Poate că Fiona e deja în libertate. Poate că altceva l-a adus aici. Poate că…

Cineva bătu la uşa capelei, iar Maisie fu redusă la tăcere, după care se grăbi să o deschidă. Îl găsi pe Cinaed

de partea cealaltă a uşii.

— Unde e? îl întrebă ea. Ce i-aţi făcut?

— E în celulă. Am…

— Pot să-l văd? îl imploră ea. Te rog! Pot să merg să stau de vorbă cu el?

— În urmă cu câteva minute l-ai acuzat că a venit aici ca să mă omoare, îi aminti Cinaed.

— Mie n-o să-mi facă niciun rău. Niciodată. Mă iubeşte. Urma să ne căsătorim. Te rog!

Maisie observă că privirea lui Cinaed se mută în spatele ei, spre Isabella. Din ziua în care veniseră cu toţii la castelul Dalmigavie, cei doi soţi păreau să fie veşnic împreună. Cinaed nu se ferea să-şi arate afecţiunea în public, iar Maisie îl aprecia pentru faptul că era protector cu sora ei. Isabella era o străină în sânul clanului Mackintosh, dar Cinaed le explicase cât se poate de clar că el era al ei, iar ea era al lui. Iar încrederea pe care şi-o purtau unul celuilalt era profundă.

— Te rog, repetă Maisie, întorcându-şi privirea spre sora ei. Lasă-mă să stau de vorbă cu el!

Isabella încuviinţă către soţul ei.

— Vino cu mine!

Capitolul 23

Degetele lui Maisie alunecară pe zidul rece de piatră, în timp ce îl urmă pe Cinaed pe treptele circulare şi întunecate. Cu fiecare pas, îşi spuse să rămână puternică şi să nu se gândească la ororile pătimite de inamicii clanului Mackintosh în celulele acelea. Nu voia să mai verse nicio lacrimă. Nu putea să zacă în durere. Vizita aceea era un dar, o dovadă de încredere din partea lui Cinaed şi nu avea de gând să o irosească. Voia să-l întâmpine pe Niall cu mintea clară.

La capătul treptelor dădură peste un scoţian înalt şi voinic, care păzea câteva uşi de-a lungul unui coridor

îngust.

— Eşti sigură? o întrebă Cinaed.

— Niall mai degrabă şi-ar lua viaţa decât să-mi facă vreun rău, şopti ea. Sunt sigură.

Cinaed ezită preţ de o clipă, aruncând o privire spre şirul de uşi.

— Urma să ne căsătorim. Mă iubeşte, spuse ea, apucându-l de braţ, de teamă că avea să se răzgândească. Cinaed nu participase la discuţia dintre ea şi sora ei. Nu fusese martor la explicaţiile ei. Nu i-am oferit ocazia de a explica situaţia, de a se apăra. Dragostea pentru sora mea mi-a umbrit judecata. Cred că m-am grăbit să-l acuz. Şi cred că... am făcut-o pe nedrept.

Cinaed o privi încruntat, deloc convins.

— Te rog, Cinaed!

În cele din urmă, el îi făcu semn paznicului să deschidă uşa.

— Doar câteva minute. Şi să ştii că o să te aştept aici.

Regretând tot ce îi făcuse lui Niall, păşi în spaţiul acela mic, rece şi umed cu paşi mărunţi. Nu ştia cât era de rănit. Singura sursă de lumină şi de aer era o ferestruică acoperită sus pe perete. După zgârieturile de pe pereţi, Maisie îşi dădu seama că celula aceea fusese folosită în nenumărate rânduri de-a lungul anilor, găzduind mulţi dintre inamicii clanului. Într-un colţ zăcea o saltea din paie, murdară, iar Maisie avu nevoie de câteva minute bune ca să-l zărească în întuneric pe Niall sprijinit de perete.

El nu făcu nicio mişcare când auzi uşa.

— Niall?

Rămase nemişcat.

Dar Maisie nu se opri. Făcu un pas spre el, micşorând distanţa dintre ei. Niall era iubitul ei, viaţa ei. Chipul îi era ascuns în întuneric, dar Maisie îi simţi privirea îndreptată asupra ei.

Se uită lung la el. Trebuia să se asigure că nu îi făcuseră niciun rău. Întinse mâna ca să-i atingă chipul, părându-i-se că vede o vânătaie. Dar el o opri.

— Oh, Niall! suspină ea.

— Nu ar fi trebuit să vii.

— Mi-am făcut griji pentru tine, zise ea. Ar fi vrut să-i ceară scuze, să-i explice de ce îl acuzase în biroul acela. Doar că încă era măcinată de îndoieli. Niall, ce cauţi aici?

El îşi feri privirea.

— Ai venit să-l omori pe Cinaed?

— Pleacă, Maisie, spuse el pe un ton dur şi furios. Era pentru prima oară când îi vorbea astfel după discuţia pe care o avuseseră în trăsură, după incidentul violent din Grassmarket.

— Niall, rosti ea, punându-i mâna pe braţ, ştiind că timpul lor era limitat.

Dar el refuză să-i vorbească. Pentru el, Maisie nu mai exista.

— Te-am acuzat în birou. Ai tot dreptul să fii supărat pe mine. Dar am nevoie să ştiu, te rog!

— Motivele care m-au adus aici, oricare ar fi acelea, nu au de-a face cu tine, răspunse el, cu o privire arzătoare. Pleacă, Maisie!

Ea simţi cum îi tremură bărbia. Lacrimile pe care încercase să le ţină în frâu începură din nou să alunece pe obrajii ei. Strânse braţele la piept, încercând să alunge durerea aceea sfâşietoare.

— O să plec. Un singur lucru vreau să ştiu. Niall, între noi a fost o minciună?

În clipa aceea, el se schimbă la faţă, înduioşându-se.

— Orice s-ar întâmpla, povestea noastră nu a fost niciodată o minciună.

Maisie îl luă pe nepregătite şi se aruncă în braţele lui, căutând consolare. Îşi lipi chipul de pieptul lui, suspinând cu amărăciune.

Niall o luă în braţe.

— Maisie, ţi-am redat libertatea!

— Nu vreau să fiu liberă. Vreau să fiu cu tine, spuse ea, fără să stea pe gânduri. Erau atâtea lucruri pe care voia să i le explice! Avea nevoie de încrederea lui, de adevăr. Când te-am văzut în birou, am crezut... Mi-am amintit ce mi-ai spus despre misiunea ta. Mi-am amintit ce încercau să

te oblige să faci. Nu aveai de unde să ştii despre atacul de pe Infirmary Street. Archibald e mort, eu şi Isabella am fost obligate să fugim. Cinaed… Am fost salvate de clanul Mackintosh. El şi Isabella s-au căsătorit. Toată lumea este pe urmele lui Cinaed. Am crezut că şi pe tine te-au trimis după el.

— Stai liniştită, îi şopti el, sărutându-i părul şi strângând-o la pieptul lui.

Maisie îşi înălţă capul ca să-l sărute şi răsuflă uşurată când o sărută şi el. Se întorsese la ea. Maisie era din nou acasă.

Rămase în braţele lui, hotărâtă să nu mai plece. Între timp, în mintea ei goneau toate acele întrebări încă rămase fără răspuns.

— Fiona. Au eliberat-o? Ai reuşit să o aduci acasă?

Îl simţi încordându-se, după care o împinse uşor ca să o poată privi în ochi.

— Nu ştiu unde e sora mea.

Maisie simţi cum i se frânge inima când îl văzu din nou schimbându-se la faţă.

— Nu am mai primit nicio veste de la ea. A dispărut. Am auzit că aşteaptă să fie judecată, dar cred că e o minciună. A dispărut. Poate pentru totdeauna. În toate aceste luni, nu am reuşit să o găsesc.

Maisie simţi cum i se strânge inima. Şi-o aminti din nou pe prietena ei târâtă pe stradă. Şi se gândi la Catriona şi la Briana, care nu aveau să-şi mai vadă niciodată mama.

— Eu sunt de vină. Eu sunt de vină pentru tot!

— Nu e adevărat. Nu te mai învinovăţi, zise el, după care o strânse la piept ca să nu mai vorbească.

Maisie simţi că inima părea să-i iasă din piept, gata să se sfărâme în mii şi mii de bucăţele. Orice ar fi spus el, faptele ei duseseră la arestarea Fionei, iar gândul acela o bântuia. Ar fi putut să-i oprească. Fără ajutorul ei, Societatea pentru Reformă Feminină nu ar fi existat. Nu s-ar fi organizat întâlnirile de miercuri seară. Drumul pierzaniei prietenei sale era pavat cu nesăbuinţa ei.

Auzi paşi de partea cealaltă a uşii. Niall îşi coborî braţele pe lângă corp. Şi el auzise paşii. Cinaed o avertizase că avea să o lase doar câteva clipe să stea de vorbă cu el.

— De ce ai venit la Dalmigavie?

Avea nevoie să ştie.

— Am fost trimis.

— De cine?

Niall arătă spre uşă şi îi făcu semn că erau ascultaţi.

— Ar trebui să-i întrebi pe sora ta şi pe proaspătul ei soţ. Ştiu prea bine.

Toţi cei din castel rămăseseră în aşteptarea mesagerilor de la graniţă, doar că nimeni nu ştia de ce urmau să vină.

Maisie auzi zăvorul deschizându-se.

Se uită lung la Niall, dar nu reuşi să citească nimic pe chipul lui. De îndată ce uşa celulei se deschise larg, se dezlipiră unul de celălalt. Paznicul fioros rămase în pragul uşii.

Se forţă să păşească spre uşă, fără să-şi ia ochii de la el.

Odată ajunsă de partea cealaltă, uşa se închise, paznicul ferecă zăvorul, iar Maisie simţi cum un pumnal invizibil îi tăie inima în două.

Îl zări pe Cinaed în capătul scărilor şi porni grăbită spre el.

— Niall zice că ştii de ce e aici. Poţi să-i dai drumul? Sau să-l laşi măcar pe Searc ori pe ai lor să stea de vorbă cu el? Te rog, nu crede ce am spus mai devreme!

Cinaed clătină din cap.

— Trebuie să aşteptăm până mâine.

— De ce?

— Pentru că în clipa de faţă Searc îi interoghează pe ceilalţi doi indivizi care au venit până aici alături de Campbell. Mâine o să aibă şi el ocazia să ne ofere o explicaţie.

Capitolul 24

Se trezi înconjurat de chipuri din trecut, dar Niall se forţă să le alunge în ceaţă.

Pornise în căutarea lui Maisie şi nu reuşea să o găsească. I se spusese că avea să o găsească acolo, dar nu putea să o vadă. Înaintă pe stradă prin oraşul cu clădiri care se ridicau ca nişte umbre uriaşe din toate părţile. Prin întunericul de nepătruns, undeva în dreapta, răsună un râs răguşit. Se feri, dar o clipă mai târziu un câine se năpusti asupra lui, arătându-şi colţii şi încercând să-l muşte, după care dădu bir cu fugiţii.

În spatele lui, auzi tocurile ei răsunând pe dalele de piatră. Sări ca ars când o trăsură trecu în grabă pe lângă el, vizitiul biciuind furios caii. Niall le zări cu coada ochiului pe sora şi pe nepoatele lui pe geam, palide şi îngrozite.

— Fiona!

Trăsura trecu pe lângă el, iar într-o clipită se făcu nevăzută.

— Ajută-mă!

Niall se întoarse, auzind vocea lui Maisie lângă el. Întinse mâna spre femeia din faţa lui şi îi atinse umărul, dar, înainte să apuce să îi vadă chipul, ea se risipi ca un nor în bătaia vântului. Un cuplu bine îmbrăcat trecu în grabă pe lângă el, mişcându-se pe marginile umbrelor şi ferindu-şi privirea. Îl cuprinse panica şi simţi fiori reci pe şira spinării.

— Niall, ajută-mă!

Se întoarse din nou cu faţa spre ea şi o văzu în capătul unei alei, sprijinită de intrarea arcuită din piatră.

Niall o strigă, dar simţi un nod în gât şi reuşi doar să îngâne ceva.

— Vin.

Maisie îi făcu semn să vină, cu chipul tras şi palid şi cu mâinile întinse spre el.

El îşi târî picioarele, încercând din greu să-şi tragă răsuflarea.

Apoi ea făcu un pas în spate şi dispăru în întuneric. Niall încercă să o ia la fugă, dar se împiedică şi căzu la pământ. Încercând să se ridice, îşi dădu seama că avea lanţuri la picioare, lanţuri groase şi grele. Începu să se târască pe dalele de piatră reci şi umede de pe stradă. În cele din urmă, ajunse pe alee şi se târî prin intrarea sub formă de cupolă.

Strigătele ei disperate răsunau între zidurile acelea, doar că se auzeau din ce în ce mai slab, ca un ecou pe punctul de a pieri.

— Vin.

Niall deschise ochii şi văzu tavanul întunecat. Nu mai era pe alee. Locul acela dispăruse. Se afla într-o celulă. Auzi un zgomot îndepărtat, aproape imposibil de detectat.

Zilele de vară erau nesfârşite acolo, în nordul ţării. Zări o fâşie de lumină prin fereastra aceea mică. Oboseala acută pe care o ignorase în ultimele săptămâni îl doborâse în cele din urmă, întunecându-i mintea. Dormise, doar că nu avea cum să-şi dea seama cât timp trecuse de atunci. Nu ştia dacă era zi sau noapte. Somnul acela agitat îl făcuse să viseze. Un vis îngrozitor, înspăimântător. Maisie fusese şi ea acolo, doar că nu putuse să o găsească. Ea avea nevoie de el, dar nu reuşise să ajungă la ea.

Auzi zgomotul paşilor şi se ridică, privind spre uşă. La început, îşi spuse că încă visa. Uşa era întredeschisă.

Sări în picioare şi păşi prin celulă. Aruncă o privire prin deschizătura aceea îngustă. Lumina unei lumânări din nişa de la capătul scării arunca umbre sălbatice pe pereţi. Un războinic Mackintosh fusese lăsat acolo de pază. După ce plecase Maisie, Niall îl văzuse la capătul scărilor, înfăşurat într-o pătură.

Acum zăcea ghemuit pe jos, într-o tăcere de moarte.

Niall deschise uşor uşa. Scoţianul nu se mişcă. În cele din urmă, mintea lui începu să se limpezească după coşmarul acela şi să-şi dea seama că era ceva în neregulă. Era o capcană. O ambuscadă. Dacă avea să dea peste

cineva pe scările acelea, putea să moară înjunghiat fără să apuce să mai spună ceva.

Rămase cu urechile ciulite, încercând să audă ceva venind de sus, după care se îndreptă spre scoţian. Era în viaţă, dar la cap avea un cucui de mărimea unui ou de gâscă.

Zări ceva în dreapta celulei. În lumina lumânării, văzu un pumnal. Cineva îi deschisese uşa şi îi lăsase o armă.

Maisie era singura prietenă pe care o avea în castelul acela. Doar că ea nu ar fi avut cum să-l răpună pe paznicul acela. O văzuse năpustindu-se cu steagul spre dragonii din Grassmarket, folosindu-l ca pe o suliţă, dar asta nu era opera ei. În ciuda discuţiei lor din ziua precedentă, adevărul se pierduse în ceaţa aceea groasă care îi înconjura. Era multe lucruri pe care nu i le se spusese, iar ceva îi zicea că Maisie ştia asta.

Doar că cineva îl atacase pe bărbatul acela şi îi deschisese uşa celulei. Cineva care îşi dorea ca, odată ajuns la Dalmigavie, să-l vadă ducându-şi misiunea la bun sfârşit.

Ascunse pumnalul în mânecă şi începu să urce treptele de piatră.

Odată ajuns la capătul treptelor, aruncă o privire în jur, după care se strecură ca o fantomă pe coridoarele castelului. Ajunse la o fereastră mică şi aruncă o privire afară din castel. Era dimineaţa devreme. Auzi mugetul vacilor venind dinspre şură, de partea cealaltă a curţii, iar oamenii abia îşi începeau ziua. Înaintă cu grijă şi fără să se lase văzut spre biroul lordului.

Trebuia să-l găsească pe Cinaed.

Niall văzuse un câmp de antrenament în spatele clădirilor. Dacă Fiul Scoţiei avea de gând să îşi conducă oamenii împotriva armatei britanice, asta însemna că îşi antrena războinicii. Doar că nu avea cum să se lase văzut, fiindcă risca să fie identificat imediat.

În apropiere de intrarea principală, găsi un colţ întunecat format de un şir de scări spre nivelurile superioare. Se ascunse în umbre. Era singura lui şansă.

Doi servitori de la bucătărie intrară pe uşă, cărând după ei un butoi de bere pe coridorul lat, certându-se din pricina unui pariu. Se făcură apoi nevăzuţi în întuneric, lăsându-l singur.

Lui Niall îi fugi mintea la Maisie. Soarta le juca feste. Nu îşi imaginase niciodată că ar fi putut să o găsească în Dalmigavie.

De la ultima lor întâlnire, nu se mai întorsese în Edinburgh. Informatorii lui Lord Sidmouth reuşiseră să îşi înfigă sabia în sufletul mişcării de reformă. Fiecare oraş era măcinat de abuzuri şi de arestări. Niall nu avusese nici cea mai mică idee că locuinţa lor fusese atacată sau că Archibald Drummond era mort.

Ar fi dat orice să poată sta de vorbă cu Maisie, să îi pună întrebări. Să afle prin ce trecuseră şi cum ajunseseră acolo. Ar fi vrut să oprească lumea în loc şi să-i adulmece mireasma părului. Să o ţină din nou în braţe. Ar fi dat orice să plece în lume cu ea fără să privească înapoi.

Simţi un val de durere când îşi dădu seama că asta nu avea să se întâmple niciodată.

Forţându-se să se concentreze pe ce avea de făcut, îşi scoase pumnalul din mânecă şi rămase la pândă.

La scurt timp, auzi paşii a doi bărbaţi pe scări. O clipă mai târziu, bărbatul Mackintosh pe nume Blair păşi pe coridor. Cinaed apăru imediat după el, dându-i instrucţiuni privind planul zilei.

Cu toate acestea, chiar înainte ca Niall să apuce să facă vreo mişcare, Fiul Scoţiei se opri pe loc, alertat ca un câine de pază. Doar că nu avu timp să reacţioneze, căci într-o clipită Niall se năpusti asupra lui, cu cuţitul la gâtul scoţianului.

Blair se întoarse spre ei, cu cuţitul lui lung de vânătoare strălucind în lumina dimineţii.

— Nu te apropia! strigă Niall, iar războinicul se opri.

Apoi Cinaed îi făcu semn să aştepte.

— Ce vrei? mormăi el. Dacă vrei să mă omori, dă-i bice! După aceea poţi să fii sigur că Blair o să te tragă în ţeapă.

— Ei bine, tocmai asta e problema, răspunse Niall pe un ton rece. Nu am de gând să te omor, în ciuda a tot ce ai auzit despre mine.

— Ce motive aş avea să te cred?

— Crede-mă, dacă aş fi avut de gând să o fac, ai fi fost deja mort. Înainte ca Cinaed să apuce să spună ceva, Niall îşi coborî pumnalul de la gâtul lui şi îi dădu drumul. Doar că am nevoie să stau de vorbă cu tine. Chiar acum.

În timp ce Cinaed îi întoarse spatele şi făcu un pas în spate, Niall îi văzu privirea îndreptată spre trepte. Aruncă şi el o privire în direcţia aceea şi o văzu pe Isabella, care îi urmărea în tăcere.

Capitolul 25

Maisie se îmbrăcă în linişte în lumina dimineţii. Morrigan încă dormea, cu toate că avea să se trezească curând.

Ea abia dacă închisese un ochi toată noaptea. Nici nu era de mirare după ce-l lăsase pe Niall în celulă şi după discuţia avută după aceea cu Isabella.

Maisie auzise zvonuri în legătură cu Cinaed încă de când puseseră piciorul în Dalmigavie. Băgase de seamă că oamenii din clanul Mackintosh se purtau diferit faţă de el. I se spunea Fiul Scoţiei, de parcă ăsta i-ar fi fost numele. Sau titlul. Iar după felul în care se purtau cu el Searc şi lordul, era limpede că aveau planuri măreţe pentru el. Maisie îşi spusese că acesta trebuia să fie, în parte, motivul pentru care, în ciuda faptului că erau deja căsătoriţi, Isabella şi Cinaed aveau în plan să organizeze o nouă petrecere de nuntă la finalul lunii la care aveau să ia parte liderii mai multor clanuri din toată zona de nord a Scoţiei.

Abia cu o seară în urmă aflase adevărata semnificaţie a numelui său şi motivul pentru care îşi făceau griji pentru siguranţa lui.

De îndată ce părăsise celula, Maisie urcase să stea de

vorbă cu sora ei, înarmată cu întrebări despre sosirea lui Niall în zonă. Abia atunci Isabella îi mărturisise că mama lui Cinaed era regina Caroline. Şi, de parcă n-ar fi fost îndeajuns de înspăimântător, aflase că tatăl lui era fiul din flori al lui Charles Edward Stuart, iar Niall făcea parte din convoiul trimis de regină ca să aranjeze o întâlnire cu el.

„Bonnie Prince Charlie. Fiul Scoţiei."

Totul începea să se lege. Teritoriile din nordul ţării erau deja o zonă periculoasă din pricina legilor nedrepte, a ocupaţiei militare britanice, a violenţelor şi a actelor de represiune împotriva limbii şi culturii lor specifice. Un lider charismatic şi cu pretenţie la tron ar fi putut lesne să aprindă scânteia care să arunce în flăcări Scoţia. Regele George, care nu era deloc popular în rândul supuşilor în calitate de prinţ regent, acum mai mult ca niciodată risca să fie alungat de pe tron. O întreagă dinastie risca să cadă la pământ.

Iar clanul Mackintosh nu avea de gând să lase pe nimeni să se atingă de Cinaed.

Maisie se grăbi să-i povestească surorii sale tot ce aflase de la Niall despre Fiona, că nu ştia unde se afla.

— Searc şi lordul au aflat deja. Rainey şi Woelk ştiu despre necazurile locotenentului Campbell cu sora lui, iar el nu s-a sfiit să le povestească, îi explică Isabella. Woelk le-a spus că Fiona a fost arestată pentru că a împărţit afişe în rândul femeilor despre Legea celor Şase Acte. Au spus că, din câte ştiu ei, urmează să fie trimisă la judecată.

Maisie cugetă asupra propriilor îndoieli.

— Carevasăzică, tovarăşii lui erau la curent cu tot ce s-a întâmplat şi tot au avut încredere în el să plece împreună spre nord. Asta înseamnă că şi regina trebuie să ştie. Înseamnă că nu a încercat să le ascundă nimic, spuse Maisie atât pentru liniştea ei, cât şi pentru a surorii sale.

— Rainey le-a spus că nu a aflat toate aceste lucruri din gura locotenentului, ci din surse proprii.

— Niall a petrecut săptămâni întregi întrebând pe toată lumea dacă ştie ceva despre locul unde a fost dusă Fiona. Nu a ţinut secret, iar astfel de zvonuri se răspândesc

repede. Regina şi anturajul ei nu l-ar fi lăsat niciodată să se alăture convoiului dacă nu ar fi avut încredere deplină în el, zise Maisie, strângându-şi mâinile. Trebuie să-i dea drumul.

— Asta depinde de Searc şi de lord.

— Aş putea măcar să stau de vorbă cu ei? Vreau să-mi retrag cuvintele. Vreau să-mi retrag acuzaţiile!

— Îl cunoşti prea bine pe Searc. Nu e genul care să se lase convins. Ar fi mai bine să aştepţi până mâine-dimineaţă.

„Să aştept până mâine-dimineaţă.”

Fusese o noapte atât de lungă! În cele din urmă, când auzi primele semne ale agitaţiei dimineţii la fereastră, Maisie dădu fuga la parter în căutarea lui Searc, a lui Lachlan sau a lui Cinaed. Trebuia să continue să lupte pentru cauza ei şi să-l scoată pe Niall din celula aceea.

Aruncă o privire în sala principală, dar nu erau acolo. Tocmai când era pe punctul de a pleca, mătuşa lui John Gordon, bătrâna Jean, apăru în spatele ei. Isabella şi Cinaed se întâlniseră la coliba lui Jean. Ea fusese cea care îi ajutase să scape din mâinile localnicilor, care ar fi fost gata să-i omoare pe amândoi după naufragiu. Odată ajunşi la castel, Isabella le explicase fetelor că Jean făcea parte din familia lor. Pe jumătate paralizată, bătrâna aceea vitează se descurca greu, chiar şi când venea vorba de sarcini simple, iar grija pe care i-o purta nepotului său părea să-i afecteze şi mai tare starea.

— Nu l-am văzut pe niciunul dintre ei, îi răspunse Jean.

— Cum se mai simte John azi?

— Nenorociţii ăia de la fort l-au zdruncinat, dar e un băiat puternic. O să se pună pe picioare, exact cum a spus stăpâna că o să se întâmple. Doar că merge încet. După cum bine ştii, are zile mai bune şi zile mai rele. Azi nu e o zi prea bună.

După ce fusese arestat, John Gordon fusese dus la Fort George. Cinaed şi oamenii lui Mackintosh reuşiseră să-l elibereze şi să-l aducă acasă, dar nu înainte ca băiatul să îndure chinuri groaznice. În ultimele săptămâni, trupul lui

John începuse uşor-uşor să se întremeze, doar că mintea lui încă era tulburată de coşmarul prin care trecuse.

— O să trec mai târziu pe la el ca să-i citesc, zise Maisie. Ştiu că şi Morrigan avea în plan să treacă pe la el.

— Ce fete bune! spuse bătrâna, luminându-se la faţă. Sunt sigură că o să se bucure să vă vadă.

John călătorise alături de ele săptămâni întregi, iar familia lui Maisie nu îi putea mulţumi îndeajuns tânărului avocat pentru că le ajutase să fugă din Edinburgh şi pentru tot ce pătimise după aceea.

— Uite-o şi pe sora ta. S-ar părea că şi ea te caută.

Maisie se întoarse spre ea şi răsuflă uşurată când o văzu pe Isabella. Îi promise lui Jean că avea să treacă pe la ea mai târziu, după care se grăbi spre sora ei.

— Pot să stau de vorbă cu ei?

— Vino cu mine!

Maisie nu avea de gând să o întrebe din nou şi încercă să ţină pasul cu Isabella. Dar, în timp ce înaintară împreună pe coridor, zări expresia serioasă de pe chipul surorii sale. Nu ştia dacă trebuia să se simtă uşurată sau speriată. Nu era nici urmă de îndoială că se îndreptau spre biroul lordului.

— S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Ceva rău, spuse ea, după care o trase pe Isabella de mânecă. Nu au încredere în el, nu-i aşa?

Sora ei se opri şi se întoarse cu faţa spre ea. Maisie citi afecţiunea din ochii ei, iar Isabella întinse mâna şi îi dădu părul după ureche.

— Sper că am procedat corect.

— Ce vrei să spui? Ce ai făcut?

— Ştiu că-l iubeşti pe locotenentul Campbell.

— Aşa e. Îi iubesc pe Niall.

— Spune-mi ceva: ce ai făcut după ce ai plecat aseară din camera mea?

Maisie o privi nedumerită, întrebându-se de ce îi punea o astfel de întrebare.

— Am urcat în camera mea, la Morrigan.

— Iar după aceea nu ai mai ieşit din cameră?

— Nu. Doar acum, dimineaţă, când am coborât în sala principală ca să te caut.

Isabella încuviinţă şi o sărută pe obraz, după care o luă de braţ. Porniră din nou la pas. Odată ajunse la biroul lordului, Isabella bătu la uşă. I se spuse să intre, aşa că intrară împreună.

Găsiră mai mulţi bărbaţi adunaţi în birou. Păreau să aştepte ceva. Îl văzu mai întâi pe Blair, sprijinit de peretele de lângă uşă, care le salută cu o mişcare scurtă din cap. Searc umbla de colo-colo, ca un câine legat. Brusc, se opri şi se uită lung la ele. Lordul era aşezat pe scaunul lui, vizibil istovit, şi îi făcu semn lui Blair să închidă uşa.

Maisie se întoarse şi îl văzu pe Cinaed. Şi pe Niall în dreapta lui.

Niall acolo.

Într-o clipită, inima păru să-i iasă din piept de emoţie. Era acolo liber. Făcu un pas spre el, dar Isabella o opri.

Nimeni nu pierdu timpul cu salutări sau explicaţii.

— Tu ai făcut asta? sări Searc spre ea din colţul celălalt al camerei.

Maisie îl privi confuză, neştiind ce să răspundă.

— Ce să fac?

— Tu ai coborât în zorii zilei în celule?

Maisie se făcu roşie la faţă şi aruncă o privire spre Niall, dar el evită să se uite la ea. Oare ar fi trebuit să mintă pentru el?

Ce ar fi putut să spună ca să-l ajute? Nu avea de unde să ştie dacă Niall era sau nu în pericol. Aşa că hotărî să spună adevărul.

— Nu. Am fost o singură dată în locul acela îngrozitor, alături de Cinaed, ieri după-amiază.

Cinaed o aprobă încurajator, după care i se adresă lui Searc.

— Exact cum ţi-am spus. Maisie nu ar fi putut să facă asta. Nu a fost ea.

Maisie se întrebă despre ce vorbeau.

— Doar pentru că asta zice ea, nu…

— Ajunge! i-o tăie Cinaed fără menajamente. O să

procedăm după cum am discutat.

Apoi Cinaed îi făcu semn să se apropie, spre nemulţumirea lui Searc, care începu din nou să ia biroul la pas.

Maisie păşi nesigură. Nu avea nici cea mai vagă idee ce se petrecea acolo şi de ce o luaseră la întrebări. Iar expresia neclintită de pe chipul lui Niall şi încăpăţânarea lui de a nu se uita la ea nu o ajutau cu nimic. Era evident că era singura din încăpere care nu ştia adevărul, oricare ar fi fost acesta. Ajunsă faţă-n faţă cu Cinaed, se simţi ca un criminal gata să fie judecat.

— Isabella mi-a spus că v-aţi logodit în Edinburgh.

Urmă o tăcere inconfortabilă, Maisie aşteptând ca Niall să spună ceva. Dar el continuă să-şi ferească privirea.

— Aşa este, răspunse ea în cele din urmă.

— Şi vrei în continuare să te căsătoreşti cu el?

Înainte de a pleca din oraş, Niall o eliberase de orice promisiune. Iată-i acum aici, atât de departe de viaţa pe care şi-o imaginase fiecare pentru viitorul lor. Din nou tăcerea se prelungi, iar Maisie se temu de răspunsul lui Niall. Dacă nu-şi mai dorea să fie cu ea? Mai ales după cele petrecute ieri?

— Da, răspunse ea, cu o voce care chiar ei i se păru îndepărtată.

— Nu e nevoie să faci asta, zise Niall, privind-o pentru prima oară în ochi.

— Asta îmi doresc... dacă vrei şi tu să fii cu mine, răspunse ea, fără să-şi poată ascunde nota de vulnerabilitatea din glas.

Niall tăcu, iar în clipa aceea îngrozitoare Maisie se întrebă dacă nu cumva fusese obligat să facă un târg cu clanul Mackintosh în schimbul libertăţii sale. Făcea parte din târg. El rămase locului, iar privirea lui enigmatică o paraliză.

Apoi o luă de mână şi aşteptă până ce se uită în ochii lui albaştri ca să spună:

— Ar fi o onoare pentru mine să fiu soţul tău.

În clipa aceea, Maisie răsuflă uşurată. Niall îi luă mâna

şi i-o sărută, iar ea abia se abţinu să nu izbucnească în lacrimi. Ar fi vrut să se arunce în braţele lui şi să se cuibărească la pieptul lui, cum făcuse cu o seară în urmă, doar că erau prea multe priviri îndreptate asupra lor.

— Căsătoria voastră îl face pe Campbell cumnatul meu. Parte din familia mea, spuse Cinaed pe un ton serios. Avem nevoie de el. De priceperea lui. De cunoştinţele lui despre regimentele britanice, despre strategiile folosite pe câmpul de luptă. O să-l protejăm.

„Nu!” Niall încercase să se rupă de viaţa militară. Târgul acesta era o capcană. Niall era obligat să acţioneze împotriva propriilor dorinţe.

Îşi imaginase momentul acela de atâtea ori! Şi-l imaginase ca un moment romantic, văzuse fericirea care îi aştepta. Doar că nu simţi că era un motiv de sărbătoare.

Cinaed se întoarse apoi spre lord şi zise:

— Cât de repede putem să aranjăm nunta?

— Poimâine o să-i căsătorim.

Capitolul 26

Maisie termină de scris articolul şi i-l întinse prietenei sale cu păr închis la culoare, care începu să-l citească luând camera la pas. Era hotărâtă să împărtăşească cu Morrigan totul despre activităţile politice. De când fugiseră din Edinburgh, noua ei soră devenise principalul ei cititor.

Comitetul de Siguranţă al Ţesătorilor din Inverness îi făgăduise că avea să printeze şi să distribuie articolul ei într-un pamflet, iar Maisie intenţiona să-i trimită o copie a articolului şi Ellei în Edinburgh, ca să-l împartă membrelor Societăţii pentru Reformă Feminină. În toată această perioadă, corespondaseră prea puţin. Totuşi, în ultima vreme, scrisorile începuseră să se înmulţească. În ultimul ei mesaj, Ella îi povestise că erau din nou în căutarea unui loc de întâlnire. Societatea avea nevoie de un spaţiu mai mare, căci numărul celor înscrise explodase din primăvară până

acum.

Maisie se bucurase să afle că iniţiativa ei şi a Fionei, pornită cu mai puţin de un an în urmă, era înfloritoare chiar şi în lipsa lor. De la sosirea ei în nordul Scoţiei, ajunsese să înţeleagă mult mai bine ce se petrecea în Inverness, în Aberdeen şi în alte oraşe din zonă. Situaţia nu părea să se îmbunătăţească. Guvernul era mai agresiv ca niciodată. Iar Maisie nu avea de gând să renunţe la luptă. Pentru ea, articolele pe care le scria erau ca o punte care o lega de viaţa pe care o lăsase în urmă. Poate că într-o bună zi avea să se alăture din nou luptei din Edinburgh.

Morrigan îi întinse paginile şi îi spuse:

— E excelent!

Maisie îşi muşcă buza, încercând să ascundă un zâmbet mulţumit. Începuse să se obişnuiască cu sinceritatea dură a celeilalte femei. Dacă munca ei avea lacune în argumentare, conţinut sau stil, Morrigan nu se ferea să îi atragă atenţia asupra lor.

În timp ce Maisie se pregăti să copieze documentul, Morrigan se duse la fereastră şi aruncă o privire în curte.

— Eşti sigură că vrei să te căsătoreşti cu el?

„Să se căsătorească cu el. Cu Niall.” Maisie era în continuare agitată după toate evenimentele petrecute în dimineaţa aceea. După decizia lui Cinaed, Searc se grăbise să o alunge din birou fără ca măcar să apuce să stea de vorbă cu Niall între patru ochi. Totuşi, liderii clanului Mackintosh căzuseră de acord asupra planului. În două zile urmau să se căsătorească.

— Da, sunt sigură.

— Şi ce ai de gând să faci cu asta? o întrebă Morrigan, îndreptându-se spre ea şi făcând semn spre hârtiile întinse pe pat şi pe articolul din mâna lui Maisie. El ştie despre activităţile tale?

Maisie se sprijini cu spatele de scaun.

— Ne-am cunoscut când mărşăluiam pe străzile din Edinburgh, ţinând discursuri în cadrul adunărilor noastre, scriind şi distribuind pamflete şi afişe menite să promoveze cauza reformei noastre. Abia după aceea m-a cerut în

căsătorie.
Morrigan clătină uşor din cap.
— A trecut o viaţă de atunci. Gândeşte-te la tot ce s-a întâmplat. La tine. La el. La sora lui. Nu mai sunteţi aceiaşi oameni de atunci. Situaţia s-a schimbat cu totul.
Maisie ar fi preferat să nu se gândească la asta, la fel cum nu voia să se gândească la vorbele lui cutremurătoare de după arestarea Fionei.
„Nu mi-am dorit nimic din toate astea. Voiam să împart o viaţă simplă alături de tine. Dragoste, respect şi o familie departe de nebunia războaielor şi a politicii. Am cerut oare prea mult?”
O durea inima când se gândea la noaptea aceea. La Fiona. La toate încercările prin care trecuse Niall în căutarea surorii sale înainte de a ajunge la Dalmigavie. Viaţa pe care o începeau acum, în calitate de soţ şi soţie, era complet diferită de cea la care visase el.
— E adevărat, nu-l cunosc, dar, din tot ce mi-ai povestit despre el, nu a renunţat la serviciul în numele regelui ca să poarte alt război, spuse Morrigan cu o privire îngrijorată. Odată ce o să ducă misiunea asta la bun sfârşit şi o să renunţe din nou la luptă, vei fi dispusă să renunţi şi tu? Să laşi totul în urmă? Eşti pregătită să devii o femeie tăcută, la casa ei, eşti gata să-i creşti copiii?
Nu putea să renunţe. Totodată ştia prea bine că planul clanului Mackintosh pentru Niall nu presupunea să se retragă într-un colţ liniştit, departe de războaie şi de politică.
— Pot să le fac pe amândouă. Niall ştie prea bine că asta sunt eu şi mă iubeşte. Iar eu îl iubesc aşa cum este el. O să ne construim o viaţă împreună.
— Crezi că dragostea o să vă rezolve toate problemele, pufni ea. Fără să vorbiţi deschis şi sincer. De unde ştii că vă doriţi în continuare aceleaşi lucruri de la viaţă dacă nu vorbiţi? Şi dacă aflaţi că vreţi lucruri diferite, un viitor diferit, cum poţi să te grăbeşti să te căsătoreşti cu el?
Maisie o privi încruntată. Bineînţeles că voia să-l

cunoască pe noul Niall. Bineînţeles că era diferit de bărbatul pe care îl văzuse ultima oară în Edinburgh. Noul Niall părea să aibă un aer misterios. Dar, după felul în care se purtase cu ea de când se regăsiseră, nu avea cum să-l învinovăţească. Cu toate acestea, Morrigan avea dreptate.

— Ei bine? Ce ai de spus?

— Eşti prea deşteaptă. Şi nu sunt sigură că-mi place să fii vocea raţiunii din mintea mea, spuse ea, întinzându-şi palmele pe birou. Poate că am fost naivă, dar, după lupta de la uşa casei noastre din Infirmary Street, simt că nu mai avem niciun fel de control asupra propriului destin. Am văzut amândouă cât de repede ţi se poate da viaţa peste cap, cât de repede îţi poate fi răpită.

— Un motiv în plus să fim sinceri cu cei din jurul nostru, oricât timp am mai avea la dispoziţie.

Sinceritate. Morrigan avea dreptate, iar Maisie ar fi dat orice ca lucrurile să fie atât de simple. Sinceritatea ei din această conversaţie era neînsemnată în comparaţie cu aerul misterios al lui Niall.

Îi veniră în minte fel de fel de întrebări fără răspuns. Cum reuşise să-i convingă pe cei din clanul Mackintosh de nevinovăţia lui? Oare îi minţise? Avea nevoie să ştia asta pentru propria linişte. Şi ce fusese cu toate întrebările din partea Isabellei şi a lui Searc în dimineaţa aceea? De ce voiau să ştie pe unde umblase? Cei din clanul Mackintosh erau cât se poate de secretoşi. Oamenii nu bârfeau. Cel puţin, nu cu cineva din exterior, aşa cum era ea.

Morrigan se duse din nou la fereastra deschisă, iar părul începu să-i fluture în bătaia vântului. Şi-l strânse, prinzându-l la ceafă.

— Du-te să stai de vorbă cu el!

Asta ar fi trebuit să facă. Începuseră o relaţie bazată pe sinceritate. Doar că acum vieţile lor erau despărţite. Maisie îşi trăise mai toată viaţa ascunzându-şi propria identitate. Şi nu avea de gând să continue să o facă.

Auzi strigăte venind dinspre curte, aşa că se ridică de pe scaun şi merse la fereastră, odihnindu-şi mâna pe umărul prietenei sale.

Aruncă o privire pe geam şi îi văzu pe Niall şi pe Cinaed plimbându-se departe de restul oamenilor şi îndreptându-se spre curtea de antrenament. Îl văzu şi pe Blair, veşnic la pândă, pe urmele lor, cu mâna pe cuţitul lung de vânătoare.

— Se pare că nu o să reuşim să stăm de vorbă în după-amiaza asta.

Capitolul 27

Marea sală din Dalmigavie avea un aer de frăţie eternă. Vocile şi râsetele care se ridicau umpleau mesele aliniate de-a lungul pereţilor înalţi de piatră acoperiţi cu panouri din lemn de culoare închisă. Deasupra lor, tapiţerii vechi de cinci sute de ani înfăţişau grupuri de domni şi doamne la vânătoare sau în grădini, alături de câini şi unicorni, tapiţerii atârnate între scuturi şi săbii vechi, suliţe şi topoare de război.

Niall rămase în pragul uşii, aşteptând-o pe Maisie să i se alăture.

În cele două zile pe care le petrecuse la castel, aflase că mesele erau un adevărat eveniment social, la care toată lumea trebuia să participe. Fierarii, cei care lucrau în grajduri, fermierii, bărbaţi, femei şi copii, cu toţii se adunau, recunoscători stăpânului lor, Lachlan Mackintosh, pentru mărinimia de care dădea dovadă.

Niall aruncă o privire spre capătul sălii. Acolo, la o masă ridicată pe un podium, stăteau Cinaed şi Isabella. Îşi aminti de felul în care se uitaseră la el cu o zi în urmă, după înfruntarea dintre el şi Cinaed, în capătul scărilor. Era, fără doar şi poate, sora lui Maisie. O leoaică, o femeie războinică, neînfricată, gata să-l sfâşie cu mâna ei, fără să-i pese ce avea de spus. Iar Cinaed era la fel de protector faţă de soţia lui.

Genul acela de atenţie şi devotament era exact ce-şi dorea Niall în căsnicia lui. El şi Maisie aveau să se

căsătorească în dimineaţa următoare. Doar că în ultimele două zile nu apucaseră să petreacă prea mult timp împreună. Într-un fel, era recunoscător pentru asta, căci însemna că nu avuseseră timp de întrebări şi de răspunsuri. Bineînţeles că era curioasă, îşi spuse el, se întâmplaseră atât de multe lucruri în spatele uşilor închise. Iar până acum Maisie nu fusese inclusă în astfel de discuţii.

Cu o iarnă în urmă, putea să spună că îl cunoştea pe cât de bine o cunoştea şi el pe ea. Dar acum avea secrete pe care nu putea să i le divulge.

Auzi paşi în depărtare şi se trezi din visare când o văzu pe Morrigan îndreptându-se spre el. Făcuseră cunoştinţă în grabă, iar Niall îşi dăduse imediat seama că avea o personalitatea aparte.

Tânăra se opri în faţa lui.

— Vine imediat.

Niall încuviinţă, răsuflând uşurat.

— Toată ziua a încercat să dea de tine. Vrea să staţi de vorbă.

Fiica lui Archibald Drummond era o fată directă şi foarte protectoare cu Maisie. Niall aprecie aceste calităţi la ea şi se bucură să ştie că Maisie urma să o aibă mereu alături pe Morrigan.

— Am fost plecat cu Cinaed şi cu Blair.

Morrigan aruncă o privire peste umăr şi zise:

— Maisie are nevoie să-ţi spună tot ce are pe suflet înainte să ajungeţi mâine la altar.

Nu ştia exact ce anume voia să spună, dar bănuia. Niall se temu, preţ de câteva clipe, că Maisie nu mai voia să se căsătorească cu el. Nu mai era acelaşi bărbat liber de care se îndrăgostise, dar spera că încă îl considera vrednic de ea. Chiar şi în ochii lui avea nevoie de o şansă ca să-şi dovedească valoarea. Spera să aibă parte de asta.

Niall încuviinţă, iar Morrigan se depărtă.

De îndată ce o zări pe Maisie pe coridor, marea sală şi tot ce îi înconjura se evaporară. Se îmbătă cu frumuseţea ei, cu mersul ei încrezător, cu puterea aceea tăcută care o caracteriza atât de bine. Nu îi purta pică pentru scena din

biroul lordului din după-amiaza sosirii lui. Înţelegea prea bine sentimentul acela de loialitate. Respecta iubirea de familie. Şi, la urma urmei, faptele ei îi făcuseră misiunea mai uşoară.

Maisie veni mai aproape, privindu-l cu ochii ei albaştri. Niall simţi cum inima i se strânse dureroasă când şi-o imagină coborând în celulă ca să-şi mărturisească dragostea.

Îi oferi braţul, iar ea îl acceptă.

— Încă vrei să te căsătoreşti mâine cu mine? o întrebă el, luat prin surprindere de propriile cuvinte.

Nu îşi propusese să o întrebe asta. Dar era singurul lucru care îl făcea vulnerabil.

— Tu mai vrei să fii cu mine?

— Pentru totdeauna. Chiar şi după aceea, îi spuse el, sărutându-i mâna înainte ca Maisie să şi-o retragă, timidă.

Rămase apoi locului, trase aer în piept şi zise:

— Înainte să intrăm, trebuie să-ţi spun că nu am de gând să renunţ la lupta pe care am început-o alături de Fiona. Nu o să merg în Inverness, nu mă pun în pericol, dar de ultima oară când ne-am văzut am scris mai multe articole pe care le-am trimis către diferite publicaţii, spuse ea dintr-o singură suflare. Nu vreau să existe secrete între noi. Ştii prea bine cine am fost în Edinburgh, dar trebuie să ştii că am rămas aceeaşi persoană şi aici. O persoană cu aceleaşi convingeri. Cu aceleaşi principii. Ba chiar sunt mai motivată ca niciodată. Aşa că te întreb din nou. Mai vrei să te căsătoreşti cu mine?

Niall ştia că spunea toate acestea pentru că îşi amintea cuvintele lui despre viaţa aceea liniştită la care visa. Nu uitase nimic. Dar se schimbaseră atât de multe lucruri de atunci până acum! Un zid imens, de neclintit despărţea acum realitatea de fantezie.

— Da, vreau să fiu cu tine. Te iubesc.

Maisie îl privi îmbujorată, iar el o simţi mai relaxată. Îl luă de mână şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat ieri? În celulă? Cu Cinaed. E ceva ce…

— Veniţi odată? strigă Searc, întrerupându-i. Campbell, Cinaed are treabă cu tine!

Micul general îi făcu semn spre podium, iar Niall răsuflă uşurat, ştiind că, pentru moment, nu era nevoit să răspundă la întrebarea lui Maisie.

Doar că nu avea de gând să o lase acolo. O zări pe Morrigan la masă şi o îndrumă pe Maisie în direcţia ei.

După câţiva paşi, fură imediat opriţi de cei doi bărbaţi alături de care Niall îşi pornise călătoria de la graniţă. Îşi dădu seama că nu le făcuse cunoştinţă cu Maisie, cu toate că o văzuseră când dăduse buzna în biroul lordului.

Aşa că o prezentă.

— Campbell, nu ştiu cum ai scăpat, zise Lewis Rainey. Scuzele mele, doamnă.

— Aşa este, adăugă celălalt bărbat. Chiar şi după ce ai fost acuzat de doamna noastră şi după ce ai fost aruncat în temniţă, tot ai făcut cumva să ajungi să te căsătoreşti mâine.

— O să fii cumnatul Fiului Scoţiei, mormăi Rainey, iritat. Ce cuplu impresionant!

— Tind să cred că niciun fel de merite militare nu te-ar fi ajutat să urci aşa, adăugă Woelk rânjind.

Nu părea să-i intereseze câtuşi de puţin că Maisie era de faţă şi le auzea balivernele.

— Trebuie să recunoşti că e ciudat cum ţi s-a schimbat norocul, peste noapte, zise Rainey.

— Da, Campbell, ne-ar plăcea să ne spui cum ai reuşit.

Niall o simţi pe Maisie tot mai încordată în dreapta lui cu fiecare comentariu al acestor doi indivizi. Bineînţeles că şi ea era curioasă să afle cum i se schimbase norocul. Tresări când o văzu făcând un pas spre ei, adresându-li-se direct.

— Domnilor, săptămâni întregi, noi, cei de la castelul Dalmigavie, am stat ca pe ace ştiind de ameninţarea la adresa lui Cinaed. Când l-am văzut pe locotenentul Campbell, un bărbat din armată, ştiind despre serviciul său militar din toţi aceşti ani, m-a cuprins panica. Starea

aceasta de agitaţie m-a făcut să mă pierd cu firea. Dar, după ce am avut timp să mă gândesc mai bine şi să stau de vorbă cu sora mea, am văzut clar lucrurile.

— Să înţeleg că vă cunoşteaţi de dinainte? o întrebă Woelk mirat.

— Desigur. Eu şi locotenentul Campbell suntem mai mult decât simple cunoştinţe, spuse ea, privindu-i de sus şi dându-le de înţeles că oamenii care contau cu adevărat ştiau deja asta. Domnule Woelk, ne-am logodit în Edinburgh. Logodna noastră a fost anunţată în toate ziarele primăvara trecută. A fost mare păcat că locotenentul s-a văzut nevoit să plece din oraş pe nepregătite. E o minune că ne-am regăsit aici, în nordul Scoţiei. Nu-i aşa, dragostea mea? zise ea, întorcându-şi ochii albaştri spre el şi cerându-i aprobarea.

Niall încuviinţă şi îi luă mâna. Habar nu avea cât de recunoscător îi era.

Woelk şi Rainey o priviră şocaţi, de parcă nu înţelegeau ce încerca să le spună. Era limpede că nu ştiau nimic despre toate acestea.

— Bineînţeles, eu însămi abia am ajuns la castelul Dalmigavie. Încă sunt privită ca o persoană din afară, zise ea, uitându-se în stânga şi în dreapta ei şi făcând semn spre Searc, care stătea de vorbă cu lordul. Dar există şi beneficii în faptul că sora mea este căsătorită cu Cinaed. Imediat după aceea am avut ocazia să stau de vorbă cu lordul şi să lămuresc neînţelegerea, zise ea, radiind de fericire, după care le vorbi în şoaptă, pe un ton complice: De dragul reputaţiei mele, sora mea a insistat să nu mai amânăm nunta. De teamă ca locotenentul Campbell să nu se facă din nou nevăzut.

Apoi zâmbi şi îl luă de braţ.

— Aşa că iată-ne aici, domnilor, zise Niall, aruncând o privire în jur. Iar mâine am de gând să-mi ţin promisiunea şi să-mi fac datoria. Vă rog să mă scuzaţi.

Aşteptă ca bărbaţii să le facă loc, după care o conduse la locul ei.

— Bravo! îi spuse el. Ai fost minunată!

— Să-ţi faci datoria? repetă ea. De asta te căsătoreşti cu mine? Niall se opri şi o întoarse cu faţa spre el. Făcu abstracţie de mulţime, de zgomote, de faptul că erau în sala mare şi că se uita lumea la ei. O privi drept în ochi şi îi spuse:

— O să mă căsătoresc cu tine mâine pentru că te iubesc, spuse el, ştiind că erau cele mai sincere cuvinte pe care le spusese în ultima vreme.

În atenţia Maiestăţii Sale, Regele, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Chiar acum am primit vestea că am pierdut vasul regal Pitt şi că a avut loc un incident violent în Inverness. Urmează un raport complet, dar, pe baza unei scrisori pe care am primit-o direct din mâna guvernatorului de la Fort George, am fost asigurat că explozia de pe vas şi violenţele din oraş nu au de-a face cu temerile noastre legate de Fiul Scoţiei.

În schimbul nostru de scrisori, am aflat că guvernatorul militar din nordul Scoţiei de la Fort Williams ia serios în calcul varianta unui atac direct la castelul Dalmigavie. Fortăreaţa Mackintosh e un loc aproape imposibil de pătruns fără să riscăm multe vieţi omeneşti, dar generalul este hotărât să îşi asume această provocare. Cu toate acestea, l-a anunţat pe secretarul de război că preluarea castelului ar presupune ca întreaga zonă să rămână fără apărare într-o perioadă în care avem nevoie de un regiment cât se poate de puternic. O încercare eşuată ar fi devastatoare şi ar rezulta pierderea zonei de nord şi, probabil, a întregii Scoţii.

Între timp, Sir Rupert a pus la cale o misiune ascunsă, dar la fel de letală menită să elimine ameninţarea de la castelul Dalmigavie.

Făgăduiesc să vă ţin la curent cu cele petrecute fără întârziere.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 28

Nu avea să fie o nuntă cu declaraţii de iubire. Fără tinere vesele, cu flori în păr. Nu aveau să fie întâmpinaţi pe treptele bisericii cu cimpoieri sau dansatori. Singurul indiciu că era vorba despre o sărbătoare era frumoasa rochie de culoare crem pe care sora ei, Isabella, poruncise să fie făcută pentru ea.

Întreaga nuntă fu organizată în două zile şi avu loc dimineaţa, în capela de lângă biroul lordului. Preotul fu adus din sat, iar Niall şi Maisie îl întâlniră pentru prima oară la altar, cu câteva minute înainte de a începe slujba.

Isabella, Morrigan, Cinaed şi lordul fură singurii prezenţi la ceremonie, cu toate că lui Maisie i se păru că îl zări pe Blair ascuns în umbră, în faţa uşii de la capelă. După ceremonie aveau să ia masa în sala mare a castelului Dalmigavie, ca să sărbătorească.

Pe Maisie nu o deranjă că întreaga ceremonie fu organizată în grabă. Păşi în capelă cu un buchet de flori proaspete şi rozmarin din grădinile castelului.

Se uită cu coada ochiului spre Niall, care era în dreapta ei, şi văzu ridurile din jurul ochilor lui albaştri. Era îngrijorat. Nu avuseseră la dispoziţie nici măcar câteva clipe între patru ochi. Cu o seară în urmă, după ce o lăsase la masă, el, Cinaed şi Searc se făcuseră nevăzuţi şi nu se mai întorseseră în sala mare cât timp rămăsese ea acolo.

Maisie era împăcată cu oricare ar fi fost motivele care îl aduseseră pe Niall acolo. Cu toate acestea, încă avea întrebări. Trei bărbaţi sosiseră de la graniţă, chipurile trimişii reginei. Doar că Niall era cel care îşi petrecea tot timpul alături de Cinaed şi de restul clanului. Liderii Mackintosh păreau să aibă încredere în el, iar Cinaed îl avea mereu lângă el. Nu avea niciun rost să încerce să

obţină răspunsuri de la sora ei. O avertizase să nu mai pună întrebări. Isabella îi era loială soţului ei.

În timp ce preotul începu să recite o combinaţie de rugăciuni galice şi latine, Maisie îşi aminti de discuţia pe care o avusese cu Morrigan, în urmă cu câteva zile. Era mai liniştită ştiind că avusese ocazia să stea de vorbă cu Niall seara trecută, la intrarea în sala mare. Cel puţin inima şi mintea ştiau cine era ea şi ce anume era dispusă să aducă în căsnicia lor.

Spera doar ca după nuntă Niall să împărtăşească secretele lui cu ea, oricare ar fi fost ele.

Preotul continuă să recite rugăciunile. De un lucru era sigură Maisie, şi anume că jurămintele de căsătorie nu aveau cum să-i promită un final fericit. Binecuvântările preotului nu ofereau nicio garanţie pentru luna viitoare, pentru săptămâna viitoare, nici măcar pentru ziua de mâine. Putea doar să se bucure de fericirea din prezent.

Preotul îi întrebă dacă aveau inelul. După o clipă de pauză, Isabella îi şopti ceva lui Niall şi îi întinse un săculeţ.

O clipă mai târziu, Maisie făcu ochii mari când Niall îi puse inelul de deget. Îl privi cu un nod în gât. Era un inel de logodnă. Şi nu unul simplu, ci un inel de aur, ornamentat de mâini pricepute. Un cerc fără început şi fără sfârşit. Simbolul puterii infinite a iubirii şi a devotamentului. Era inelul Isabellei, cel pe care i-l oferise Archibald în ziua nunţii sale.

Maisie îşi aminti că fusese alături de sora ei la prima ei nuntă. Singurii invitaţi fuseseră Morrigan, în vârstă de 15 ani, şi Maisie, în vârstă de 14 ani. Isabella îmbrăcase o rochie gri şi refuzase să îşi ia o zi întreagă departe de pacienţi. Privirea ei lăsase clar de înţeles ce îi trecea prin minte. Singurul indiciu menit să amintească faptul că era vorba despre o sărbătoare fusese inelul acela de aur, frumos ornamentat, pe care Archibald i-l puse pe deget în timpul ceremoniei.

Maisie se uită lung la inelul de pe deget. Un nou simbol menit să-i aducă aminte că viaţa era scurtă şi că nimic nu era permanent.

Morrigan făcu un pas spre ei şi înfăşură o panglică în jurul mâinilor lor împreunate, după care o sărută pe obraz. Maisie simţi cum i se umple inima de iubire. Cât de mult ajunsese să ţină la sora ei!

Preotul îşi reluă predica, iar Maisie simţi un nod în gât când ridică privirea spre Niall. Îl iubea. Voia să fie căsătorită cu el. În ciuda faptului că nu ştia ce avea să-i ofere prezentul şi viitorul, simţi că asta trebuia să facă.

În clipa aceea, îi fugi gândul la prietena ei, Fiona. La sora lui Niall. Cea care îi adusese împreună, cea care le încurajase dragostea. Fiona ştia că aveau de gând să se căsătorească. Fusese atât de nerăbdătoare să le sărbătorească nunta! Fiona şi fiicele ei erau rudele lui cele mai apropiate. Iar Niall nu o avea pe Fiona alături.

Citi tristeţea din ochii lui şi îşi spuse că şi el se gândea la cei dragi. Maisie nu voia să accepte faptul că nu avea s-o mai vadă niciodată pe Fiona.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, sunteţi soţ şi soţie, anunţă brusc preotul.

Stând acolo împreună, Maisie nu ştiu ce să facă sau ce să spună. Bucuria pe care se aşteptase să o simtă în clipa aceea era tulburată de pericole, de tristeţi şi de amintiri.

Niall îşi strecură mâna din panglica care îi ţinea legaţi şi îi ridică uşor bărbia, ca să o privească în ochi.

— Când o vezi, o s-o iubeşti şi o s-o iubeşti mereu. Căci natura a făcut-o aşa cum e şi nu a mai făcut alta ca ea.

Glasul lui profund o unse pe suflet. Pentru câteva clipe, parcă se văzu faţă în faţă cu vechiul Niall. Îşi dăduse jos masca, iar ea îl văzuse pe bărbatul pe care îl cunoştea atât de bine. Lacrimi pe care încercase să le ţină în frâu începură să-i alunece pe obraji. Predica preotului nu ar fi putut niciodată să egaleze cuvintele acelea. O sărută cu buzele lui tandre, calde şi pline de promisiuni. Doar că, o clipă mai târziu, se dezlipi de ea.

Se întoarse spre ceilalţi bărbaţi ca să-şi primească felicitările, iar Maisie o îmbrăţişă pe Isabella, în timp ce Morrigan îşi aşteptă nerăbdătoare rândul.

— O să fie bine. Aveţi încredere unul în celălalt! îi şopti Isabella.

Maisie ridică privirea spre sora ei, cuvintele ei reuşind să o liniştească. Erau o revelaţie, ceva care îi spunea să nu-şi mai facă griji.

Morrigan o îmbrăţişă, după care o împunse cu privirea şi îi zise:

— Ţi-ai luat un angajament. Să te ţii de el! Luptă pentru ceea ce-ţi doreşti şi pentru ce meriţi!

Maisie zâmbi şi făcu un semn peste umăr, spre soţul ei.

— Nu cred că o să existe certuri între noi. Aseară am stat de vorbă cu el.

Morrigan o îmbrăţişă din nou.

— Foarte bine. Nu vreau să-mi pierd timpul şi să fiu sora care îşi bagă nasul în căsnicia ta.

În timp ce lordul îi pofti în sala mare, Isabella o trase din nou deoparte şi îi şopti la ureche:

— Ştiu că nu am făcut lucrurile în ordine. Îmi pare rău pentru asta. Ar fi trebuit să stăm de vorbă aseară, dar acum… zise ea, mângâind-o pe obraz. Cinaed s-a gândit că… Eu m-am gândit că v-ar prinde bine să aveţi puţin timp împreună. În dormitorul vostru.

Maisie se înroşi şi îşi dădu seama că bujorii din obrajii ei se potriveau cu cei de pe chipul Isabellei.

— Dar eşti sigură că îţi doreşti asta? Eşti pregătită să fii… soţie?

Maisie îşi puse mâna pe abdomen, încercând să-şi calmeze fluturii din stomac. Nu-şi imaginase niciodată că sora ei avea să ajungă să o întrebe dacă îşi dorea sau nu să facă dragoste.

— Da… vreau, şopti ea. L-am iubit dinainte şi îl iubesc şi acum. Căsătoria noastră nu e o povară pentru mine, ci o binecuvântare. Mă simt pregătită.

Isabella răsuflă uşurată. Odată ajunse în pragul sălii mari, o sărută pe Maisie pe obraji. Niall veni în dreapta ei, dar Isabella făcu un pas în spate, cu zâmbetul pe buze.

Maisie îşi dădu seama imediat că era încordat după

felul în care îşi ţinea umerii. Niall rămase cu privirea fixată spre uşa care dădea în sala cea mare. În doar câteva minute, aveau să intre.

Maisie îl luă de mână şi aşteptă până ce Niall o privi.

— Mulţumesc pentru versurile acelea, spuse ea, strângându-l de mână. Când îl vezi, o să-l iubeşti şi o să-l iubeşti mereu. Căci natura l-a făcut aşa cum e şi nu a mai făcut altul ca el.

Preţ de o clipă, îi citi adevăratele sentimente pe chip. O privi cu o expresie înduioşătoare şi îi zâmbi, după care o strânse şi el de mână, într-un mod protector.

— Nu vreau să te pierd.

Dintr-odată, Maisie înţelese tot. După dispariţia Fionei, Niall încercase să o protejeze ţinând-o la distanţă. Nu voia ca Maisie să fie folosită, la fel ca sora lui. Cu toate acestea, soarta avusese altceva de spus. Iată-i aici, căsătoriţi. Cum, necum, stelele se aliniaseră pentru ei. În doar câteva clipe, aveau să fie prezentaţi drept soţ şi soţie în faţa tuturor celor de la castelul Dalmigavie, prieteni şi duşmani deopotrivă. Ceva îi spunea că duşmanii erau cei pe care nu putea să şi-i scoată din minte. Ar fi vrut să-i amintească faptul că erau în siguranţă în fortăreaţa din nordul Scoţiei. Dintre toate locurile din Scoţia, acolo era în siguranţă.

— Nu o să mă pierzi. E imposibil, spuse ea luându-l de braţ în timp ce Morrigan le făcu semn să intre în sala mare.

Capitolul 29

După petrecerea care urmă, Maisie fu surprinsă de eforturile făcute pentru organizarea căsătoriei. Petrecerea în cinstea ei şi a lui Niall începu de dimineaţă şi se întinse până târziu în noapte. O cină fastuoasă fu servită pe acorduri de muzică, dans şi multă băutură. Maisie îşi dădu seama că nu ar fi putut niciodată să aibă parte de o petrecere fastuoasă în Edinburgh. După câteva ceasuri, deveni cât se poate de limpede că membrilor clanului

Mackintosh le plăcea să petreacă. Exact asta îi spuse şi lordului când se duse să-i mulţumească şi, pentru prima oară de când îl cunoscuse, Lachlan îi zâmbi.

În ciuda sărbătorii, Cinaed continuă să fie la fel de bine păzit. Blair nu se dezlipi o clipă de el, atent la oricine venea să stea de vorbă sau să se aşeze lângă el. Maisie băgă de seamă că mâncarea care îi era servită venea separat din bucătărie. Poate că lucrurile stătuseră la fel înainte de sosirea lui Niall şi nu băgase ea de seamă, dar toate privirile vigilente ale clanului Mackintosh erau pe Fiul Scoţiei.

Când ridicară din nou paharele ca să ciocnească în cinstea lor pe versuri galice, urmate de urări, Niall îi şopti ceva la ureche:

— Nu cred că o să bage nimeni de seamă dacă ne strecurăm repede din sală.

Maisie lăsă paharul pe masă şi îi întâlni privirea, moment în care simţi un val de dorinţă şi de nerăbdare. Se întrebă dacă Niall putea să-i audă inima bătând cu putere peste muzica cimpoiului. Petrecuse toată ziua cu gândul la dormitorul pe care îl pregătiseră pentru ei Isabella şi Cinaed, de la etaj, deasupra sălii mari.

Din nou urările răsunară în întreaga sală.

Maisie veni mai aproape de el, să-i şoptească ceva la ureche şi îşi lipi obrazul de al lui.

— Încă ciocnesc în cinstea noastră.

— Cu toate că nu am nicio îndoială că unii dintre ei deja ne văd dublu. În loc să ducă paharul la gură, Niall îl lăsă pe masă, lângă al ei.

Eu fac parte din clanul Campbell. Ei din cel Mackintosh. Netrebnicii ăştia vor să mă îmbete ca să nu fiu în stare să… spuse el, dar se opri, lăsându-şi privirea să alunece de la ochii ei la buze.

Maisie simţi fiori pe şira spinării.

— …să-mi fac datoria de soţ, continuă el.

— E ceva nou pentru mine, îi şopti ea timidă. Eşti bun să-mi explici ce presupune această *datorie?*

Niall îşi strecură mâna sub masă şi o atinse pe picior.

Maisie simţi un val de dorinţă încolţind în pântec.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi arăt.

Maisie se lăsă imediat convinsă. Se ridică de la masă şi, în timp ce Niall merse să stea de vorbă cu lordul şi cu Cinaed, ea aruncă o privire în jur, ca să spună cuiva că urmau să plece. Morrigan se uită după ea şi se întâlniră în capătul mesei. Îşi lipi fruntea de fruntea ei şi o luă de mână.

— Ei bine... ai de gând să rămâi însărcinată în noaptea asta?

— Ai grijă ce spui!

— E nevoie să faci dragoste de mai multe ori ca să rămâi însărcinată?

— Morrigan!

— De două ori? De trei ori?

— Ar trebui să te gândeşti de două ori înainte să vorbeşti.

— Ce trebuie să faci ca să rămâi însărcinată? Se întâmplă într-o noapte sau în mai multe?

— Morrigan! Maisie abia se abţinu să nu izbucnească în râs. Încetează!

— Sunt mai multe poziţii în care poţi să faci dragoste.

— De unde ştii?

Morrigan ridică uşor din sprâncene.

— Din cărţi, din desene. Nu uita că am locuit cu doi doctori în casă. Vrei să merg să-ţi aduc o carte?

— Ai adus cartea cu tine?

— Nu, dar pot să-ţi arăt.

— Încetează! Eşti un drăcuşor, zise Maisie, râzând dojenitor.

— Dar tu mă iubeşti aşa cum sunt.

— Aş e. Dar asta nu înseamnă că poţi să spui tot ce-ţi trece prin minte. E o virtute să te abţii când e cazul.

— Carevasăzică, vrei să fiu plictisitoare?

— Nu cred că e posibil, oftă Maisie.

Umorul lui Morrigan le ajutaseră să îşi păstreze puterile în acele lungi săptămâni pe drum. Morrigan ştia exact ce să facă ca să le aducă zâmbetul pe buze, chiar şi în cele mai grele situaţii.

— Şi nici nu vreau să te schimbi vreodată, adăugă ea.

— Foarte bine.

— Doar că mâine nu vreau să mă întrebi ce s-a întâmplat. Mi s-a spus că secretele unei căsnicii trebuie să rămână secrete.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă Morrigan. E o minciună.

— Eşti expertă?

— În clipa de faţă, da. Dar până mâine nu o să mai fiu, zise ea făcând semn spre Niall. Dar ai reuşit să faci cumva şi să nu-mi răspunzi la întrebarea legată de sarcină.

— De ce-ţi pasă?

— Am nevoie să ştiu unde o să fim peste nouă luni.

— Până atunci s-ar putea să împărţim aceeaşi celulă.

Nimeni nu ştia secretul lor. Niciuna din ele nu avea vreun regret legat de bărbatul pe care îl omorâseră pe aleea din spatele casei de pe Infirmary Street. După ziua aceea, amândouă deveniseră alte femei.

— Suntem prea deştepte ca să ne arunce în temniţă.

Morrigan ştia prea bine că Maisie se gândea cu teamă la incertitudinile viitorului. Trebuia să trăiască clipa, să se lupte azi ca şi cum ziua de mâine nu mai avea să vină. Trebuia să lupte pentru cauzele ei, pentru bărbatul ei, pentru fericire.

— După ce se termină povestea asta, am putea să formăm un clan şi să devenim hoţi la drumul mare.

— *Hoaţe* la drumul mare, o corectă Morrigan. O să scrie balade despre noi.

— O să se spună că am fost iuţi, curajoase şi letale, spuse Maisie, controlând-o repede ca să-i găsească cuţitul. Stai puţin, ai mai multe?

— M-am împrietenit cu un fierar din castel. Mi-a făcut un pumnal, iar tăbăcarul de la marginea satului o să-mi facă o teacă ca să pot să-l port la picior.

— Presupun că era doar o chestiune de timp.

— O să-mi fac propria colecţie. Trebuie să stau de vorbă cu cineva despre săbii.

— Să înţeleg că vrei şi o sabie?

— Desigur. Trebuie să-i protejez pe copiii la care o să

începeţi tu şi Niall să lucraţi în noaptea asta.

— Mă simt mult mai în siguranţă.

Maisie o zări pe Isabella alături de Jean la una dintre mesele lungi. John Gordon era şi el lângă mătuşa lui şi începuse să arate ca bărbatul acela cu care porniseră la drum spre nord. Era pentru prima oară când venea în sala mare.

— Du-te! îi porunci Morrigan. Am zărit un locotenent chipeş care tot îţi face ochi dulci.

Maisie aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe Niall aşteptând-o la uşă.

— Pare nerăbdător. Aş prefera să nu mă faceţi de ruşine în faţa acestor scoţieni beţi.

— Cum am putea să te facem de ruşine?

— Poate vrei să-l săruţi. El o să-ţi pună mâna pe fund şi pe sâni. Apoi tu o să…

— Gata, plec, zise Maisie, după care o îmbrăţişă din nou şi merse să i se alăture lui Niall.

— Despre ce vorbeaţi? o întrebă el.

Maisie îl luă de mână şi îl scoase din sală.

— Am trei surori. Isabella, medicul. Morrigan, protectoarea. Cu toate că e foarte amuzantă.

Niall se opri în dreptul scărilor.

— Şi cine e cea a treia soră?

— Fiona, confidenta mea, spuse ea cu voce tremurândă. Trase aer în piept, încercând să prindă puteri. Voia să păstreze speranţa că nu era totul pierdut. Că Fiona avea să se întoarcă la ei.

Niall nu spuse nimic, dar se schimbă la faţă, întristându-se. Maisie ştia prea bine că nu avea cum să alunge demonii din mintea lui, dar putea să îl cheme la ea. Făcu un pas spre el şi îl sărută pe buze. O dată, de două ori, până ce el o privi din nou în ochi.

Cei doi tineri căsătoriţi se luară de mână şi fugiră pe scări. Şi din nou Niall o luă pe sus, în braţe.

Ea îl apucă de gât şi îl întrebă:

— Ce faci?

— Ai renunţat la multe tradiţii de nuntă azi, dar măcar

atât pot să fac pentru tine.

Niall o purtă în braţe pe coridor, iar ea îl prinse de bărbie şi îl privi drept în ochi.

— Nu sunt supărată. Absolut deloc. Eşti cel mai minunat cadou la care aş fi. Putut să visez vreodată. După ce ne-am despărţit în Edinburgh, nu m-am aşteptat vreo clipă ca soarta să aibă milă de noi.

Zâmbetul i se citi în ochii lui albaştri.

Odată ajunşi la uşa camerei lor, găsiră o ghirlandă de flori atârnată pe uşă. Fără să o lase jos, Niall ridică zăvorul şi deschise uşa aceea grea, din lemn de stejar.

— Eşti pregătită? o întrebă el.

— Sunt pregătită pentru orice.

Păşi cu ea în cameră şi abia atunci o lăsă jos. Îi ridică uşor bărbia şi o sărută fără să se grăbească, făcând-o să viseze la ce avea să vină.

— Nu te mişca, îi spuse el, după care se duse la uşă ca s-o închidă cu zăvorul.

Era limpede că încăperea aceea adăpostea tot ce avea castelul Dalmigavie mai de preţ, de la covorul persan de pe jos la mobilierul tapiţat şi la mâncarea şi băutura de pe masă. Maisie îşi spuse că era un dormitor păstrat doar pentru invitaţi speciali. Aprecie faptul că sora ei şi Cinaed insistaseră să doarmă acolo.

Dormitorul avea o cameră adiacentă în care Maisie zări un pat imens, cu baldachin şi aşternuturi bogate. Simţi un val de entuziasm şi de emoţii. În după-amiaza aceea, în apartamentul lui de pe Milne’s Court, ea fusese cea care încercase să-l seducă, fiindcă teama că avea să-l piardă îi luase minţile. Acum, aici, se simţea ca o novice şi îi era teamă ca nu cumva să facă vreun lucru greşit.

În nordul Scoţiei, întunericul se lăsa târziu în nopţile de august. Cu toate acestea, când aruncă o privire în jurul ei, Maisie văzu mai multe lumânări aprinse şi vaze pline cu flori albe şi violet, alături de trandafiri culeşi din grădină, care împodobeau toate mesele. Îşi mută privirea spre focul din şemineul de piatră. Pe masa de lângă şemineu erau o sticlă de vin şi două pahare de cristal.

Traversă camera şi turnă vin în ambele pahare. Duse imediat paharul la gură, după care se grăbi să îi ofere lui Niall paharul lui.

— Ai emoţii?

Niall era chiar în faţa ei.

— Da, puţin.

El îi luă paharul din mână şi le lăsă pe amândouă pe masă, după care o luă în braţe.

— Ţi-am spus vreodată că nu am iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine?

Ea îl apucă de gât. Ştia exact ce să spună ca să-i facă inima să danseze de fericire, să dea uitării tot ce încă era tulbure în mintea ei.

— Nu mi-am propus niciodată să îi demonstrez unei femei că sunt vrednic de ea.

Maisie nu mai apucă să spună nimic, căci Niall o sărută. Un sărut fulgerător. Simţi o aromă de vin, o aromă minunată, îmbătătoare şi delicioasă. Îşi dorea mai mult, iar când o auzi gemând de plăcere, Niall preluă controlul. Îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele şi pe posteriorul ei.

Ea îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui şi îşi lipi trupul de el. Îi simţi erecţia presându-i pântecul chiar şi printre toate straturile de haine care îi despărţeau. Simţi cum creşte în ea o dorinţă pătimaşă, iar nerăbdarea îi stârni tot trupul. Niall o sărută cu pasiune, iar ea suspină de încântare. Se agăţă de el, încolăcindu-şi limba în jurul limbii lui. Voia şi mai mult.

Niall rupse sărutul, dar numai ca să-şi lase gura să alunece pe obrajii şi pe maxilarul ei. Maisie îşi dădu capul pe spate, iar el o sărută pe gât. Îşi coborî buzele pe trupul ei şi îi sărută sânul prin rochie.

Îşi înfipse apoi degetele în părul lui, în timp ce îşi arcui spatele şi se lipi de el, mânată de dorinţă. Voia să-i simtă buzele pe piele, pe sâni.

— Niall, şopti ea.

El înălţă capul şi aruncă o privire în jur.

— Iubita mea, de data asta n-o să fie nevoie să ne întindem pe jos.

Maisie zâmbi, căci asta însemna că nu uitase ce se petrecuse în camera lui goală din Edinburgh.

— Am de gând să te dezbrac de toate hainele. Vreau să te întind pe pat dezbrăcată, vreau să te văd, să te ating, să te savurez.

Rămase cu sufletul la gură când o ridică din nou şi o purtă pe braţe până în dormitor. Toate ferestrele erau închise, draperiile erau trase. Şi aici erau lumânări. Dar Maisie abia dacă băgă de seamă. Niall o întinse pe pat, iar ea nu-şi luă o clipă ochii de la el.

Lângă pat, Maisie începu să se dezbrace. Dorinţa creştea în ea şi simţi nevoia să se dezbrace şi să-l dezbrace şi pe el de haine.

Nu reuşi să-şi desfacă rochia. Hainele refuzau să alunece mai repede de pe trupurile lor. Cizmele lui căzură cu zgomot pe podea.

— Niall, mă ajuţi cu nasturele ăsta? îl întrebă ea, întinzându-şi gâtul.

— Desigur. Gata!

— Şi cu închizătorile astea mici? spuse ea, ridicându-şi braţul ca să-i arate pe laterale.

— La naiba, sunt aşa de mici!

Auzi tonul plin de frustrare, după care îşi dădu seama că reuşise să le desfacă.

Îl simţi hotărât când îi desfăcu corsetul şi îşi muşcă buza ca să-şi ascundă zâmbetul când simţi cum toate straturile acelea de haine începură să cadă de pe ea.

Îi trase agrafele din cap, iar împletiturile ei aurii îi alunecară pe umeri şi pe spate. Îşi trecu degetele prin părul ei, iar Maisie îl simţi ducându-şi câteva şuviţe la gură.

Se întoarse apoi cu faţa spre el. Rămăsese doar în cămăşuţă, iar el o dezmierdă din priviri.

El rămăsese în pantaloni. Maisie îi mângâie trupul cu privirea. Era lat în umeri, iar pieptul lui era presărat cu păr auriu. Avea abdomenul tare şi musculos. Fără să se poată abţine, îşi lăsă privirea să coboare spre umflătura din pantaloni.

Ridică privirea spre el şi trase de panglica de la

cămăşuţă. Niall îşi fixă imediat privirea pe deschizătura cămăşuţei, după care întinse mâna spre ea şi i-o trase peste umăr şi pe braţ, dezgolindu-i sânul.

O privi din nou în ochi cu iubire.

— Te vreau. Am nevoie de tine, şopti el.

O luă apoi în braţe şi începu să o sărute. Cu pasiune şi cu disperare. Maisie se cuibări în braţele lui la fel ca soarele la răsărit.

Niall o împinse uşor pe pat. Inima îi bătea atât de tare, încât credea că avea să-i iasă din piept. Fu răvăşită de un val de dorinţă.

— Vino, îi şopti ea, trăgându-l pe pat lângă ea.

Dintr-odată, dispăru orice fel de reţinere. Continuară să se sărute, să exploreze, să se atingă frenetic. În doar câteva clipe, Maisie rămase fără cămăşuţă, iar el fără pantaloni, până ce ajunseră dezbrăcaţi unul în braţele celuilalt.

Gura lui lăsă o cărare de sărutări fierbinţi de la gât până la sânul ei. Îi prinse sfârcul între buze şi o tachină atunci când o auzi suspinând de plăcere.

Cu mâna îi mângâie celălalt sân, degetele lui stârnindu-i sfârcul excitat, până ce îl prinse cu gura. Îşi plimbă limba în jurul lui, după care îi mângâie formele voluptuoase. Îşi lăsă mâna să alunece pe pântecul ei, iar picioarele ei se desfăcură uşor, ca să-l întâmpine. Niall îşi strecură mâna între ele şi îi atinse trupul doritor.

Maisie simţi un val de dorinţă şi îşi arcui spatele când o pătrunse cu degetele. Tresări. Voia mai mult. Mângâierile lui o făceau să explodeze în interior.

— Nu fără tine, îi şopti ea, amintindu-şi când îi oferise plăcerea aceea minunată. Nu şi de data asta.

Se răsuci sub el şi îşi înfipse degetele în părul lui, trăgându-l spre ea ca să-l sărute. Îi dezmierdă buzele, îi sărută gâtul şi îşi trecu degetele peste pieptul lui musculos. Apoi îşi lăsă mâna să alunece tot mai jos, până ce îşi încolăci mâinile în jurul mădularului, făcându-l să geamă de plăcere.

— Nu te grăbi, îi spuse el, luându-i mâinile şi

ridicându-i-le deasupra capului.

Trupul ei ardea de nerăbdare.

— Niall, te rog, ia-mă!

— Mai întâi vreau să te gust.

Maisie îl privi nedumerită, fără să înţeleagă ce urma să simtă. Niall alunecă pe trupul ei, iar ea îşi înfipse mâna în părul lui, ghidându-l spre sâni. Când o muşcă uşor, îşi arcui din nou spatele, suspinând de extaz.

Doar că el continuă să coboare tot mai jos şi mai jos. Îi sărută abdomenul, dezmierdându-i buricul. Maisie înălţă capul şi îl privi cu ochi mari când îl simţi ridicându-i picioarele ca să le pună pe umerii lui. Îşi strecură mâinile sub fundul ei şi o ridică uşor. În clipa aceea îi întâlni privirea. Maisie simţi că avea să moară răpusă de nerăbdare.

Când îi simţi limba pe trupul ei, aproape că explodă. Îşi înfipse mâinile în aşternuturi şi îşi arcui spatele, sperând la tot mai mult. În clipa aceea nu mai reuşi să se gândească la nimic. Existenţa ei era condusă de momentul acela, de plăcerea gurii lui. Îşi găsiră ritmul, iar trupul ei preluă controlul, încovoindu-se sub el.

Urmă un orgasm răvăşitor, iar valurile de plăcere încă nu se încheiară când îşi dădu seama că voia să-l simtă în ea.

Îi înălţă capul şi îl sărută, savurându-i brizele.

— Ia-mă, îi şopti ea, în timp ce el se întinse peste ea.

Tresări când o pătrunse cu pasiune, în întregime.

O ţinu în loc şi îl simţi cât era de încordat, aşteptând-o pe ea să se mişte. Atunci, parcă mânată de o forţă carnală, începu să se unduiască sub el. El se mişcă şi o pătrunse uşor la început, după care din ce în ce mai repede. Maisie îşi înfipse degetele în spatele lui, în umeri şi în păr. Trupurile lor se mişcau la unison, oferindu-se fără ca măcar să se gândească să ofere, împărtăşind fără ca măcar să se gândească să împărtăşească, dar iubindu-se din tot sufletul, pulsând în acordurile dansului dragostei.

În noaptea aceea, în ceasurile acelea, îşi găsiră ritmul din nou şi din nou. Împreună, de fiecare dată, se purtară pe

culmile extazului în lumina aceea orbitoare, înconjuraţi de sentimentul acela înălţător, minunat, plin de viaţă.

Amândoi ştiau că trebuiau să se bucure de noaptea aceea, căci nu aveau de unde să ştie ce le rezerva viitorul.

Capitolul 30

În urmă cu câteva luni, în încercarea de a-şi salva sora, Niall îşi sacrificase onoarea când Sir Rupert Burney îl şantajase să meargă în nordul Scoţiei ca să-l omoare pe Cinaed Mackintosh. De la bun început fusese conştient de faptul că era genul de misiune care cel mai probabil avea să-l coste viaţa. Dar era gata de orice de dragul Fionei.

În mintea lui, reuşise să-şi salveze onoarea când hotărâse să o ia pe alt drum. Să-şi facă propriile planuri. Orice ar fi făcut, oricât de departe ar fi fost dispus să meargă, nu putea să aibă încredere în ticăloşii vicleni care făureau şi se foloseau de legi pentru propriul interes. O misiune încheiată avea să ducă la alta, ceea ce însemna că avea să rămână pe vecie sclavul lor. Nu aveau să o elibereze niciodată pe sora lui.

Doar că noul plan era la fel de periculos precum cel vechi. Iar şansele lui de supravieţuire? La fel de slabe. Doar că, în ceea ce făcea el, moartea era un lucru necesar. O moarte timpurie şi neaşteptată era o garanţie în soarta unui soldat. Singurul lucru pe care îl regreta cu adevărat era că pierduse şansa de a avea un viitor alături de Maisie.

Şi totuşi, iată-i acum şi aici. În ciuda şanselor potrivnice, destinul îi adusese împreună la castelul Dalmigavie.

Maisie era soţia lui. Era a lui trup şi suflet. Ea era aerul, apa şi hrana care îl ţineau în viaţă. Erau amanţi şi prieteni. Maisie îi dădea poftă de viaţă, îl făcea să-şi dorească să fie un bărbat mai bun, să viseze, să-şi imagineze că aveau să reuşească să prelungească fericirea la infinit.

Zilele de după nuntă se înlănţuiră una după alta. Fură lăsaţi singuri, aşa că petrecură ore întregi în pat făcând dragoste, iar Niall o încurajă să-i povestească prin tot ce trecuse după plecarea din Edinburgh. Maisie şi familia ei trecuseră prin atât de multe încercări!

Maisie avu şi ea multe întrebări pentru el despre lunile pe care le pierduseră. Îi venea greu să o mintă, aşa că prefera să schimbe subiectul de fiecare dată şi să-i distragă atenţia. O ţinu ocupată întrebând-o despre articolele pe care le scrisese în ultima perioadă. Cea mai bună soluţie de a o face să nu mai pună întrebări era să îşi manifeste interesul faţă de politicile ei.

Odată ce ieşiră din camera lor şi se alăturară celorlalţi, Niall îşi dădu seama că familia lui se mărise. Isabella şi Cinaed îi invitară să călărească împreună, alături de Morrigan. Se plimbară de-a lungul râului. Vizitară satul şi, fiind zi de târg, merseră printre corturile şi tarabele vânzătorilor veniţi din Inverness. Dar nu se despărţiră unii de alţii, ca să fie în siguranţă. În tot acest timp, Blair şi oamenii lui rămaseră prin preajmă.

În timpul acestor ieşiri, Niall îşi dădu seama că relaţia dintre Maisie, Isabella şi Morrigan se schimbase mult de la plecarea lor din Edinburgh şi aprecie noua legătură care le unea.

Niall şi Cinaed începură să se cunoască mai bine în timpul petrecut împreună. Scoţianul îi împărtăşi multe poveşti de la bordul vasului său, Highland Crown, pe care îl pierduse într-o furtună pe coastă, în urmă cu câteva luni. Înainte de a ajunge la castel, Cinaed dusese o viaţă plină de aventuri.

La fel de fascinant era să vadă cât de detaşat era Cinaed de gloria pe care poporul i-o atribuise numindu-l Fiul Scoţiei. Cinaed îi iubea pe oamenii din nordul Scoţiei. El le trimisese rebelilor arme pe ascuns şi tot el fusese cel care îşi asumase un risc enorm transportând dezertori şi familii despărţite în Canada. Într-un fel sau altul, luptase pentru binele Scoţiei toată viaţa lui şi era gata să-şi verse propriul sânge ca să pună capăt ocupaţiei abuzive a forţelor militare

britanice. Doar că Cinaed ezita să aibă încredere în gloria monarhiei. În acelaşi timp, nu considera că făcuse îndeajuns ca să merite atenţia în care se scălda. Chiar dacă era adevărat ce se spunea, iar în venele lui curgea sânge regal, tot nu era îndeajuns.

Încet-încet, Niall începu să ţină la Cinaed pentru cine era el, nu pentru felul în care îl vedeau cei din jurul lor. Servise mulţi comandanţi de-a lungul carierei sale militare, dar în niciunul dintre liderii aceia nu văzuse încrederea în propria persoană pe care o avea

Cinaed. Nu avea de unde să ştie dacă se datora descendenţilor săi sau faptului că fusese crescut pe mare, dar niciodată nu întâlnise un om mai potrivit să fie lider.

Brusc, acele câteva zile de linişte şi de pace ajunseră la final. Rămăsese mai puţin de o săptămână până la nunta oficială dintre Cinaed şi Isabella, când mai mulţi călăreţi începură să ajungă la castel trimişi de diferiţi lideri ai clanurilor din zonă.

Cu opt zile înainte de căsătorie, lordul îi convocă în biroul său pe toţi cei implicaţi în vizita reginei.

Niall se sprijini de peretele de lângă uşă şi ascultă. În afară de Lachlan şi Searc, mai erau acolo Woelk şi Rainey, cu toate că Cinaed alesese să nu li se alăture.

— Nu aţi mai primit nicio veste din partea reginei? îl întrebă Searc pe Woelk. Nimic de când aţi plecat de la graniţă?

— Nimic. Dar ar trebui să fie deja pe mare. O să trimită un emisar de îndată ce ajunge aici.

Atunci se stârni o ceartă. Niall se uită lung la Woelk şi la Rainey.

— Ar fi mai bine să-l ducem pe Cinaed în Inverness, sugeră Rainey. Se poate ca regina să fie deja acolo.

Searc îi expedie rapid.

— La naiba, Cinaed n-o să plece de aici! Nu până când nu ştim exact unde trebuie să ajungă şi cum putem să-l protejăm.

— Mai întâi de toate, trebuie să ţinem ceremonia, i-o tăie lordul. O să ia parte la sărbătoare clanuri din toată

zona, care o să vină pentru a-i jura credinţă.

— Nu înţeleg nimic, zise Woelk, depărtându-se de fereastră ca să li se alăture. Ceremonia asta e o nuntă sau o încoronare?

Searc se apropie de el, gata să-l înfrunte.

— Sunt deja căsătoriţi. E prima ocazie a lui Cinaed să se prezinte în faţa clanurilor care vor să jure că o să-şi ridice armele pentru a merge la luptă atunci când o să vină vremea pentru asta.

— Crezi că o să facă asta înainte ca regina să-şi revendice tronul în Scoţia? îl întrebă Woelk iritat.

Searc îl împunse cu privirea.

— Aici, în nordul Scoţiei, suntem gata oricând să ne riscăm vieţile.

— Pentru persoana potrivită, comentă Woelk.

— Toată lumea visează la independenţa Scoţiei. În cazul de faţă, Cinaed James Stuart este descendentul direct al prinţului Bonnie şi niciun scoţian respectabil nu pune la îndoială acest adevăr, cu sau fără regină.

Lordul se ridică de la biroul său şi spuse:

— Englezilor le e mai teamă de această întâlnire decât au scoţienii nevoie de ea, domnule Woelk. Cinaed îşi poate revendica tronul în Anglia, în Irlanda şi în Scoţia. Iar odată ce primeşte suportul reginei Caroline, mai mulţi oameni o să-i ofere sprijinul, nu doar cei din zonă.

— Exact, insistă Rainey. De aceea ar trebui să fim pregătiţi să o întâmpinăm de îndată ce ajunge aici. Riscăm ca vasul ei să ajungă într-un port doar ca să fie obligat să plece din nou la drum. Nu facem asta de dragul nostru, ci pentru toţi cei care aşteaptă să se ridice.

— Suntem pregătiţi, mârâi Searc. Doar că nu sunt dispus să îl arunc pe Cinaed pe o plajă blestemată şi să flutur steagul pentru ea. Îţi jur pe ce am mai sfânt că nu am de gând să-l las să devină o ţintă!

— Vă sugerez să lăsaţi la o parte politica. Ar trebui să luaţi în calcul dorinţele verişoarei mele, spuse Woelk, uitându-se de la unul la altul. Caroline nu vine în calitate de regină, ca să se prezinte unui lider rebel. Înainte de toate, e

mamă. Nu vrea decât să se reunească cu fiul ei. Amintiţi-vă despre cine vorbim şi de toate riscurile pe care şi le-a asumat venind aici. Asta ar trebui să fie prioritatea noastră când facem planuri pentru ziua şi locul unde o să se întâlnească.

Searc pufni şi se duse la fereastră. Rainey clătină din cap şi îşi odihni coatele pe genunchi. Urmă un lung moment de tăcere.

Lachlan îşi îndreptă privirea spre Niall şi zise:

— De la sosirea lui în Dalmigavie, Cinaed a ales să păstreze distanţa faţă de mulţi dintre noi. Dar tu, Campbell, ai apucat să petreci mult timp cu el. Aş spune că ai reuşit să-i câştigi încrederea. Ştii cumva ce aşteptări are de la întâlnirea cu mama lui?

Woelk şi Rainey îşi îndreptară privirea spre el, amândoi arătându-se surprinşi de cuvintele lordului.

— Cred că nu o să-i trădez încrederea dacă vă mărturisesc că Cinaed încă are îndoieli legate de descendenţa lui. Mi-a spus că se întreabă dacă nu cumva e vorba despre o greşeală. Dar înţelege cât de importantă este întâlnirea aceasta pentru nordul Scoţiei şi pentru întreaga ţară. Aşa că e dispus să se vadă cu regina.

Searc se întoarse pe călcâie, cu faţa la ei.

— Dar la momentul potrivit şi la locul potrivit. Nu am de gând să-l pun în pericol!

Capitolul 31

Maisie era o femeie obsedată de soţul ei. Nu-şi imaginase niciodată că viaţa ei avea să fie astfel. Noapte de noapte, abia aştepta să evadeze alături de el în camera lor. Acolo, la adăpostul nopţilor de vară, făceau dragoste, iar dimineaţa se trezeau cu dorinţa a doi îndrăgostiţi care nu se mai văzuseră de ani întregi. În timpul zilei, nu se putea abţine să nu se gândească la el şi să nu îl caute. La fel şi el. În urmă cu câteva zile, ea fusese cea care îi zărise

pe Isabella şi pe Cinaed furându-şi sărutări prin grădini sau pe coridoare întunecate. De data aceasta, erau ea şi Niall cei îndrăgostiţi, care nu păreau să se mai sature unul de celălalt.

Singurele momente tensionate în relaţia lor veneau când Maisie îl întreba despre lunile în care fuseseră despărţiţi. Era evident că Niall, Rainey şi Woelk călătoriseră împreună de la graniţă cu un motiv. Fuseseră trimişi de regină şi, cu toate acestea, nimeni nu voia să vorbească despre motivul care îi adusese acolo. Cel puţin nu faţă de ea. De fiecare dată când insista cu întrebările, simţea că ezitările şi eschivările lui Niall ajunseseră la limită.

În dimineaţa aceea, Maisie se aşeză pe marginea patului şi îl privi pe Niall în timp ce se îmbrăca pentru a merge cu Cinaed pe câmpul de antrenament.

Era sigură că nu era doar în imaginaţia ei, ci un sentiment de nelinişte luase castelul cu asalt. Se întrebă dacă era o senzaţie de nerăbdare la gândul că urmau să sosească liderii mai multor clanuri. Oameni precum Blair şi Searc păreau mereu preocupaţi, în alertă, dar mai plutea ceva în aer, ceva ce afectă pe toată lumea. Maisie auzi că se sporise paza pe Inverness Road. În ziua de târg, mai mulţi războinici fură staţionaţi între oraş şi porţile castelului. Ba chiar izbucnise o ceartă imensă seara trecută în bucătărie, ceartă care ajunse până în sala cea mare. Orice ar fi fost la mijloc, toată lumea stătea ca pe ace. Iar reticenţa soţului ei era la fel ca starea generală.

— E adevărat că regina are de gând să vină aici?

Niall îi zâmbi şi o întrebă:

— Tu ce planuri ai în dimineaţa asta?

Maisie se enervă văzând că încerca din nou să schimbe subiectul. Refuza să-i vorbească despre sarcinile lui sau despre adevăratul motiv care îl adusese acolo. Şi, de fiecare dată când îi punea întrebări, încerca să îi distragă atenţia, de parcă nu avea să bage de seamă.

— Nu sunt spion. Sunt doar curioasă. Ultimele cinci luni din viaţa ta continuă să fie un mister pentru mine.

El îşi puse cureaua pentru sabie şi zise:

— Draga mea, te rog să nu-mi mai pui întrebări! Nu acum.

— Niall, vreau să înţelegi că duc pe umeri o povară. Mi-e teamă că te-am obligat să te căsătoreşti cu mine. Nu ştiu dacă te-ai căsătorit cu mine din convenienţă, pentru că te-ai simţit forţat să o faci, pentru că ai vrut să-ţi protejezi viaţa sau pentru că…

El se apropie de ea şi o ridică în picioare. Maisie se uită în ochii lui şi din nou îl văzu pe acelaşi Niall. Bărbatul pe care îl iubea. Cel pe care îl preţuia. Cel fără griji.

— Să nu te îndoieşti niciodată de motivul pentru care m-am căsătorit cu tine. Faptul că te iubesc şi că sunt soţul tău sunt singurele lucruri bune din viaţa mea.

Apoi o sărută, iar Maisie îl sărută la rândul ei. Avea încredere în el.

Cu toate acestea, avea nevoie să ştie ce secret purta în suflet. Prezenţa lui Niall stârnise fel de fel de zvonuri şi era evident că oameni precum Isabella şi Cinaed, ba chiar şi Searc aveau o legătură adevărată cu el. Maisie voia să fie inclusă şi ea. Era soţul ei. Avea dreptul să ştie.

Câteva clipe mai târziu, Maisie urcă treptele de piatră două câte două, până ce ajunse în vârful turnului de piatră. Noaptea trecută plouase, dar de dimineaţă norii se risipiseră, iar castelul Dalmigavie se scălda acum în lumina soarelui.

Acolo, de sus, de la locul ei preferat, putea să vadă întreaga zonă. Cel mai mult o bucura faptul că putea să vadă chiar şi câmpul de antrenament, în spatele berăriei castelului.

Înainte să urce în turn, o zărise pe Isabella în sala mare. Sora ei o invitase să meargă la o plimbare prin sat alături de ea şi de Morrigan. Lumea începuse deja să afle că Isabella era medic, aşa că aproape zi de zi primea pacienţi la castel. Ba chiar îşi amenajase o sală de consultaţii, unde obişnuia să-şi petreacă mai toate după-amiezile. Cu toate acestea, în cele mai multe dimineţi obişnuia să coboare dealul ca să treacă pe la bătrânii şi infirmii din sat, cei care nu aveau cum să ajungă la castel. Cinaed obişnuia să o

însoţească mereu în aceste drumuri, doar că azi plănuise deja să-şi petreacă dimineaţa alături de Niall, care voia să le arate unui grup de războinici Mackintosh tacticile britanicilor.

De acolo, de la balcon, Maisie îi zări pe războinicii dezbrăcaţi până la brâu luptându-se pe câmpul de antrenament.

Chiar şi de la distanţa aceea le auzi loviturile şi ţipetele. Îl zări imediat pe Niall în dreapta lui Cinaed. Erau de aceeaşi înălţime şi aveau aceeaşi conformaţie puternică. Cinaed era brunet, cu păr lung şi ondulat. Niall era blond, iar părul lui auriu strălucea în razele soarelui. Păreau doi zei care îşi pregăteau batalioanele pentru război împotriva unei armate de titani.

Brusc, Maisie se trezi din visare când zări un tânăr îmbrăcat în haine zdrenţuroase venind dinspre sat spre porţile castelului. Nu era neobişnuit să vadă fete şi băieţi alergând prin curtea castelului, dar hainele lui ponosite îi atraseră imediat atenţia. Îl văzu intrând pe poartă, moment în care se opri pe loc şi aruncă o privire în jur. Arăta ca oricare alt băiat de la fermă, dar avea hainele prea zdrenţuroase. Nimeni nu-l băgă în seamă. Dar Maisie observă imediat că era agitat.

Maisie traversă balconul fără să-şi ia ochii de la el. Băiatul trecu încet pe lângă fierărie, cu privirea spre curte. Apoi aruncă o privire în spate şi o luă la fugă prin curte, spre intrarea cu arcadă din grădină. Era aproape sub nivelul ei când se opri brusc la câţiva paşi de grădină şi rămase cu privirea spre ceva sau spre cineva.

Sub arcadă, aproape ascuns de ochii ei, Maisie văzu o mişcare. Un bărbat ascuns în întuneric. Se aplecă uşor, să vadă despre cine era vorba, dar nu zări nimic din cauza arcadei de piatră. Băiatul băgă mâna în buzunarul ponosit şi scoase un săculeţ pe care i-l întinse, după care făcu un pas spre el, temător. Bărbatul de sub arcadă luă săculeţul şi îi dădu băiatului un pachet, după care aruncă un bănuţ pe jos.

Băiatul o luă la fugă spre poartă, iar Maisie se aplecă

peste balcon, sperând să-l zărească pe bărbatul care se ascundea acolo.

Tresări când auzi un foc de armă venind dinspre câmpul de antrenament şi, când îşi îndreptă privirea spre ei, îl văzu pe Niall cu un pistol în mână, explicându-le ceva şi fluturându-şi în aer cealaltă mână. Când îşi îndreptă din nou privirea spre grădină, îşi dădu seama că bărbatul de sub arcadă se făcuse nevăzut. Traversă balconul, încercând să-l găsească în curte pe cel pe care îl zărise mai devreme. Dar nimeni nu părea nelalocul lui.

Poate că nu însemna nimic, dar Maisie îşi spuse că fusese martoră la un schimb de mesaje.

Trebuia să se vadă cu Isabella şi cu Morrigan, care probabil o aşteptau deja. O luă la fugă pe scări. Înainte să meargă la ele, trebuia să treacă mai întâi prin camera ei ca să-şi ia jacheta.

Dar, de îndată ce ajunse la capătul scărilor, o siluetă întunecată apăru ca din neant din umbră. Bărbatul se năpusti asupra ei, iar Maisie simţi o durere arzătoare şi usturătoare. Căzu în genunchi, iar când îşi coborî privirea, rămase şocată să vadă un pumnal înfipt în abdomenul ei.

Capitolul 32

Niall se întrebă ce se întâmplase, de unde se auzea ţipetele acelea, iar o secundă mai târziu, Blair şi toţi cei de pe câmpul de antrenament o luară la fugă spre castel. Niall rămase alături de Cinaed şi alergă în dreptul lui. Ştia deja că una dintre strategiile folosite în război era crearea unei diversiuni. Se putea ca episodul acela să fie o farsă pentru ca altă persoană să ajungă la Cinaed.

— A fost înjunghiată!

— E sânge peste tot!

— E moartă!

Erau câteva dintre ţipetele care răsunau în curte. Mai mulţi oameni erau adunaţi în dreptul uşii care dădea în sala

mare, blocându-le accesul. Mai multe comentarii ajunseră la urechile lor în timp ce el şi Cinaed îşi făcură loc prin mulţime.

— La capătul scărilor, în turnul vechi! E moartă… Cheamă doctorul!

Ea. Era o femeie, îşi spuse Niall, simţind că i se strânse inima în piept.

— Maisie? Unde e Maisie? întrebă el, făcându-şi loc printre oameni, care se grăbiră să se dea la o parte.

— Cine? strigă Cinaed, aflat lângă el. Cine a fost înjunghiată?

— Sora doctorului! ţipă cineva. E moartă!

Niall urlă de durere, neputând să vadă nimic în faţa lui. Nu putea să mai audă nimic. Îi împinse pe toţi cei care îi blocau calea şi alergă spre scări.

Acolo îl aştepta Searc.

— E Maisie. A fost înjunghiată! Isabella e acum cu ea.

— Unde e? strigă Niall, iar ţipetele lui răsunară cu ecou între zidurile acelea înalte.

— În sala de consultaţii.

Niall trecu pe lângă el şi o luă la fugă pe coridorul castelului. Drumul era pătat cu dâre de sânge. Sângele lui Maisie. Era numai vina lui. Îi lăsase să-i răpească sora, iar acum veniseră după Maisie. Voiau să ajungă la el fără doar şi poate.

Niall deschise larg uşa şi dădu buzna în salon. O zări pe Maisie într-un colţ al încăperii, întinsă pe o masă. Avea ochii închişi. Zăcea nemişcată, cu chipul palid. Isabella o examina, alături de Morrigan.

Niall simţea că trăia un coşmar. Nu se poate întâmpla una ca asta. Abia reuşi să păşească spre ea. Cineva îi spuse ceva, dar el nu înţelese nimic. Altcineva îl trase de braţ, dar el nu se opri. Nu vedea nimic în afară de Maisie şi de sângele ei. De rochia ei murdară de sânge. Sânge peste tot. Odată ajuns la masă, încercă să pernă mâna pe ea.

— Nu! strigă Isabella, iar cuvintele ei îl treziră la realitate. Îşi îndreptă privirea spre mâinile ei pătate de sânge, presând pe rană.

— Pleacă, Niall! îi ceru ea, după care se întoarse şi porunci cuiva din spatele lui: Scoate-l de aici!

— E soţia mea…

— E sora mea! spuse Isabella la fel de palidă ca Maisie. Văzu lacrimile de pe obrajii ei. Sunt medic. Ai încredere în mine că pot s-o salvez!

Cinaed îl luă de braţ, încercând să-l tragă spre el, dar Niall simţi că nu mai era stăpânul propriului trup. Voinţa îl ţinea ancorat în loc. Soţia lui zăcea pe masa aceea, aproape moartă.

— Nu pot să plec. Nu pot să o pierd!

— Ai încredere în ea! îi ceru Cinaed. Putem să aşteptăm la uşă. Trebuie să o laşi să-şi facă treaba.

Niall nu-şi dădu seama dacă fu tras din loc, împins de la spate sau luat pe sus, dar se trezi în spatele uşii închise. Îl usturau ochii, iar durerea aceea profundă îl mistuia. Se întoarse spre Cinaed şi abia îl zări în faţa lui.

— Chiar poate? Chiar poate să o salveze?

Cinaed îl bătu uşor pe braţ.

— Isabella mi-a salvat viaţa în repetate rânduri. E un doctor minunat şi un chirurg extraordinar. Maisie e pe mâini bune.

Niall închise ochii şi se întoarse spre perete. Începu să se dea cu capul de zid, parcă încercând să-şi amorţească mintea şi să uite *ce* păţise Maisie. Sau poate că era un coşmar. Poate că avea să se trezească şi să-şi dea seama că nu se întâmplase nimic.

Nu o pregătise nimeni. Nu-i spusese nimeni despre pericolele care pândeau castelul. Crezuse că o protejează ţinând totul secret faţă de ea. Nici acum nu ştia cine deschisese uşa de la temniţă în prima lui noapte la castel. Avea suspiciunile lui, însă nicio dovadă. Un duşman pândea chiar sub nasul lor, iar Maisie nu avusese nici cea mai mică idee.

Îşi lipi din nou fruntea de zid şi se rugă ca, odată ce avea să deschidă ochii, putea vedea din nou chipul lui Maisie. Cu părul ei auriu întins pe pernă. Visă că avea să-şi ridice capul şi să se odihnească pe pieptul lui, că avea să-i

zâmbească.

Niall deschise ochii şi zări peretele. Uşa închisă. Picături preţioase de sânge pe podea.

Curând, durerea aceea sfâşietoare se transformă în furie. Niall luă coridorul la pas. Cine îi făcuse asta? Cineva o atacase intenţionat.

— Au înjunghiat-o. A văzut cineva ce s-a întâmplat?

— Acum îl caută. Lachlan o să întoarcă tot castelul cu susul în jos, răspunse Searc. Caută indicii. Sau poate o să dea de cineva pătat de sânge.

Micul general era palid la faţă, cocoţat pe marginea unei bănci. Niall îşi dădu seama că era prima oară când îl vedea stând locului.

Bătrâna Jean apăru şi ea, urmată de doi servitori cu oale pline de apă fierbinte şi cu un coş plin de bandaje. Cinaed le deschise imediat uşa, dar pe Niall nu-l lăsă să intre.

— Prietene, aşteaptă aici!

— Trebuie să fiu cu ea.

— Isabella e în stare să te înjunghie cu acelaşi cuţit pe care o să-l scoată din sora ei dacă o faci să-şi piardă concentrarea, îl avertiză Cinaed. O cunosc prea bine pe soţia mea. Îi faci mai mult bine lui Maisie stând aici.

— Cine a găsit-o? întrebă Niall, îndreptându-şi atenţia spre Searc.

— Nu ştiu. De îndată ce am auzit ţipetele, am luat-o la fugă pe scări, zise el, ducându-şi mâna la faţă. Deja se adunaseră o mulţime de oameni în jurul ei. Nu cred că era de mult acolo.

Bătrâna Jean ieşi repede din sală, iar Cinaed o opri din drum.

— Cum se simte? o întrebă el.

Bătrâna clătină din cap şi se întoarse spre Niall.

— Bietul îngeraş a deschis ochii pentru câteva clipe. Vrea să-i aducem inelul.

„Inelul.”

— Inelul, repetă el, încercând să se concentreze. Ultima oară îi văzuse inelul pe lavoarul din camera lor.

— Merg eu să îl aduc, reuşi el să şoptească înainte să i se blocheze gâtul. Le întoarse spatele şi o luă la fugă pe scări cu ochii în lacrimi, abia reuşind să vadă pe unde mergea.

Maisie voia să i se aducă inelul.

Lacrimile începură să-i alunece pe obraji. Trăise cu teama că avea să se întâmple asta. O ştiuse de la bun început. Tocmai de aceea încercase să o lase în Edinburgh. Netrebnicii aceia ştiuseră exact unde să-l lovească. Îl pedepseau pentru că nu îl omorâse pe Cinaed. Îşi dăduseră seama că se legase o prietenie între ei doi. Aşa că aleseseră să o atace pe Maisie.

Dădu disperat buzna în camera lor când văzu o scrisoare pe masă.

O luă şi se uită lung la ea. Un sigiliu simplu, de ceară, fără niciun însemn. O deschise imediat.

Locotenent Campbell,

Cu toate că tu se pare că ne-ai dat uitării, noi nu te-am uitat.

Dacă nu ai de gând să-ţi duci la bun sfârşit misiunea, doamna Fiona Johnston urmează să fie spânzurată la Fort George pe data de 1 septembrie.

Capitolul 33

Două zile şi două nopţi, Niall rămase la căpătâiul soţiei sale. Erau momente în care se foia neliniştită, gemând de durere. Alteori, se trezea speriată. Totuşi, de fiecare dată când îl vedea alături de ea, frica dispărea, se liniştea şi, în cele din urmă, reuşea să adoarmă la loc.

Rana o făcuse să piardă mult sânge înainte ca Isabella să reuşească să o coasă. În primele ore după operaţie, nu putuse să-i ofere nicio garanţie lui Niall că Maisie avea să supravieţuiască. Totuşi, după ce trecuseră mai multe ore fără să facă febră, o fărâmă de speranţă încolţi în inima lui.

Doar că, odată cu speranţa veni şi vina, care îl

înjunghie precum pumnalul care nimicise trupul iubitei sale. Se blamă de nenumărate ori pentru că o dezamăgise, pentru că îşi ţinuse temerile şi suspiciunile doar pentru el. Dacă Maisie avea să moară, îşi făgădui că avea să-i omoare pe Burney, pe Sidmouth şi pe rege.

Încă era întuneric în cea de-a treia zi în care Searc intră în camera lor ca să-i spună că venise momentul că plece. Niall era pregătit să-şi ducă planurile la bun sfârşit.

Cinaed se oferi să meargă cu el.

— Nu. Am nevoie de tine aici, spuse el, făcând semn spre Maisie, care dormea liniştită.

Isabella îi privea de la fereastră, alături de Morrigan, care dormea lângă ea. După atac, ambele femei stătuseră de veghe cu rândul.

— O să-l iau pe Blair cu mine.

Cinaed încuviinţă, iar Niall ieşi din cameră.

Traversă coridoarele întunecate şi băgă mâna în buzunar după scrisoare. Sir Rupert fusese cel care i-o trimisese, ceea ce însemna că trebuia să fie în Inverness sau în apropiere de Fort George.

În cele câteva clipe în care o găsise lucidă, Niall o întrebă pe Maisie dacă văzuse ceva. Dacă îşi văzuse atacatorul. Maisie repetase cuvintele scrisoare, băiat şi mesaj. Cineva venise cu o scrisoare, poate chiar aceeaşi scrisoare pe care o avea el acum în buzunar. Dar, când o întrebase dacă îl văzuse pe bărbatul care o atacase, Maisie clătinase din cap. Nu văzuse pe nimeni. Nu îi văzuse faţa.

Castelul Dalmigavie era o fortăreaţă, iar puţinii străini care apăreau la porţile lui erau controlaţi, luaţi la întrebări şi supravegheaţi până când îşi terminau treburile acolo. Pe de altă parte, în sat, ziua de târg şi valurile de vânzători, negustori şi comercianţi dădeau nenumărate ocazii pentru transmiterea mesajelor. Veneau însoţiţi de fel de fel de băieţi care intrau şi ieşeau pe poartă, aducând tot felul de lucruri. Nu fusese deloc greu să dea de urma tânărului cu ceva mai mulţi bănuţi în buzunar.

După ce îl luară la întrebări pe bietul băiat speriat pe care îl găsiră dormind sub căruţa unui cârpaci, lordul se

convinse că băiatul putea să-l identifice pe bărbatul care îi dăduse pachetul. Doar că descrierea putea să facă referire la oricine din castel. Însă persoana de la care primise mesajul venise din Inverness. Băiatul era sigur de asta. Sarcina lui fusese să aducă un pachet şi să plece cu altul. Nu i se păruse că făcea ceva greşit. O făcuse de două ori în ultimele zile.

Niall îl găsi pe Blair aşteptându-l la biserica din sat. Hotărâseră să meargă la o colibă de piatră părăsită de la marginea pădurii, departe de castel şi aproape de drumul care ducea în vale. Cei doi bărbaţi merseră în tăcere prin satul adormit şi pe câmpurile proaspăt culese.

Iarba creştea înaltă pe acoperişul bordeiului, cu toate că o parte din acoperiş era deja distrus şi dărâmat. Uşa era mică, dar Niall reuşi să se strecoare prin ea şi îşi dădu imediat seama că era exact ce aveau nevoie. Un loc întunecat şi ascuns. Îi făcu semn lui Blair şi îşi trase pălăria pe faţă, pregătindu-se pentru lunga aşteptare. Zorii zilei de vară aveau să se vadă curând.

Scoţianul rămase în umbră, lângă uşă. Cine avea să intre nu putea să-l vadă înainte să păşească dincolo de uşă.

— Sper că am făcut bine că te-am adus aici, îi spuse el, în loc să vin cu unul dintre oamenii mei.

— Nu e planul tău, îi aminti Niall. Decizia nu îţi aparţine.

— Doar să nu uiţi că stăpânul vrea să-l aducem pe ticălosul acela în viaţă.

Iar Niall visa să-i taie gâtul.

— Să vedem mai întâi dacă o să funcţioneze planul.

— Pentru mine nu contează cum îl ducem.

Începu să se lumineze de ziuă. Niall spera din tot sufletul că planul lui avea să fie un succes.

Băiatul mai primise o scrisoare. Aceasta din urmă avea instrucţiuni precise, în care i se cerea să plece din Dalmigavie în zorii zilei, căci trupele din Fort George şi din Fort Williams aveau să-şi înceapă asaltul asupra castelului.

Ordinele lui Lord Sidmouth spuneau să nu mai aştepte. Întâlnirea între regină şi Fiul Scoţiei nu putea să

aibă loc. O escortă trimisă din Inverness avea să-i aştepte la colibă.

Niall spera ca ticălosul să apară. Oamenii regelui se aflau peste tot şi erau nemiloşi. Acum înţelese de ce alesese regina Caroline să-i încredinţeze secretul ei. Nu putea să aibă încredere în nimeni, în nimeni.

— Trebuie să mai fie cineva implicat în povestea asta în afară de băiatul care duce şi aduce mesaje din Fort George, îi zise Blair. Iar stăpânul ştie că singura şansă pe care o avem pentru a afla adevărul e să-l facem pe individul de azi să vorbească.

Niall îşi duse mâna la cuţitul pe care îl avea în buzunar, acelaşi cuţit cu care fusese înjunghiată Maisie. În ultimele zile, simţise de mai multe ori imboldul de a ucide. Avea bănuielile lui. Dar Cinaed fusese vocea raţiunii. Trebuia să aştepte şi să afle sigur cine se făcea vinovat pentru tot, cine îl eliberase din temniţă, cine o înjunghiase pe Maisie, cine îi lăsase scrisoarea trimisă de Sir Rupert cu data la care avea să fie executată Fiona.

Ridică mâna când auzi paşi venind de afară. El şi Blair se strecurară uşor în întuneric. Niall îşi ridică gulerul de la haină şi aşteptă.

Un bărbat se opri în pragul uşii. Îi zări silueta în lumina zorilor.

— Eşti sigur că ăsta e locul?

Owen Woelk. Niall îi recunoscu imediat vocea. Vărul reginei. Primul lucru care îi trecu prin minte fu acela că avusese dreptate. Era de aşteptat, căci Caroline nu avea încredere în nimeni din familia ei. Dar mai era cineva cu el.

— Intră, fraiere! Nu putem să aşteptăm aici. Doar nu vrei să mergi până la capătul drumului şi să fii împuşcat de trupele britanice, nu-i aşa?

Lewis Rainey. Din clanul Mackintosh. Ce trădători! Amândoi. Sidmouth îi avea pe toţi la mână. Singura lui greşeală fusese că îşi imaginase că avea să-l convingă şi pe Niall să-i facă treaba murdară. La urma urmei, un soldat bun asculta ordinele celorlalţi.

Acum înţelese de ce Maisie căzuse în plasa lor.

Amândoi aşteptaseră scrisoarea. Unul o primea, iar celălalt stătea de pază.

Apucară amândoi să intre în colibă înainte ca Woelk să îl zărească pe Niall în umbră, lipit de peretele negru.

— Foarte bine. Eşti deja aici. Du-mă imediat la Sir Ralph! Am informaţii despre castel care se dovedesc a fi…

Dar se opri brusc când îl văzu pe Niall înălţându-se, iar o umbră le tăie calea.

Rainey se întoarse imediat, doar că îl găsi pe Blair în calea lui, cu un pistol în mână.

Woelk nu îşi dădu imediat seama că se aflau în pericol.

— Ce se petrece aici?

Cei doi trădători se aşezară spate în spate. Rainey dădu să bage mâna în haină, dar Blair îl apucă de guler şi îl împinse în perete.

Niall făcu un pas spre Woelk.

— Campbell! exclamă el şocat, dar îşi reveni repede. Nu uita de partea cui eşti! Gândeşte-te la sora ta!

— Vrei să spui sora care nu e la Fort George!

Niall nu mai era îngrijorat pentru execuţia Fionei. De îndată ce Searc aflase conţinutul scrisorii, îi trimisese un mesaj comandantului fortului, un prieten apropiat. Primise vestea că Fiona nu era acolo. O nouă minciună.

Woelk trase de mânerul bastonului şi dezvălui o sabie ascunsă. Niall îl apucă de mijloc şi îl strânse de gât, după care îl aruncă atât de tare de perete că îl lovi cu capul de zid. Woelk îşi scăpă arma pe jos.

— Mi-ai atacat soţia! îi zise Niall, împingându-l din nou în perete.

Auzi tonul disperat din glasul lui Woelk:

— Ba nu! Nu am fost eu, ci Rainey. El stătea de pază când au venit să-mi aducă scrisoarea. I s-a părut că m-a văzut. El a înjunghiat-o!

— Minţi! strigă Rainey. Campbell, te rog să mă crezi! Woelk a fost implicat în povestea asta dinainte să o cunoaştem pe regină.

— Taci!

— E de mult spionul prinţului regent. El a fost cel care m-a abordat înainte de întâlnirea noastră.

— Nu a fost nevoie de prea multă muncă de convingere din partea mea. De îndată ce ţi-am spus că o să-ţi acordăm titlul de baron, ai fi fost în stare să-ţi omori propria mamă!

Înainte ca scoţianul să mai apuce să spună ceva, Blair îi dădu un pumn în stomac, iar Rainey gemu de durere. Cea de-a doua lovitură fu atât de puternică încât Rainey începu să vomite.

— Carevasăzică, eşti în stare să-ţi trădezi propria ţară pentru un blestemat titlu englezesc.

Niall îi aruncă o privire.

— Eu zic să le tăiem gâturile.

— E mai simplu pentru toată lumea dacă o facem aici.

— Mai trageţi capete în ţeapă în Dalmigavie?

— Nu am încetat niciodată să o facem.

La unison, Niall duse cuţitul la gâtul lui Woelk, iar Blair la gâtul lui Rainey.

— Nu, nu, te rog! îl imploră Woelk. Am informaţii preţioase. O să-ţi spun tot ce ştiu. Te implor, cruţă-mi viaţa!

— Ce fel de informaţii?

— Pot să-ţi dau numele tuturor spionilor din anturajul reginei. Îi ştiu pe toţi care primesc ordine direct de la rege. Ştiu cine îi trimite mesaje. Sunt cu ochii pe ea. Îi urmăresc fiecare mişcare, jur!

— Da, ticăloşi ca tine! răcni Niall. Un ticălos pe care îl consideră parte din familia ei. Cineva în care poate avea încredere!

— Familia ei? repetă Woelk cu un zâmbet trist. Pentru regina Caroline propria familie a fost cel mai periculos inamic.

Capitolul 34

Maisie era palidă şi extrem de slăbită, dar Isabella ştia

prea bine cât timp aşteptase Niall momentul acela şi cât era de nerăbdător să stea câteva clipe cu soţia lui, aşa că îi lăsă singuri.

Niall se aşeză pe scaunul de lângă pat, invadat de valuri de recunoştinţă şi de iubire. Era dispus să facă orice pentru ea, dar ştia ce îşi dorea Maisie mai mult decât orice. Adevărul. Venise momentul să-i mărturisească totul. Îi povestise deja că reuşiseră să pună mâna pe Woelk şi pe Rainey. Doar că nu avea de unde să ştie cum se ajunsese la asta.

Erau rare momentele în care se simţea bine. Niall o luă de mână şi îi vorbi. Începu prin a-i povesti despre vizita lui Henry Brougham în noaptea în care se logodiseră şi cum iniţial îl refuzase.

— Arestarea Fionei fusese plănuită de ticăloşii lui Lord Sidmouth, în Edinburgh. Dragostea mea, tu nu ai avut nicio vină!

— Eu am fost cea care a încurajat-o să participe la adunarea aceea. Eu sunt cea care i-a pus viaţa în pericol. Am înţeles de ce nu ai mai vrut să fii cu mine după aceea. Am crezut că…

— Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi arestat-o. Dacă nu s-ar fi dus la adunare, ar fi luat-o de acasă, zise Niall, preferând să nu se gândească cât de îngrozitor ar fi fost ca Briana şi Catriona să fi fost martore la ceva atât de înfiorător. Când am ajuns în Glasgow, mi s-a spus că încearcă să îi aducă fel de fel de acuzaţii. Sir Rupert Burney mi-a spus clar că viaţa ei e în mâinile lui. În schimbul libertăţii surorii mele, m-a obligat să mă alătur convoiului reginei Caroline care urma să ia drumul nordului. Iar la sosire, mi s-a cerut să-l omor pe Fiul Scoţiei.

Maisie nu schiţă niciun gest. Bănuise deja că despre asta era vorba şi tocmai de aceea dăduse buzna în biroul lordului şi îl implorase să nu îl omoare pe Cinaed. Niall regreta din tot sufletul că trecuse prin toate acestea din cauza lui.

— Când te-ai răzgândit?

— Nu m-am răzgândit niciodată pentru că de la bun

început nu am avut de gând să îndeplinesc sarcina. Mi-am dat seama că, dacă accept misiunea asta şi dacă supravieţuiesc, nu o să ne lase niciodată în libertate nici pe mine, nici pe Fiona. Urma să devin jucăria lor. Ei aveau să tragă toate sforile, gata să mă oblige să ucid din nou şi din nou. Dar, în clipa în care ne-am luat rămas-bun în Edinburgh, încă nu luasem o decizie.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Nu sunt o femeie slabă. Aş fi…

Glasul ei slăbi, iar Niall îi luă mâna, i-o strânse şi i-o sărută.

— Mi-a fost teamă pentru siguranţa ta. Mi-a fost teamă că o să se afle despre legătura dintre noi, despre faptul că ne iubim şi că se pot folosi de asta ca să te ia şi pe tine de lângă mine.

Maisie se întristă şi zise:

— Amândoi am crezut că o să fiu în siguranţă pe Infirmary Street. Dar în ziua în care au venit la noi acasă şi ne-au atacat nimic nu i-a ţinut în loc.

Niall nu aflase despre atac. La vremea respectivă, încă era în Londra.

— Dacă aş fi ştiut prin ce treci, dacă aş fi ştiut că a trebuit să staţi ascunse, m-aş fi întors. Îmi pare rău că nu am fost acolo.

— Poate că lucrurile ar fi ieşit altfel. Dar nu sunt sigură că ar fi mers neapărat mai bine, zise Maisie, luându-l de mână. Povesteşte-mi cum a fost când ai mers la regină!

Niall îi povesti despre întâlnirea de la castelul Duns, din ziua în care făcuse cunoştinţă cu Woelk şi cu Rainey.

— Regina mi-a vorbit despre fiul ei, iar cuvintele acelea mi-au ajuns la inimă. În clipa aceea, mi-am dat seama că e genul de femeie care înţelege cu adevărat valoarea unei familii, o femeie care a plătit ca să-şi protejeze familia. În urma acelei întâlniri, Niall alesese să aibă încredere în ea. Ceva îi spunea că regina îi zisese adevărul. După aceea, am fost din nou să o văd şi am stat de vorbă cu ea între patru ochi. I-am povestit totul. Iar în clipa aceea am pus la cale un nou plan.

— Ce presupunea acest nou plan?

— Am hotărât să-mi risc viaţa pentru Cinaed, mi-am spus că o să fac orice ca să-l protejez pe fiul reginei, ca să mă asigur că întâlnirea dintre ei o să devină realitate odată şi odată. În schimb, ea mi-a promis că sora mea o să fie pusă în libertate.

— Avea cum să facă asta?

— E regină, iar sora mea e un simplu pion în jocul lui Lord Sidmouth şi al oamenilor lui. Înainte ca eu să ajung la graniţă, regina şi Brougham au trimis mai mulţi agenţi în căutarea Fionei. Eu mi-am ţinut promisiunea, aşa că mă aştept ca şi ea să se ţină de cuvânt.

— Acum înţeleg de ce ai petrecut atât timp în preajma lui Cinaed. Încercai să-l protejezi.

— Regina Caroline e conştientă de faptul că întâlnirea aceasta pune în pericol viaţa fiului ei. De la bun început nu a avut încredere în toţi cei pe care i-a trimis spre nord, căci de două decenii încearcă în zadar să organizeze întâlnirea asta.

— Ar fi trebuit să-mi spui toate aceste lucruri, zise ea pe un ton blând, dar ochii ei albaştri erau limpezi şi determinaţi. Nu sunt spion.

— Ştiu, dragostea mea. Îmi pare rău pentru tot ce am făcut, dar i-am dat cuvântul meu. Am jurat să nu spun nimic din tot ce mi-a zis – să vorbesc doar cu Cinaed şi cu cine o să aleagă el să-i spună. Am ajuns aici cu detalii despre ziua şi locul unde aveau să se întâlnească. M-a implorat să nu suflu nimănui o vorbă despre asta.

— Nu o să te întreb nimic despre secretul pe care ai făgăduit să-l ţii. Dar cum ai reuşit să-l convingi pe Cinaed că eşti trimisul reginei?

Îi povesti mai întâi despre cele petrecute în temniţă, iar cineva rănise un paznic ca să-l elibereze.

— Mi-am dat imediat seama că a avut dreptate spunându-mi că e îngrijorată. Cineva de la Dalmigavie ştia că primisem ordine de la Sir Rupert Burney să îl omor şi veniseră să mă elibereze ca să-mi duc sarcina la bun sfârşit.

Niall îşi aminti de dimineaţa aceea în care dusese cuţitul la gâtul lui Cinaed şi îi spusese că era esenţial să stea de vorbă cu el. Cinaed acceptase să discute în biroul lordului, alături de Searc, de Lachlan şi de Isabella.

Întâlnirea aceea era întipărită în memoria lui. Când le spusese că venise cu un mesaj din partea reginei, Searc nu-l crezuse nicio clipă, spunând că nu aveau niciun motiv să aibă încredere în el.

La urma urmei, luptase în Regimentul regal scoţian. Dar Niall reuşise să le stârnească interesul când le spusese că avea dovezi.

Regina îi împărtăşise un secret bine păstrat pe care i-l mărturisise cu mulţi ani în urmă lui Lachlan Mackintosh. Bunica lui Cinaed era Katarzyna Jablonowski, fiica unui general polonez şi nepoata prinţesei Talmond. Katarzyna îl întâlnise pe prinţul Bonnie în Ghent. Şi tot acolo, într-o mănăstire din Ghent, nouă luni mai târziu, se născu tatălui lui Cinaed. Pentru siguranţa pruncului, prinţesa Talmond se asigurase că sarcina avea să fie ţinută secretă.

Se lăsase linişte în birou până când, în cele din urmă, lordul confirmase spusele lui Niall. Sora lui, Anne Mackintosh, cea care îl adusese pe Cinaed în nordul Scoţiei, îi spusese lui Lachlan că regina avea scrisori de la Lady Katarzyna şi de la prinţesă care confirmau faptele şi că tatăl lui Cinaed i le încredinţase înainte de moartea lui.

— M-au crezut, îi spuse el lui Maisie, după ce îi povesti. Dar singurul motiv pentru care au ales să aibă încredere în mine şi în mesajul pe care l-am adus din partea ei era că ştiam despre dovada reginei legată de descendenţa Cinaed.

— Şi a fost îndeajuns? îl întrebă ea.

— Asta şi faptul că le-am spus că nu mai am de gând să lupt pentru rege.

— Cum se face că te-au crezut?

Niall înţelegea de ce punea astfel de întrebări. Maisie îl cunoştea şi îl iubea şi, cu toate acestea, până şi ea îi lansase acuzaţii în ziua în care sosise la castel. Încercase să-i dea o explicaţie mai târziu, dar pentru oamenii din

biroul acela Niall era un simplu străin.

— Pentru că le-am spus tot ce am aflat când eram soldat. O privi în ochi, gata să îi povestească despre bărbatul care devenise. Am învăţat că... începu el. Am învăţat că nicio bătălie şi nicio campanie din care am făcut vreodată parte, fie pe dealurile îngheţate din Spania sau pe câmpiile însângerate de la Waterloo, ori văile verzi din Irlanda, nu a fost dusă pentru idealurile de libertate sau de dreptate pe care le promovează cu atâta convingere ziarele sau politicienii noştri. Am luptat pentru lorzi britanici ahtiaţi după bani. De cincizeci de ani, Compania Britanică a Indiilor de Est transportă ilegal opium din India în China pentru profit şi putere, fără să le pese de faptul că astfel distrugem ţara aceea. Forţele noastre militare şi navale sunt gata de orice ca să-i protejeze pe ticăloşii aceia. Chiar şi acum regimente britanice continuă să lupte pentru a controla India, după ce am câştigat-o de la francezi. Dar facem asta doar ca să umplem buzunarele Companiei Indiilor de Est şi ale Coroanei regale.

Niall vorbi fără să se oprească. Maisie încercă să se ridice, iar el o ajută.

— Te rog, continuă.

— Timp de un secol, forţele navale britanice au ţinut sub control insulele de zahăr din Caraibe ca să le ofere sclavi stăpânilor britanici. După care un francez neobrăzat pe nume Napoleon a făcut greşeala de a-i numi pe englezi o naţiune de exploatatori, în ignoranţa lui imaginându-şi că el ar trebui să deţină controlul comercial al continentului, nu poporul britanic. Aşa că am adunat cele mai puternice armate din istorie ca să-l înfrângem. Şi ce s-a ales de aceste armate după ce am dobândit libertatea Europei? Regimente antrenate de luptă au fost trimise peste tot prin lume, în India, în Australia şi Noua Zeelandă, în Canada şi în Africa. Oriunde se poate obţine un profit. Cât despre Regimentul scoţian regal 42... Regimentul meu a fost trimis în Irlanda, un loc care a fost redus la o populaţie de cerşetori fără pământ, care lucrează pământul pentru lorzi britanici absenţi. Te întrebi care era misiunea noastră?

Aceea de a distruge orice bărbat, femeie sau copil care ar îndrăzni să se opună vocal sau fizic rebeliunii. Şi totul în numele profitului şi al puterii, despre care am învăţat că înseamnă unul şi acelaşi lucru. Aruncă apoi o privire spre fereastra deschisă, auzind antrenamentele războinicilor în depărtare. Aici, în Scoţia, ducele de Cumberland, unchiul acestui rege, ne-a înfrânt la Culloden Moor şi a tăiat în carne vie ca să ne demonstreze că englezii sunt stăpânii noştri şi că aşa o să fie mereu. Dar astăzi, în zona de sud a Scoţiei, în fiecare oraş, oamenii de rând sunt gata să se răzvrătească, să lupte împotriva ofiţerilor de pe străzi. Mulţi dintre ei îşi doresc să aibă o voce în guvernul de la Londra. Alţii visează la o Scoţie liberă.

— Tu ce îţi doreşti? îl întrebă ea pe un ton duios. Care sunt planurile tale pentru viitor?

Niall ştia că făcea referire la cuvintele pe care i le spusese în camera lui din Edinburgh, cu atâtea luni în urmă.

— Eu sunt soldat. Ştiu prea puţin despre alte lucruri. Dar, când am hotărât să renunţ la armată, mi-am jurat să nu mai ridic niciodată arma pentru regele acesta, spuse el, după care trase adânc aer în piept ca să-şi stăpânească emoţiile. S-ar putea să nu văd niciodată Scoţia independentă. Poate că o să pierim cu toţii pe câmpul de luptă sau la spânzurătoare. Dar visez la o lume în care copiii noştri să crească liberi şi egali cu toţi cei născuţi la sud de graniţa cu Scoţia. Şi nu am de gând să renunţ la ei. Niall se uită lung la soţia lui şi văzu o lacrimă alunecând pe obrazul ei, ca o bijuterie. Nu mai sunt acelaşi bărbat pe care l-ai întâlnit în Edinburgh. Promit să nu-ţi mai ţin niciodată morală şi să nu încerc să te opresc în încercările tale de schimbare. Aş vrea să mă alături iniţiativelor tale… dacă mă accepţi.

Maisie veni mai aproape de el şi îşi lipi fruntea de fruntea lui, cu buzele la doar o şoaptă depărtare.

— Ar fi o onoare pentru mine să te am alături în lupta mea. Astăzi te iubesc pentru tot ce ai fost cândva, pentru cine eşti acum şi pentru cine urmează să fii.

Niall îşi luă soţia în braţe şi îi spuse:

— Iar eu te iubesc pentru că mi-ai oferit un scop, pasiune şi un motiv pentru care să cred în ceva mai bun, în ceva mai măreţ decât noi.

Capitolul 35

Maisie răsuflă uşurată după ce stătu de vorbă cu sora ei şi cu Cinaed. Nu voia să amâne din vina ei sărbătoarea deja planificată. Din câte auzise, mulţi oaspeţi deja ajunseseră la castel, iar şi mai mulţi erau deja pe drum pentru ceremonia din acea zi.

Ceremonia de nuntă avea să fie intimă, în capelă, dar după aceea marea sală avea să găzduiască cel mai mare număr de invitaţi prezenţi vreodată la castelul Dalmigavie pentru recepţie şi pentru jurământul de loialitate.

Cu toate că nu se pusese încă pe picioare, Maisie nu avea de gând să rateze evenimentul. Rana încă o durea, iar Isabella îi spuse că avea nevoie de mult timp ca să se vindece. O duru chiar şi în timp ce Morrigan o ajută să se îmbrace, dar încercă să-şi ascundă disconfortul. Voia să fie pregătită când avea să vină Niall pentru a o ajuta să coboare.

Nu îşi amintea foarte bine zilele de după atac. Isabella îi spuse că principala problemă nu fusese neapărat rana, ci cantitatea de sânge pe care o pierduse. Dar şi teama că avea să facă febră, ceea ce, din fericire, nu se întâmplase.

Niall îi rămăsese alături zi şi noapte. Odată ce trecuse pericolul, stătuseră de vorbă, iar Niall îi mărturisise tot ce îi ascunsese până atunci. Îi spusese şi ce reuşise să afle de la Woelk şi de la Rainey după ce îi prinseseră. Nu văzuse chipul nici unuia din ei. Singura amintire clară pe care o avea din ziua aceea era momentul în care văzuse pumnalul acela înfipt în trupul ei.

Maisie se aşeză pe banca din faţa oglinzii. Din obişnuinţă, îşi duse mâna la abdomen. Zona din jurul inciziei era iritată şi umflată, dar părea să se vindece.

Maisie era sigură că, fără Isabella şi priceperea ei, nu ar fi avut cum să supravieţuiască.

— Arăţi bine, nimeni nu ar bănui vreo clipă că ai fost înjunghiată cu o sabie.

Maisie zâmbi în timp ce Morrigan îi pieptănă buclele, încercând să le aranjeze, după care făcu un pas în spate ca să-şi admire opera.

— Cu o sabie? Parcă era un pumnal.

— E mult mai impresionat dacă e vorba de o sabie.

— În cazul acesta, cred că ar fi mai bine să nu spun nimănui că mi-a salvat viaţa corsetul. Isabella mi-a zis că pumnalul lui Lewis Rainey ar fi putut să-mi atingă inima sau plămânii.

— Aşa e. Corsetul a făcut o treabă bună, zise Morrigan, uitându-se în oglindă şi ducându-şi mâna la talie. O să-mi comand şi eu unul special. Din metal.

Maisie îmbrăcă o rochie de un albastru-închis, strânsă pe corp care arăta minunat pe ea. Iar părul ei frumos împletit, împodobit cu şiraguri de perle, îi dădea un aer de regină războinică.

— Ah, mi-am amintit ceva, spuse Maisie uitându-se la Morrigan în oglindă. E adevărat ce am auzit? Ai fost pe terenul de antrenament ca să înveţi să tragi cu arma şi să te lupţi cu sabia?

— Soţul tău vorbeşte cam mult.

— Soţul meu ştie cât de mult îmi iubesc surorile.

— Merg doar dimineaţa devreme şi seara.

— Nu te cert, o asigură Maisie. Doar mă mir că nu mi-ai spus mai devreme.

— Urma să-ţi povestesc. Cât de curând. După ce te puneai pe picioare. Aveam de gând să te invit să mă vezi la antrenamente.

Morrigan se aşeză lângă ea pe bancă şi o luă de mână. O privi cu o expresie fermă şi îngrijorată.

— Fiecare dintre noi are un dar, o misiune. Isabella e medic, e vindecător. Tu eşti vocea şi conştiinţa rebeliunii. Tu eşti cea care le motivează pe celelalte femei. Tu eşti cea care ne face să ne gândim şi să acceptăm lucrurile aşa cum

sunt. Iar ăsta e darul meu.

— Ce anume? Vrei să fii… soldat? Războinic? întrebă Maisie cu îngrijorare.

— Vreau să fiu competentă. Puternică şi iscusită. Timpul o să ne spună ce o să însemne asta.

Îi veniră în minte mii şi mii de obiecţii, dar preferă să nu spună nimic. Ce drept avea ea să îi spună lui Morrigan ce să facă? Tocmai ea, care încălcase de atâtea ori legile, ea, care luptase pentru drepturile tuturor femeilor de pe scenele rebeliunii? Ea, care continua să scrie şi să distribuie argumente împotriva abuzurilor de putere din partea guvernului. Ea, care o aplaudase pe Morrigan pentru că omorâse un bărbat pe o alee din Edinburgh.

— Sunt sigură că o să faci o treabă excelentă. Abia aştept să vin să te văd la antrenamente!

Morrigan o îmbrăţişă şi rămaseră aşa preţ de câteva clipe. Cu câteva luni în urmă, după ce hotărâseră să fugă din oraş, Isabella îşi spusese că trebuia să devină o mamă pentru ele. Doar că drumul spre castelul Dalmigavie le schimbase viaţa. Acum erau surori toate trei. Iar legătura dintre ele era preţioasă şi indestructibilă.

— Perfect, pentru că deja am învăţat câteva mişcări mortale pe care abia aştept să ţi le arăt.

Amândouă auziră paşii de pe coridor şi se dezlipiră una de cealaltă. Niall intră în cameră, iar Morrigan se ridică de pe bancă.

— Eşti gata?

Ochii lui albaştri nu se dezlipiră o clipă de ea, iar Maisie simţi cum se înalţă sufletul în ea. Dumnezeule, cât de mult îl iubea pe bărbatul acela! Şi cât de mult o iubea el pe ea! În timpul convalescenţei, prezenţa lui, atingerea şi glasul lui o calmaseră şi o făcuseră să creadă că totul avea să fie bine.

— Plec înainte să mă faceţi să mă jenez, mormăi Morrigan. Mă duc să-ţi păstrez un loc.

Niciunul din ei nu îi răspunse.

— Plec la capelă. Să nu întârziaţi!

Maisie abia o auzi ieşind pe uşă.

— Arăţi minunat!

Rochia aceea albastră fusese făcută special pentru ea, la cererea Isabellei, care îi spusese că nuanţa materialului se potrivea de minune cu ochii ei. Maisie se ridică de la măsuţa de toaletă, iar Niall o primi în braţele lui. Urmă un sărut tandru şi plin de promisiuni, care se sfârşi prea curând. Îi prinse chipul între palme şi o sărută din nou pe buze, dar zări o sclipire în ochii lui care îi stârni curiozitatea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceremonia e pe punctul de a începe. Eşti gata de plecare?

— Pot să merg, dar nu prea repede.

— Nu am de gând să te las să mergi.

Maisie îşi muşcă buzele ca să-şi ascundă zâmbetul, iar el o ridică în braţe cu mare grijă.

— Dacă nu ai grijă, o să mă obişnuiesc să mă duci peste tot în braţe. Sunt sigură că după câteva săptămâni o să-ţi fie ruşine cu mine.

— Ştii prea bine cum zic grecii: întoarce-te cu scutul sau pe scut. Poţi să mă consideri scutul tău personal, îi spuse el, ridicând-o puţin mai sus ca să o sărute pe gât. Pe mine n-o să reuşeşti niciodată să mă faci de ruşine, cu toate că îmi vin în minte câteva idei ca să-i scandalizăm pe cei din familia ta odată ce ajungem la ceremonie.

— Morrigan e în stare să ne omoare, zise ea, îndreptându-se spre uşă.

— Să încerce. E încă începătoare.

— Mi-a spus că a început să se antreneze.

— Aşa este. Se pricepe foarte bine să mânuiască arma. Ţinând cont de cât este de concentrată, în scurt timp o să devină o femeie periculoasă, spuse el, oprindu-se pe trepte. Aşa că ar fi mai bine să profităm acum de moment.

Următorul lor sărut fu tot o clipă furată, după care Niall începu să coboare treptele cu Maisie în braţe. În ciuda obiecţiilor ei, o purtă pe braţe până în capelă, unde o aşeză pe banca din faţa altarului.

— Unde e Morrigan? întrebă ea, aruncând o privire în

jur.

— Probabil cu Isabella sau cu Cinaed, făcându-i capul calendar.

Era minunat felul în care Cinaed şi Niall ajunseseră să o accepte pe Morrigan aşa cum era ea, o soră sinceră, amuzantă şi iubitoare.

Maisie era atât de fascinată de războinicii Mackintosh şi de ceilalţi lideri de clan care începură să intre în capelă că nici măcar nu-şi dădu seama când Niall se ridică de pe bancă. Când întoarse privirea spre el, simţi două perechi de mânuţe îmbrăţişând-o de la spate.

Într-o clipită, călători înapoi în trecut, pe casa de pe Leith Street, îşi aminti de cele două surori de cinci şi şapte ani veşnic împreună, jucându-se, fericite să o întâmpine de fiecare dată când venea în vizită. Le luă de mână şi le auzi chicotind.

Auzind din nou aceleaşi râsete, Maisie simţi cum i se umple inima de o bucurie neaşteptată.

— Catriona! şopti ea. Oare era aievea? Briana! Voi sunteţi?

Nici măcar nu apucă să le rostească numele că deja simţi lacrimi în ochi. Îşi deschise braţele, iar fetele ocoliră banca, sărind în braţele ei.

O apucară pe după gât, iar Maisie le sărută obrajii. Erau acolo, iar Niall ştiuse de când venise după ea în cameră. Acum începu să înţeleagă totul.

— Mi-a fost dor de voi. Dumnezeule, nici nu ştiţi cât de dor mi-a fost de voi, îngeraşii mei!

Maisie îl zări pe Niall pe deasupra capetelor celor două fetiţe.

— Cum? Cum ai reuşit să faci asta? Când… când au ajuns?

Cineva se strecură pe scaunul de lângă ea.

— În dimineaţa asta. Au venit cu mine şi cu soacra mea.

Maisie simţi cum îi sare inima din piept şi nu mai reuşi să-şi găsească vorbele blocate în gât. Şase luni. Trecuseră şase luni de când Fiona fusese luată de lângă ei. Maisie

mângâie obrazul prietenei sale, o îmbrăţişă, se dezlipi de ea şi o apucă de umeri, uitându-se în ochii ei ca să se asigure că era aievea. Începu să plângă în hohote.

— Eşti aici, spuse ea în cele din urmă. Îi şterse apoi lacrimile de pe chip, iar Fiona făcu la fel. Eşti bine?

Fiona încuviinţă din cap, cu toate că părea slăbită, iar focul din privirea ei nu mai ardea atât de tare. Maisie avea o mulţime de întrebări pentru ea, dar le avea pe cele mici în poală şi îşi dădu seama că erau lucruri pe care Fiona ar fi preferat să nu le împărtăşească cu fiicele ei.

— Când ai ajuns? o întrebă Maisie, spunându-şi că era o întrebare pe care putea să o pună.

— Azi. În dimineaţa asta. Am venit împreună cu…

Brusc, capela răsună de cântecul cimpoiului. Toată lumea se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre uşă, spre Cinaed şi Isabella.

Niall veni lângă Maisie şi îşi odihni mâna pe spatele ei, după care o sărută pe frunte. Morrigan se aşeză lângă Fiona, iar cele două femei se salutară în şoaptă.

Maisie simţi un nod în gât, de fericire, la gândul că îi avea aproape pe toţi cei dragi. Pe Niall, pe Fiona şi pe fiicele ei, pe Morrigan. Îşi îndreptă apoi privirea spre Isabella şi Cinaed. Formau o pereche superbă. Cei doi păşiră spre episcop.

— Sunt atât de fericit! îi şopti Niall la ureche.

Maisie ridică privirea spre chipul frumos al soţului ei.

— Şi eu. Suntem alături de ai noştri. Suntem cu toţii aici. Înainte ca episcopul să-şi înceapă predica, Fiona se dădu mai aproape de ea şi îi şopti ce încercase să-i spună mai devreme.

— Am venit împreună cu regina Caroline.

Capitolul 36

Nimeni nu băgă de seamă când intră în capelă, exact

cum îşi propusese Caroline. Toate privirile erau îndreptate spre cuplul din faţa altarului.

Flancată de o parte şi de cealaltă de războinici Mackintosh, regina rămase în spatele capelei ticsite de oameni, urmărind schimbul de jurăminte şi binecuvântări. Lua parte la nunta propriului fiu. Reuşise să ajungă la nunta lui Cinaed. Era acolo şi, cu toate acestea, parcă nu-i venea să creadă. Trăia un vis. În toţi aceşti ani, încercase şi se rugase pentru o reuniune, însă în zadar. Până acum.

Aruncă o privire pe deasupra capetelor oaspeţilor spre bărbatul înalt de lângă episcop.

Fiul ei. Cinaed. Fiul Scoţiei.

Cu toate că ea trăise o viaţă întreagă în lanţuri, fiul ei era liber. Fusese obligată să se căsătorească pentru a le face altora pe plac, dar Cinaed era liber a se căsători cu cine îşi dorea.

Era o fată minunată, îşi spuse Caroline. Isabella Murray Drummond. O femeie văduvă. Medic şcolit. Slavă Domnului, o femeie capabilă! Un adevărat inamic al coroanei – o mare onoare în ochii reginei.

Isabella era o femeie curajoasă, demnă şi cu convingeri puternice. O femeie mai bună decât ar fi putut ea însăşi să aleagă pentru Cinaed. Cu toate că ea nu ar fi încercat niciodată să facă asta. Nu şi-ar fi obligat niciodată fiul să se însoare pentru putere, pentru poziţie sau pentru o alianţă politică. Niciodată. Nu i-ar fi făcut niciodată lui Cinaed ce i se făcuse.

Începură să o usture ochii din cauze lacrimilor nevărsate când Cinaed se aplecă să-şi sărute soţia, după care toată lumea începu să chiuie, iar cimpoaiele începură din nou să răsune.

Caroline ieşi din capelă înainte să o vadă cineva. Zidul ei scoţian de protecţie o ţinu bine ascunsă până ce Searc o prinse din urmă.

— Maiestate, vă conduc în biroul lordului, îi sugeră el. E cel mai potrivit loc.

Caroline încuviinţă şi se îndreptă spre camera de lângă capelă.

— Nu uita ce ţi-am spus!

— Sigur, doamnă. Cinaed o să vină singur, fără nimeni altcineva.

— Fără nimeni altcineva, repetă ea, iar Searc făcu un pas în spate, închizând uşa după el.

Biroul lui Lachlan. Un zid, atât o mai despărţea de fiul ei. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de el, la doar câţiva paşi. Cu toate acestea, trăia cu teama că fiul ei nu voia să aibă de-a face cu ea.

Se apropie de focul care ardea în şemineu. Ajunsese, în cele din urmă, la castelul Dalmigavie. Alături de fiul ei. După atâţia ani, aveau să se reunească. După atâţia kilometri distanţă. Toate îndoielile, temerile şi minciunile pe care le inventase şi le răspândise soţul ei ticălos de-a lungul anilor pluteau în jurul ei, ca nişte spirite meschine şi nocive.

Caroline ştia deja că urma să fie chemată la Londra unde avea să fie judecată în faţa parlamentului pe motiv de adulter, pe baza unor dovezi şi acuzaţii false fabricate de bărbatul care o luase drept amantă chiar pe propria ei cameristă. Bărbatul care nici măcar o clipă în viaţa lui nu-i arătase o fărâmă de afecţiune sau de respect, nici măcar în public, în ziua nunţii. Bărbatul care continua să trăiască în lux şi opulenţă, bucurându-se de toate excesele. Un bărbat care se intitula regele Angliei.

Nu îi era teamă de proces. Ştia că avea alături poporul britanic, scoţian şi irlandez. Ştiau toţi ce fel de om era Prinny. Mai devreme sau mai târziu, Henry Brougham avea să dezmintă acele aşa-zise dovezi, iar regele avea să renunţe la procedurile de divorţ.

Focul trosni în şemineu, trezind-o la realitate. Nu venise până acolo ca să cugete la căsnicia sa dezastruoasă. Nici nu voia să se gândească la pedeapsa pe care o merita Owen Woelk pentru faptul că o trădase. Cel puţin nu astăzi. Lachlan Mackintosh avea să se ocupe de escrocul acela. Şi era convinsă că Lewis Rainey, cel care înjunghiase o tânără curajoasă, urma să aibă o soartă mai nemiloasă decât moartea. Doar că acea zi nu era momentul potrivit pentru astfel de gânduri.

Caroline venise până acolo ca să-şi vadă fiul.

Fiul. Anii nu fuseseră blânzi cu ea. Îmbătrânise. Nu mai era aceeaşi femeie ca în copilăria lui Cinaed. Trecuseră douăzeci şi şase de ani de atunci. Iar acum, când venise clipa cea mare, îi era teamă de ce avea să fie.

Cineva bătu la uşă, iar Caroline se întoarse. Regina Angliei, Scoţiei şi Irlandei îşi duse mâna tremurătoare la abdomen şi îl invită să intre.

Cinaed James Stuart păşi în birou, iar Caroline fu luată pe nepregătite. Faţă-n faţă cu scoţianul acela înalt şi chipeş, nu-şi putu lua ochii de la ochii lui mari şi albaştri. Ochii fiului ei.

Cinaed făcu o plecăciune.

— Maiestate.

Cât de formal, îşi zise Caroline.

— Eu şi soţia mea abia acum am aflat de sosirea dumneavoastră. Dacă am fi ştiut, v-am fi prezentat şi…

— Am preferat să nu fiu prezentată şi nici nu am vrut să vă deranjez ceremonia. Nu am venit pentru ei.

Cinaed rămase lipit de uşă, iar Caroline se întrebă dacă încerca să se hotărască dacă să plece sau să rămână.

— Chiar şi aşa, doamnă, aş dori să vă mulţumesc în numele meu, în numele locotenentului Campbell şi al familiilor noastre.

— Da. Doamna Johnston. Fiona. Din păcate, a fost victima unei situaţii nefericite, răspunse Caroline, spunându-şi că astfel avea să se desfăşoare discuţia lor. Nu avea să fie o reuniune sentimentală între o mamă şi fiul ei. În ochii lui, era o străină. În plus, aveau alte subiecte de discutat. Locotenentul Campbell e un om bun. I-am făgăduit că o să fac tot posibilul să o pun pe sora lui în libertate, iar el, la rândul lui, şi-a ţinut promisiunea.

— Doar că aţi făcut mai mult decât atât. Aţi reunit-o cu fiicele ei.

— Ce mamă nu ar face-o? întrebă ea cu vocea plină de emoţie. De îndată ce am văzut-o, i-am recunoscut durerea şi mi-am dat seama că singura ei şansă de a-şi reveni e să-şi strângă copiii în braţe. Caroline simţi cum îi

sare inima din piept când Cinaed mai făcu un pas spre ea. Încă departe, dar îndeajuns de aproape cât să-i dea speranţe. Înţeleg că locotenentul Campbell face acum parte din familia ta.

— Aşa este. Este cumnatul meu.

— *O* alăturare excelentă. Tu eşti stăpân pe mare, dar experienţa militară şi cunoştinţele lui Campbell pe uscat se pot dovedi cât se poate de valoroase pentru tine.

Cinaed se uită lung la ea.

— Credeţi că urmează un război?

— Cred că poporul a început deja să se ridice împotriva lor.

— Înţeleg motivaţia de a porni la luptă când poporul este persecutat şi oprimat. Dar care este motivaţia dumneavoastră, Maiestate? Ce vreţi să obţineţi din povestea asta?

„Ce-mi doresc eu? Îmi doresc să te văd rege. Vreau să te văd adjudecându-ţi tronul care a aparţinut cândva stră-străbunicului tău şi care acum ar trebui să fie al tău. Vreau să îl văd pe Prinny decăzut de pe tronul pe care nu l-a meritat niciodată."

Ar fi putut să-i înşiruie o mulţime de motive. Dar preferă să nu o facă pentru că, deşi fusese nevoită să o facă de la distanţă, Caroline ajunsese să-şi cunoască bine fiul. Ştia că Cinaed era loial poporului său. Ştia că în pieptul lui bătea o inimă cinstită şi demnă de laudă. Şi mai ştia că fiul ei nu visa să devină rege.

Îşi strânse mâinile, vorbind în propria sa apărare.

— Eu sunt regina poporului. Visez să eliberăm Scoţia, nordul Scoţiei, Irlanda şi Anglia, astfel încât oamenii să nu mai fie atacaţi pe străzi de soldaţii guvernului. Visez la o ţară în care nimeni să nu mai sufere din cauza unui rege şi a unui parlament care nu se dau în lături de la nimic ca să-i dezbrace de dreptul lor din naştere, de la Dumnezeu. Se uită lung la chipul lui, vrând să-i demonstreze că nu se prefăcea. Tot ce îi spusese era din inimă. Îmi doresc ce e mai bine pentru popor. Şi cred că tu şi Campbell sunteţi cei care pot schimba destinul naţiunii noastre.

Cinaed mai făcu un pas spre ea şi, pentru prima oară, Caroline simţi că putea din nou să respire. Zidurile acelea începură să se zdruncine, iar anii să se risipească. Îşi aminti de ziua aceea în care fusese nevoită să se despartă de fiul ei.

Se aşeză pe marginea unui scaun şi îi şopti, cu inima plină de îndoieli:

— Spune-mi un singur lucru. Îţi mai aduci aminte de mine?

Cinaed se uită lung la ea.

— Da… mamă.

În atenţia Maiestăţii Sale, Regele, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Tocmai am primit o scrisoare din partea lui Sir Rupert Burney trimisă din Inverness. Cei pe care i-am infiltrat în grupul reginei ne-au trădat. Amândoi au fost prinşi de gloata din Highland, iar acum sunt la mâna lor. În clipa de faţă, nu ne interesează ce o să se întâmple cu ei.

Cinaed Mackintosh, cel numit Fiul Scoţiei, încă este în libertate şi încearcă să câştige sprijinul liderilor clanurilor nemulţumite, cei care nu au fost încă deposedaţi de influenţa şi de pământurile lor. Mai mult decât atât, nu am reuşit să oprim întâlnirea dintre Mackintosh şi fosta prinţesă de Wales, aceasta reuşind astfel să-şi adjudece dreptul la tronul Marii Britanii, cu toate că nu are temei.

Consecinţele acestei întâlniri ne pun într-o situaţie dificilă. Siguranţa naţiunii noastre şi a monarhiei sunt puse sub semnul întrebării.

Ministerul de Interne pregăteşte deja propuneri cu planul de acţiune. Totuşi, între timp, este esenţial să mobilizăm forţele militare pentru a-i nimici pe acest Fiu al Scoţiei şi pe toţi trădătorii care o să sară în apărarea lui, cu scopul de a-l ajuta să construiască o armată împotriva Maiestăţii Sale şi împotriva guvernului Marii Britanii.

Trebuie să fim pregătiţi să zdrobim rebeliunea din faşă. Dacă nu reuşim să o facem, fără doar şi poate, o să fim nevoiţi să pornim la război.

Al dumneavoastră servitor loial

Sfârşit